

Ingemann

Erik Menveds Barndom en historisk roman

Kbh. Andreas Seidelin
1828

Tillykke med din eBog

Du har modtaget en eBog via **Det Kongelige Biblioteks EOD-service**.

Vi håber, du vil finde den både nyttig og let at anvende. eBogen er leveret til dig som en søgbar PDF-fil, og det giver dig nogle særlige anvendelses-muligheder.

Hvordan du bruger eBogen

Læse på din skærm

Du kan åbne og læse eBogen via din almindelige PDF-reader, der ligeledes giver dig mulighed for at bladre mellem siderne og zoome i teksten.

Udskrive på din printer

Du kan skrive hele – eller enkelte sider af - eBogen ud på din egen printer.

Gemme på din computer

Du kan let gemme eBogen på din private computer, USB-nøgle eller diskette.

Søge tekst

Du kan søge efter ord, dele af ord eller hele sætninger, i eBogen ved at bruge PDF-Reader'ens indbyggede søgefacilitet. Denne finder du ved at klikke på ikonet "Search" , eller trykke på tastaturknapperne [Ctrl+f].

Kopiere og genbruge tekst

Du kan kopiere tekst fra eBogen ved at klikke på ikonet "Select toolbar" , indramme den tekst, du ønsker kopieret og trykke på tastaturknapperne [Ctrl+c]. Du indsætter teksten, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

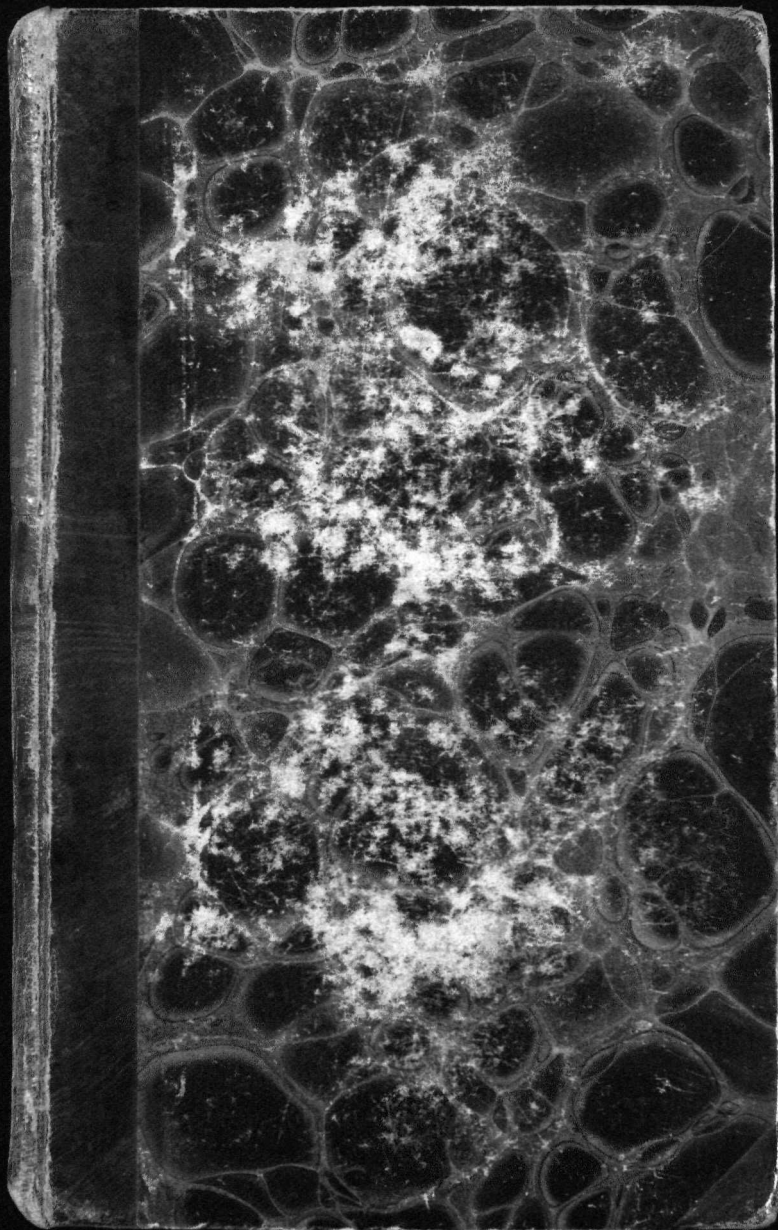
Kopiere og genbruge billeder

Du kan kopiere billeder fra eBogen ved at klikke på ikonet "Snapshot Tool" og indramme billedet, du ønsker kopieret. Du indsætter billedet, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Betingelser for brug

Bruger du eBøger fra Det Kongelige Biblioteks EOD-service accepterer du samtidig de betingelser, der knytter sig til brugen af disse pdf-filer. Den vigtigste af disse betingelser er, at du kun må anvende eBøgerne til personlig ikke-kommerciel brug.

Læs alle betingelserne på <http://books2ebooks.eu/odm/html/kb/da/agb.html>

57.-178.

U

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130016917673

Erif Menveds Barndom.

En historisk Roman

af

B. S. Ingemann.

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1828.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Det var endnu svag Morgendæmring. I Ridder-
salen paa Helsingborg Slot gik den unge Hertug
Valdemar og hans Drost frem og tilbage paa det
blanke Flisegulv. Deres Rejsekapper laae, gjennem-
trukne af Søvand, paa en Bænk.

"Det var en haard Pust, naadige Herre!" —
sagde Ridder Abildgaard og gned sine Hænder —
"det var en Lykke, vi havde Allgreven med: hvor
drukken han var, bragte han os dog paa det Tørre,
som en brav Karl."

"Den raae vilde Søbjørn! — sagde Hertugen
— han havde nær forplumret os Alting. Tilføes
er han ubetalelig; men paa Landjorden skal han
aldrig meer sætte sin Fod ved min Side. Han var
dog vel ædru, da vi gik iland, og forstod min
Mening?"

"Han gjorde ingen Indvendinger, min Hertug!
og det lod til, han fortrød sine Dumheder. Det
var godt, vi ikke brød med ham. Det er dog en
Karl, man kan bruge."

”Den forvovne Niels Ufred blev vel hos ham? Han er ogsaa god at have i Baghaanden i denne Tid; men her vil vi ikke have de Karle med. Deres Ansigter er alene istand til at gjøre os mistænte.”

”Der kom ingen Sjæl iland, min Hertug! Jeg gjentog strengelig eders Befaling, at de strax skulde lette. Jeg hjalp Algreven med at stave den norske Konges og Marskens Breve, og han forbandede sig paa, at han inden otte Dage skulde være ved Stokholm med de 30 Førselskibe til Krigsfolket.”

”Godt, godt!” — sagde Hertugen betænkelig — ”Var vi kun vel over den Skaanske Grændse — saa har det ingen Rød — og det skal og maa lykkes. Naar Kong Magnus horer vor store Plan, maa han gribe den og række os Haand. De dumme Borneforlovelser og alle deres elendige Konster skal ikke redde dem. Men hvor bliver man af?”

Det begyndte stærkere at dages. Den store Slotsfal vendte med den vestlige Side ud mod Havnen, og fra Svalen saae de Greven af Lønsbergs Fribytterskib, hvorpaa de vare komne, løbe for en raff Sidefusing ud af Havnen. ”See, der seiler Algreven — sagde Ridder Abildgaard — det holder ham vist haardt at løbe fra en dansk Kyst uden Bytte. Men hvad er dette? der ligger en Smakke med blaae Seil ved Broen. Den saae vi ikke, da vi steg iland. Det er ingen Skaaning.”

"Gudsbdød! — udbrød Hertugen — det er jo en Kongesmakke fra Drekrog. Man kan dog aldrig have sat efter os? Skulde Ridder Lave have ladet sig forbløffe og sluppet den fordømte Drost løs? Hvor bliver Slotsherren af? Lød du ham ikke sige hvem vi var, og at vi strax skulde have Bedækning, som kongelige Gesandter?"

"Jo, Herre! og der var Intet iveien; saasnart man hørte eders Navn, fik Bagten og Tjenerskabet stor Hast. Slotsherren var ikke opstaaet; men han vilde være her paa Diebliffet, sagde de."

"Her er ingen Tid at spille — sagde Hertugen urolig — faae vi ikke strax Bedækning, maae vi reise foruden. Hestene ere vel paa rede Haand?"

"De staae sadlede ved Slotsstrappen, Herre! Men hør, der kommer man."

De hørte en urolig Bevægelse paa Slottet; bevæbnede Folk løb frem og tilbage. Den store Sal havde paa den østlige Side Udsigt til Slotsgaarden. Der hørte de nu ogsaa Larm og gik urolige til Vinduet. "Man lukker Slotsporten, Herre! — sagde Ridder Abildgaard — og see, Gaarden er fuld af Krigsfolk."

"Gudsbdød! hvad betyder dette? ere vi forraadte? — udbrød Hertugen — Kom, Luffo! her maa vel være en Udgang — Vi maae bort."

Der var fire store Dørre paa Salen. To af dem fandt de tilspærrede. De gik til den tredie. Den var ikke laaset. De aabnede den hastig; men udenfor stode sex bevæbnede Mænd af Borgens Besætning med det danske Vaaben paa deres Hjelmhuer.

"Her kommer Ingen ud" — lod dem en barsk Stemme imøde. De ilede forfærdede til den fjerde Dør; men inden de naaede den, aabnedes den og Droft Peder stod for dem tilligemed Ridder Thorstens søn og Hr. Rimaardson, ledsagede af en aldrende Herre i dansk Ridderdragt og med Slotsbefalingsmændenes Felttherrestav i Haanden. Det var Slots herren paa Helsingborg. Tolv bevæbnede Krigere fulgte ham.

"I Kongens Navn! eders Vaaben, mine Herre! — sagde Droft Peder rolig — "I ere vore Fanger."

"Hvad? hvorledes?" — raabte Hertugen og stampede i Fliserne — "hvem formaster sig til at fængsle Hertug Baldemar?"

"Jeg, Droft Peder Hessel, og disse danske Riddere, i eders Herres og Konges Navn."

"Jeg kjender Eder ikke; I har ingen Magt over en Hertug af Blodet og en fri kongelig Lehnsmænd."

"Saa kjender I dog vel Kongens Haand og Segl, høibaarne Herre!" svarede Droft Peder og rakte ham sin Fuldmagt.

Hertugen gennemfoer den med harmgnistrende Dine. "Det er ulovligt — raabte han — det strider mod Rigens Ret og Dele: jeg er ikke anklaget paa noget Herredsting eller Landsting. Jeg gjør formelig Indsigelse mod denne Handling, som vilkaarlig og uretmæssig. I er mit Vidne, Slotsbefalingsmand! jeg erklærer denne Fuldmagt for ugyldig og lovstridig. Jeg vil forsvare for Land og Rige, at jeg tilintetgjør den." Med disse Ord gjorde han en Rift i den kongelige Fuldmagt og kastede den til Jorden. "Som Kongens Frende og Hertug af Synderjylland, befaler jeg nu — vedblev han med fyrstelig Herstkertone — at I fastholder og fængsler denne formastelige Herre, der vover at misbruge den kongelige Magt og Myndighed til sliq lobløs Anmasselse."

Slotsherren saae betænkelig snart paa Hertugen snart paa Droft Peder og syntes uvis om hvad her var at gjøre. Thorstenson stodte harmfuld sit Sværd mod Gliserne, og Rimaardsen gjorde Mine til at tale; men Droft Peder forekom ham. "Om denne Handling er retfærdig eller ei — tog Drosten Ordet — og om Kongen er berettiget til, at lade denne høis fyrstelige Herre fængsle, førend han er anklaget for Landstinget — det er her ikke Spørgsmaal om; det maa Kongen selv forsvare. Min Fuldmagt og det kongelige Bud har I seet; det lader sig ikke tilintet-

gjøre, og i Kraft deraf fordrer jeg Kongens Villie ufortøvet og uden Indvending adlydt. Vil I ikke godvillig overrække mig eders Vaaben, mine Herrer! nødes jeg til at bruge Magten."

Drost Peder's rolige og bestemte Fremfærd forvirrede Hertugen og overvandt nu enhver Betænkelighed hos Slotsherren. "For Diebliffet maa I finde Eder i Nødvendigheden, høibaarne Hertug!" — sagde denne alvorlige Herre høflig, idet han selv bøiede sig og optog den kongelige Fuldmagt — "Maa: skee er det en Bildfarelse, og eders Retfærdiggjørelse staaer Eder da frit for, saavel som eders Tiltale til denne Herre, hvis han har misbrugt den kongelige Myndighed. I dette Dieblif er han i fuldgyltig Besiddelse deraf og maa adlydes."

Hertugen skar Tænder og overrakte Drost Peder sit Sværd uden at see paa ham. Ridder Abildgaard fulgte sin Herres Exempel, og de forbittrede Statsfanger sagde nu intet Ord meer. Paa Slotsherrens høflige Spørgsmaal om de høie Herrer ingen Forfriskning ønskede, inden de gif ombord igjen, rystede Hertugen harmfuld paa Hovedet. Han gjorde derpaa Mine til at gaae. En tæt Kreds af Krigere indesluttede de tvende vigtige Fanger. Drost Peder og hans ledsagere hilsende høfligt Slotsbefalingsmanden, som tilbageleverede Drosten den sønderrevne Fuldmagt og ledsagede dem alle til Skibsbroen.

Inden Solen endnu var opstaaet, seilede Droft Peder for fulde Seil med sine vigtige Statsfanger mod Sjælland. De oprørske Landseknegte fra Slynzderborg vare overleverede til Slotsherren paa Helsingborg, der paa et andet Skib besørgede dem bundne til Drekrog. Hermed havde Claus Skirmen haft fuldtop at tage vare. Han betragtede nu sin Herre med stolt Glæde, men vogtede sig dog vel for at krænke Fangerne med nogen overmodig Mine. Ridder Thorstensøn og Hr. Rimaardsøn rystede Droft Peder trofast i Haanden og priste hans Lykke, da de et Dieblif stode ene hos ham ved Roret.

”Men harmeligt er det dog at være paa farlige Eventyr med Jer — brummede Thorstensøn — førend jeg faaer Leilighed til ordentlig at bruge mit gode Sværd, har J med Sværdet i Valgen udrettet langt meer med et Par Ord.”

”Eders gode Sværd kan vi maaskee alt for snart trænge til” — svarede Droft Peder med dæmpet Røst — ”Det er et større Bovestykke, vi har raft Haand til, end maaskee Nogen troer.”

Der blev nu ikke vexlet flere Ord mellem de alvorlige Riddere. Deres fyrstelige Statsfange værdisgede dem ikke et Ord. Med skjult Forbittrelse fandt han sig i sin Skjæbne; ved sin Medfanges Side gif han op og ned ad Dækket med en Mine, som han var Herre paa Skibet; tilsidst syntes han endog saa

munter og ligegyldig; men Droft Peder bemærkede ofte et Udtryk af hevnjerrigt Haab i hans Blik, som satte ham i en høist alvorlig og betænkelig Stemmning. Den aarvaagne Droft sad selv ved Koret, da han atter saae de høie mørke Taarne paa Glynderborg. Han kastede et veemodigt Blik op til det lille Taarnvindue, hvor han om Natten havde seet Lyset blinke. Vinduet var lukket og syntes indvendig til, hyllet af et mørkt Tæppe. Den hele mægtige Borg, som han ikke dennegang agtede at betræde, laae i den rolige Foraarsmorgen halv indhyllet i Taage og syntes ham dunkel og gaadefuld, som hans Fremtid og det ulykkelige Fædrenelands Skjæbne.

Snart var det bekjendt over hele Landet, at Hertug Baldemar og hans Droft vare førte fangne til Sjøborg. Dette dristige Skridt af Kongen og hans virksomme Mænd slog de urolige og misfornøiede Adelsmænd med Forbauselse, og det syntes nu som selv de mægtigste og forbovneste Lehnsmænd og Riddere havde tabt Modet til at trodse Kongemagten eller tænke paa farlige Foretagender mod Riget og Kronen. En stor Deel af den mægtigste danske Adelsaavelsom mange fremmede Herrer og Fyrster forsøgte i Mindelighed at bilægge denne farlige Stridighed mellem Kongen og Hertugen, og

udvirke denne unge mislede Herres Befrielse af Fængslet; men den ene Maaned gif efter den anden, og der kom intet Forlig istand. Kongen drog om Sommeren som sædvanlig om i Riget og tilbragte Vinteren paa Ribehuus. Droft Peder var i stor Anseelse, hed det, og de Betingelser for Hertugens Frihed, Drosten og den gamle strenge Ridder Jon anfaae for nødvendige til Kronens Sikkerhed, tvivlede man med Rette paa, at den unge trodsige Hertug vilde underkaste sig, saalænge han kunde stole paa sine mægtige Forbindelser baade i Riget og udenlands.

Det var en af de sidste Dage i Marts 1286. Den unge fangne Hertug og hans ridderlige Medfange Droft Tuko Abildgaard sad om Eftermiddagen ligeoverfor hinanden ved Skakbrættet i et dunkelt Taarnkammer paa Sjøborg Slot, hvor de nu saaledes havde tilbragt tre skjønne Sommermaaneder og over sex lange Efteraars- og Vinter-Maaneder. De bleve bevogtede strengt men uden Haardhed og med al den Agtelse og Udmærkelse, som saa anseelige og vigtige Statsfanger kunde fordre. De savnede ingen af de Fornødenheder og Smaabehageligheder, som paa dette afides Sted kunde erholdes, og som kunde forundes dem uden Fare for, at de skulde undvige eller vedligeholde nogen Forbindelse med deres Venner og Tilhængere. Hver af de fangne Herrer havde

sit eget Værelse; men det var dem ikke formeent at
 være hinanden til Selskab, og deres Værelser stode
 i Forbindelse ved en Dør, som de selv raadede for.
 De snevre Taarnkamre holdtes rene og lustige og saa
 varme som Fangerne selv ønskede det. Kamrene
 vare forsynede med allehaande Huusgeraad til deres
 Bequemmelighed, desuden med adskillige Slags
 Brætspil og nogle haandskrevne Kroniker. Et Par
 Homiliebøger og nogle andre Opbyggelseskrifter
 fandtes der ogsaa tilligemed en Lyre, en Davids-
 harpe og flere slige Ting, der kunde lette dem Fan-
 genskabet og forforte dem Tiden. Men Lys og
 Skrivertoi var dem formeent, og de saae intet Men-
 neske, uden den døve Taarnjemmer, der aldrig
 talte et Ord, naar han opvartede dem, og den strenge
 Slotsfoged Poul Hvit selv. Han besøgte dem dag-
 lig paa ubestemte Tider, og han veeg aldrig fra deres
 Side i den Time, naar de daglig havde Tilladelse til
 under hans Bevogtning at bevæge sig i fri Luft i
 Slotsgaarden. Hver Dag bragtes deres veltillavede
 Spise dem paa Sølvfade, og enhver Aarstids meest
 udsøgte Frugter prydede altid deres eenlige Bord.
 I Hanken paa deres Sølvvinkande var som oftest
 en frist Blomsterkøst anbragt, selv i de strengeste
 Wintermaaneder; men hvo der viste dem denne ven-
 lige Opmærksomhed, havde det endnu ikke været dem
 muligt at opdage.

For dog at give deres eensformige Liv nogen Forandring, skiftedes de til at være Gjester hos hinanden, og denne Dag var Drost Ludo Abildgaard Verten. Middagsbordet var afdækket; men Viin, kanden og to Sølvbægere stode endnu paa Bordet.

"Nu, munter, min ædle Gjest! — sagde den artige Ridder — Er I fed af at gjøre mig mat, saa lad de dumme Briller staae, og lad os heller drikke et Bæger sammen endnu! Vinen er fortræffelig. Havde vi nu kun et Par smukke muntre Smaapiger her til Selskab, vilde vort Sangenskab ikke forekomme mig som saa stor en Ulykke. Hvo veed fra hvilken deilig Haand disse smukke Blomster bestandig bringes os, og om ikke En af os har gjort sin Lykke her blandt de vevre Terner og Fadeduurpiger!"

"Du har et lykkeligt Sind, Ludo! — svarede Hertugen — men jeg misunder dig det ikke. Naar du kun ikke savner Viin og letfærdige Qvinder, kunde du gjerne være lykkelig i Helvede selv, troer jeg." — "Der var dog en Tid, Ludo! da du deelte mine stolte Drømme" — vedblev han efter et tankesfuldt Ophold og kastede Skafbrillerne overende — "selv i vore letfærdigste Galskaber glemte du ikke, at du var en forurettet Fyrstes Ven og skulde virke med ham for det Største og Høieste. Du var indviet i mit Livs store Hemmelighed: du hævede dit Hoved stolt med mig over Hoben og foragtede Datterne, vi

legede med, hvergang du tænkte paa, hvad ogsaa du kunde udrette, naar Hertug Baldemar engang bar sin store Oldefaders Seierskrone."

"Tro ikke, jeg har glemt det endnu, ædle Herre! — svarede Ridderen — men hvad nytter det at græmme sig bleeg og mager her mellem disse tykke Mure, hvor vi dog intet Skridt kan gjøre mod Maalet?"

"Kæmpeskridt kan vi gjøre her, Lupo! Jeg har maaskee i dette snevre Rum allerede gjort et større og vigtigere Skridt, end om jeg havde staaet fri midt i den larmende og gjøglende Hofverden. Læs om de største Mænd i Krøniken, og du skal see hvorledes de begrove sig i Orkener eller eensomme Huler, for at prøve sig selv og deres Kræfter i Landdom, inden de begyndte paa en Tid, som skulde forbause Efterslægten og mindes gjennem Aarhundreder. Naar du har sovet her og drømt om Fjas og Tant og smukke Piger — har jeg vaaget mangen Nat hist inde i min Hule. Den store mægtige Tankeverden var opladt for mig i mit Fængsel, medens de forgangne Tidens store Aander vare mig nær."

"Kors bevare os, ædle Herre! er J bleven en Mandeseer! Saa er det intet Under, at J er bleven saa bleeg og mager. Elig Nattevaagen og flige Grublerier ødelægge eders Sundhed og bringe Eder dog ikke et Skridt videre. Hvad har J da udtænkt,

og hvad er Frugten af saa farlig en Anstrengelse? J er bleven mig saa alvorlig og høitidelig, som en forfattet Klerk, og jeg kjender Eder neppe meer.”

”Men du og Verden skal lære at kjende mig — sagde Hertugen — nu kjender jeg først mig selv, og nu veed jeg, at jeg før var en Gjæk og letfindig Daare. Elendige trodsige Drengestreger var det, at jeg vilde unddrage mig Tyrannens Formynderskab og kjæbles med min mægtige Undertrykker om Smaa: Der og usle Mynt: Rættigheder, naar jeg havde hans Krone for Die. Dumt, umaadelig dumt var det, at jeg lod mig forlede af dig og de andre ubetænksomme Herrer til at gjøre Fordring paa Land og Rige, førend jeg var vis paa, at jeg var Folkets aandelige Herre.”

”Jeg forstaaer Eder ikke, ædle Herre! et aandeligt Herredømme er det jo ikke, J kan attraae; det maae vi overlade til Kleresie og Pave. Men J har Ret: til at slaae Spiret af Haanden paa en Tyran, der bevogtes af stærke forblindede Slaver, dertil behøvede J vistnok en Feltherrestab og en Hær. Det var unegtelig en Feil, at J fortidlig røbede hvad J bar i Skjoldet og gav Modstanderne Baaben i Hænderne mod Eder, inden J selv var tilstrækkelig rustet.”

”Det var min mindste Feil, Lurk! og den har jeg længe nok afsødet inden disse Mure. Min største

Forblindelse var, at jeg indbildte mig, der gaves et sandt og virkeligt Herredømme over et Folk, naar det ikke frivillig havde valgt og hyllet sin Herster, og at en Krone kunde vindes, som en Borg eller et dødt Stykke Land, ved dristigt Heltemod og fremmede Hære, saalænge det Folk, jeg vilde beherske, endnu havde Gnist af Aand og Kraft, og jeg ikke først havde vundet de Sjæle, hvis Herre og Konge jeg vilde være i Sandhed."

"Det er Sværmerie, ædle Herre! det er Følger af Fængselsluften, utidig Nattevaagen og Mangel paa Bevægelse. Hvad troer I, den store stupide Folkemasse bekymrer sig om sin Herskers indre Væsen og Værd? Den, der har Magten og Myndigheden, adlydes af Hoben; den Herster, der har de største Hære og kan svinge det længste Sværd over Folkenes Hoveder, ham kalde de gjerne deres Konge og hjertenselskede Fader, naar han kun ikke lægger høiere Skatter paa, end hans Formænd, og nogen lunde holder over Lands Lov og Ret."

"Nei, Lupo, nei" — tog den blege alvorlige Hertug heftig Ordet igjen — "den Fordom og den ukloge Foragt for Folkeliv og Folkeaand har misledet de største Herskeraander i Verden. Et saadant blot udvortes Herredømme, der ikke har sin Rod i Folkernes dybeste Hjertegrund og ikke knytter sig til store Folkeminder og Heltenavne, er usikkert og forag-

teligt, om det saa strakte sig over en Verden: det er en Throne, bygget i Luft af Hovmod's og dum Forsængeligheds Dunstkyer. Et Vindpust kan bortveire den, og den første fri kraftige Aand, der reiser sig hos et saaledes undertrykt og af plump Legems: kraft behersket Folk, er mægtig til at omstyrte en saadan Skyggekonge med alle hans aandløse Hære."

"J forbauser mig, ædle Herre! hvor har J al den nye Wiisdom fra? — Jeg maa dog næsten troe, J har haft Aabenbaringer derinde i eders Wiisdomshule og pleiet Dmgang med Aander eller sligt Galstak."

"Kom, du skal see mine Aander!" — sagde Hertugen og reiste sig — "Jeg skal vise dig, at jeg ikke er den Første, som indenfor disse Mure har tænkt alvorligt over Folkenes og Herskernes Vilkaar."

"Sjæborg har vel før indesluttet vigtige Stats: mænd — sagde Ridderen — men jeg tvivler dog paa, at nogen af dem har deelt eders nye besynderlige Synsmaade. Den mærkeligste, jeg veed der har beboet dette Statsfængsel, var den rasende Biskop Baldemar, der stræbte Sjette Knud og Baldemar Seier efter Livet og Kronen, og endte som en vanvittig Helgen i Lockum Kloster."

"Det er vel muligt, at han blev affindig tilsidst — svarede Hertugen — men hvad der har gjort Andre affindige, kan maaskee gjøre os kloge. Du

har gjettest rigtigt, Tuko! Jeg har faaet mit Sovekammer i den Fængselscelle, hvor hiin ulykkelige Bisp af kongelig Vt og Sind sad lænket til Blokken og gav sin Harm og Fortvivlelse Luft i Forbandelser over Verden og Menneskene; men at han ogsaa har havt lyse Dieblikke og mangengang har skuet klarere hen over Verden og dens blinde Beherskere, end maaskee Nogen drømte om, det skal jeg vise dig Mindesmærker om, som maaskee aldrig før min Tid noget Menneskevie har seet."

De vare traadte ind i Hertugens snævre Fængselskammer, som vendte ud til Slotsgaarden med et lille Gittervindue atten Alen fra Jorden. Her stod endnu en Blok med en rusten Boile og en svær Jernlænke, der var fastgjort i Muren. Ved Siden af Lænken laae der en stor opreven Gulvsteen, som syntes at være brugt til at spærre Døren med indvendig. Disse sorgelige Efterladenskaber fra dette Fængsels ældre Beboere vilde Slotsfogeden have bortfjernet; men Hertugen havde udtrykkelig ønsket at beholde dem, da han hørte hvilken mærkelig Frende de mindede ham om. Paa de smudsige Mure saae man mangfoldige Ridser og Streger, der lignede Runer og østerlandske Tiffre. Hertugen pegede derpaa; men det begyndte at mørknes og det var ikke muligt at skjelne noget tydeligt Skrifttegn; desuden syntes Udlægningen af disse Indskrifter at udfordre

en Lærdom, som hverken Ridder Albildgaard eller hans fyrstelige Herre besad.

”Er det Wiisdomsbogen, I har læst i om Nat-
ten, ædle Herre! — sagde den lystige unge Ridder —
saa maa I være bleven bandsat sprænglærd i en Hast
og saa maa I have laant et Par Dine hos en af de
venstabelige Ugler eller Ratter, der dog af og til gjøre
Jer deres skyldige Opvartning gjennem Gitteret. I
denne Krog skal I ikke engang ved høi lys Dag være
istand til at kjende et X fra et U, om I aldrig var
saa klarøiet og boglærd.”

”Du har gjettet rigtigere, end du troer, Lurk!
Wiisdomsfuglen selv har her med sine Ildøine været
en Lygte paa min forvildede Sti.” Med disse Ord
aabnede Hertugen en Kasse, der ellers tjente ham
til at gemme Skotsi i. ”See her!” — sagde han
og fremtog en stor tam Taarnugle med skønne gulds-
gule Fjer og med et Par usædvanlig lysende Dine.

”Sy, Herre!” — sagde Ridderen og sprang
tilbage — det er jo den affædelige Strighals, som
man kalder Dødsfuglen eller Liighanen; hvad vil I
med den? den er ikke værd at have til Gjest, og
Pokker skulde røre ved den. Har I ikke hørt, at
der altid skal komme Liig i det Huus, hvorpaa den
sætter sig?”

”For mig maa her gjerne komme Pest paa Sjæ-
borg, naar vi først ere vel herfra — sagde Hertu-

gen — men jeg og Liighanen ere nu gode Venner, som du seer. En Nat som jeg laae vaagen i urolige Tanker, saae jeg disse Dine lue mig imøde hist fra Kanten paa Muren. Jeg blev forfærdet og det var mig, som der stod en Djævel og stirrede mig med gloende Dine gennem Sjælen, i den tause hemmelighedsfulde Nat. Jeg sprang op og saae min Wildfarelse. Men idet jeg nærmede mig for at gribe den ubudne Nattegjest, dreiede den de funklende Dine mod Muren; et Glimt af Maaneskinnet faldt idetsamme herind, og om det var Tuglens Lysoine eller Maaneskinnet, der oplyste Muren, veed jeg ikke; men jeg blev en dunkel Skrift vaer, som jeg dog ikke kunde læse. Jeg lagde vel Mærke til Stedet. Jeg satte min Fange der i Kassen og sov ind. Men næste Morgen tidlig undersøgte jeg Muren og Skriften. Naar Morgensolen skinner herind, kan den læses et Dieblif. Det er Latin, og det har kostet mig stor Møie at læse og forstaae det. Du veed, vi drev det ikke vidt med den høflige Klerk, der skulde gjøre os til Boglærde.”

”Hvad fik I da ud af de Kragetæer, høibaarne Herre! — spurgte Tuko — men fast dog den affskyelige Liighane ud af Gitteret! den gloer jo paa os, som den vilde hakke vore Dine ud for den Wiisdom, den har lært Jer.”

”Nei, denne flogte Fugl skal nu være min Staldbroder i Lykke, haaber jeg, som i Ulykke” — sagde Hertugen, idet han flappede Fuglen venlig og satte den tilbage i Kassen — ”vil den forkynde Død, skal det være for vore Fjender.”

”Men hvad læste J da? Herre!” — spurgte Ridder Abildgaard ivrig.

”Jeg læste mange gruelige Ord, som jeg ikke vil nævne; de har mangengang bragt Haaret til at reise sig paa mit Hoved; men eet Ord staaer der, som har sagt mig hvorfor jeg er kommen hid og hvad jeg har at gjøre i denne forunderlige Verden. Du som drømte om en Throne og opvaagnede i Lænker — staaer der — grib det Spiir, som tvinger Aander, og din Krone skal lyse som Solen.”

”Det er Helgenglorien, der allerede her har spøget i den forrygte Bispes Hjerne — sagde Ridder Abildgaard — eller ogsaa er det den forte Konst og magiske Aandebesværgelser, han har grublet over. Bliv dog ikke ogsaa forstyrret, min ædle Herre! og sæt Jer dog ikke det Galsskab i Hovedet at ville være en Helgen eller Sortkonstner. Det tør jeg forbande mig paa hverken J eller jeg driver det til i denne Verden.”

”Saaledes forstaaer jeg det ikke” — svarede Hertugen og hans Dine tindrede — ”jeg udlægger disse Ord paa verdslig Viis, og saaledes er det ikke

Galsskab, men dyb og sand Herskerklogskab. Jeg opgiver ikke min store dristige Livsplan, jeg opgiver den ikke saalænge der er en Draabe af Baldemar Seiers Blod i mit Hjerte. Hvorledes? er kun Spørgsmaalet. Midlerne og Magten søger jeg nu ikke længer hos fremmede Fyrster og Hære, ikke heller i en uværdig Sammensværgelse med oprørske Undersaatter. De vilde siden ligesaagodt svige deres Trosskab mod mig som mod min Forgjænger. Hindre og bestride vil jeg vel ikke et Foretagende, som dog rimeligviis kan være mig gavnligt; men jeg har lært at foragte det. Den Haand, som vil bære Spiret, uden at skjælve, maa være reen for Frendeblood. Den Pande, Kronen ikke skal brænde, maa ikke bære et lønligt Rainsmærke under sin Prydelse." —

"Der har vi det — afbrød Tuko ham — I vil dog være en Helgen. Nu vel; men der er Naade med Alt, naadige Herre! paa anden Haand maa I dog i det Mindste vide hvad der foretages, og hvad I allerede veed — —"

"Jeg vil Intet vide, som jeg nogensinde skal behøve at blues ved for Europas Riddere og Fyrster — vedblev Hertugen — og hvad jeg veed, Tuko! — ja det vil jeg glemme og begrave i Sjælens dybeste Afgrund, som en affindig Drøm. Jeg vil ikke bære Kronen, som min ulykkelige forvildede Farfader bar den, for efter en stakket Herlighed selv at myrdes af

mit opbragte Folk. Vil Forræderne arbejde mig i Haanden, nu vel, saa lad dem det! Jeg fremkalder ikke Stormen. Nu gjælder det kun om at give Tid og vinde Tillid. Jeg vil afstaae Als, ja selv min Hertugkrone — meer vil man vel ikke fordre for min Frihed. Den undergravede Throne maa dog falde, og uden mig. Men reise den igjen, det skal Ingen uden en Baldemar. Jeg vil vise Folket, at jeg ikke bærer Baldemarnavnet forgjeves, og at jeg kan overvinde mig selv; ved at lide Uret vil jeg vinde Hjerter som Borge; først vil jeg gribe det usynlige Spiir, som tvinger Aander, og rækkes Kronen mig da, ved en lykkelig Ringenes Vending — saa, Tuko! saa er det ingen Drømmekrone — og vel heller ingen Helgenkrone; men saa skal den sidde fast paa disse Lokker og lyse som Solen gjennem Aarhundreder, som de store Baldemarers.”

”Nu ja, jeg begynder at forstaae Jer, naadige Herre!” — svarede Ridder Abildgaard og gjorde store Dine — ”den Storm, der skal ompuste den raadne Stamme, kan ogsaa medtage Grene og Skud, mener J, og uden at J behøver at puste Eder en Lungesygge paa Halsen derfor. — Jeg begynder ogsaa at blive klaroiet og faae Respekt for eders gode Ven der i Kassen. Kom, min ædle Herre! paa denne ædelmodige Beslutning vil vi drikke et Bragebæger, som vore gamle hedsfædte Forfædre. Eders Viis-

domsfugl skal leve! min ædle Herre og Fyrste! Naar I kommer i eders Rige, tage vi Løven af eders Skjold og sætte den flogne Fugl istedet.”

Hertugen fulgte sin muntre Ven til Drikkebor: det og var nu atter den livslustige overmodige Yngling. Hans blege Kinder blussede, og hans noget indfaldne Dine tindrede af de store dristige Forhaabninger. Det var imidlertid blevet mørkt; men snart skinnede Maanen ind til dem gennem Jerngitteret og oplyste det lille Drikkebord. Ridder Abildgaard sang lystige Viser, og Hertugen istemmede dem med vild Hefstighed, medens han hyppig tømte sit Bæger. Under denne Støi mærkede de ikke, at der raslede med Laase og Stænger, førend Fængselsdøren aabnedes, og en stærk alvorlig Mand i Pelstrøje og laaden Hue traadte med en Lygte i Haanden ind til dem.

”Heida, Poul Hvit! vor dybsindige Mennefsfjender — vor brave forsigtige Bert! eders Skaal!” — raabte Ridder Abildgaard overgiven — ”Alting er her i den bedste Orden, som I seer.”

”Skaal, min gode Ven!” — sagde Hertugen. Og de halvberusede Fanger tømte lystig deres Bægere paa Slotsfogdens Sundhed.

”Jeg takker skyldigst for den Ære, I beviser mig, mine høibaarne unge Herrer!” — sagde den rolige og alvorlige Poul Hvit og bukkede høfligt, idet han lettede paa sin Hue og betragtede dem med et

opmærksomt og selvtilfreds Blik — "Det er mig kjært, at I lader Vinen smage Jer og ikke tager Eder Verden med dens ustadige Lykke nærmere, end det er værd. Jeg kjender Verden og Menneskene" — tilføiede han med Selvtillid og nikkede — "Det er altid et godt Tegn, naar Statsfanger ere lystige. Jeg har ellers et Budskab at bringe Eder, som jeg tænker vil være Eder velkomment" — vedblev han og lod Lygtelyset falde paa deres ophidsede Ansigter, medens han omhyggeligt syntes at studere deres Miner — "Imorgen tidlig, naar I ere mindre lystige og bedre oplagte til alvorlige Betragtninger, vil man have den Være at bringe Eder et Forslag til Forlig med Kongen, min Herre. Hvis I, som jeg haaber, tager derimod, kan jeg snart have den Fornøjelse at aabne Eder denne Dør for bestandig. Nu ønsker jeg Eder en god og rolig Nat."

Derpaa hilsende han og gik. Den svære Dør blev laaset med stor Omhu; og Fangerne sad atter ene i Maanestien. Slotsfogdens Efterretning havde bragt de unge Herrer til alvorlig Besindelse igjen. De taledede endnu længe om hvilke Betingelser der kunde antages eller ikke. Endelig gik de til Hvile i spændt Forventning, om den næste Morgen skulde bringe dem Frihed eller maaskee skærpet og forlænget Fangenskab.

Slotsfogden var gaaet tilbage til den store Ridersal, som i hans Tid var bleven istandsat og op-
pudset, og hvor han modtog fornemme Gjester. Der
brændte det muntert i den store Kamin. Midt i
Salen stod et rigelig opdækket Aftensbord med trear-
mede Messingstager. En ung ridderlig Herre gik
med store Skridt op og ned i Salen. Det var Drost
Peder Hessel. Claus Skirmen stod ved Kaminen
og varmede sig.

”Nu, min gode Poul Hvit!” — sagde Drost
Peder og gik den veltilfredse Slotsfoged imøde —
”hvad sagde eders Fanger for Godt? Vil de helst see
mig i aften eller imorgen?”

”Det er en Fornøielse at besøge de Fanger
— sagde Slotsfogden — de sukke og jamre ikke som
ulykkelige Forbrydere, og I maa troe, Herre Drost!
der er med al deres Forvildelse et godt og ærligt
Sind i dem. De havde gjort sig saa lystige med
Viinkanden, ædle Herre! at Salen ikke kunde være
om at afgjøre Ting af Vigtighed med dem i aften.
I den Tilstand havde de maaskee underskrevet ethvert
Forlig; men det, veed jeg, hverken I eller min Herre
Kongen kunde ønske eller være tjent med. Mennesket
er et indskrænket Væsen, skal jeg sige Eder, og naar
vi Mennesker ikke ere fuldkommen ædrue, handle vi
ikke som frie Fornuftvæsner — saa sagde min værdige
Ungdomslærer i Horsens. Gud glæde hans Sjæl!”

”Det forstaaer sig — svarede Drost Peder — kun med fuldkommen Frihed og Bevidsthed skal de høre mit Forslag. Det er en alvorlig Samvittighedssag, som de skal have Tid og Leilighed til at overveie. Altsaa imorgen! Jeg kan vel overnatte her paa Slottet?”

”Det følger af sig selv, Herre Drost! det har jeg allerede sørget for. Vi er alle Mennesker, og Legemet maa ikke savne Hvile og Bederqvælgelse, naar Sjælen skal være virksom til gode Gjæringer. Tag nu Sæde! og hvis J tillader det, er her ogsaa Plads for eders Bæbner. Øxen, som pløier, skal man jo ikke binde Munden paa, og Mennesket — nu ja, Mennesket er dog ogsaa et Menneske” — tilføiede han hastig, da ingen dybsindigere Bemærkning vilde falde ham ind.

Drost Peder smilede ad Slotsfogdens ilde anbragte Sententser og satte sig ved Bordet. Skirmen stillede sig besteden bag ved hans Stol og rødmede, idet den høflige Slotsfoged pegede paa den ledige Plads ved Drostens Side.

”Sæt dig kun, Skirmen! — sagde Drost Peder venlig — her ere vi ikke ved Høve.”

Skirmen adlød og satte sig paa Kanten af Stolen. Han iagttog, som han var vant til, en besteden Taushed, naar de Ældre talte, og gav næie Agt paa hvad hans Herre ønskede for at gaae ham tilhaande.

”Ederes vigtige Fanger, min gode Poul Hvit! finde sig altsaa uden Harm og Bitterhed i deres Skjæbne — sagde Droft Peder. — Det glæder mig; uagtet deres gruelige Forblindelse er der dog fortræffelige ja fast store Egenskaber hos dem begge. Det er en sorgelig Nødvendighed, at vi saalænge har maattet berøbe dem Friheden; men jeg veed, I har ikke gjort dem Fangenskabets surere, end nødvendigt.”

”Jeg har punktlig fulgt eders Befaling, Herre Droft! og — jeg troer at kjende en Smule til Verden og Menneskene. Den Fange, man behandler vel, tænker mindst paa at undvige. Nu vil vi see, om Eensomheden har bragt dem til Estertanke; ere de gjenstridige og vil I, de skal behandles haardere, kan det ogsaa skee. Jeg er kun en ringe Tjener, og hvad der befales mig adlyder jeg uden Persons Anseelse. ”Mennesket — sagde den uforglemmelige Ludimagister i Horsens — Gud glæde hans Sjæl! Mennesket kan ikke altid taale gode Dage.”

Nu traadte en tyk rundfindet Madsvend ind og satte et Fod paa Bordet. Droft Peder betragtede ham og studsede, men taug til han var gaaet ud igjen.

”Har I havt den Madsvend længe? min gode Poul Hvit! — spurgte han nu — og er I vis paa hans Troskab?”

"Han har tjent mig siden sidst i Mai forrige Aar — svarede Slotsfogden — og jeg maatte slet kjende Menneskene, hvis jeg kunde tvivle paa hans Troskab; han passer sin Dont og bekymrer sig om ingen anden Ting i Verden. Han leer og synger altid i Stegerset og taler aldrig et alvorligt Ord. Havde jeg lutter saadanne Folk, kunde jeg sove trygt, om jeg saa havde Konger og Keisere at passe paa. Jeg troer, som sagt, at kjende lidt til Verden og Menneskene, Herre Drost! — Har I ellers nogen Grund til at tvivle paa min Nadsvends Troskab, ædle Herre!"

"Det vel ikke — sagde Drossen — men giv dog vel Agt paa ham! Det var maaskee blot Tilfælde, men jeg saa ham ifjor, kort før Danehoffet, i Hensner Frisers Herberg i Middelfart, med et Reiseselskab, som just ikke bestod af Rigets og Kronens Benner."

"Det maa have været et blot Tilfælde, ædle Herre!" — svarede Slotsfogden med rolig Selvtilfredshed — "Jeg kjender mine Folk, og Ingen skal saa let sætte mig en Børnæse paa. Morten Nadsvend bekymrer sig, min Tro, ikke om Stats-sager; han er en lystig godmodig Karl, som jeg har megen Moro af. Han er tillige Urtegaardsmand her paa Slottet, og jeg har benyttet mig af ham til at prøve Fangernes Sind og forsøge min Menneske-

kundskab. Jeg har tilladt ham hemmelig at forsyne de fangne Herrer med Blomster. Fangerne veed ikke hvorfra den Artighed kommer, og jeg har mærket, det tjener til at adsprede de unge Herrer og sætte dem forelskede Griller i Hovedet. Folk, der kan tænke paa sligt Narrerie, ere ikke farlige for Land og Rige, mener jeg. Den tykke Morten seer aldrig Fangerne, men han er færdig at lee sig fordærvet, naar han hører dem synge forelskede Viser over den deilige Haand, der binder dem Blomsterkoste.”

Drost Peder smilede, men rystede paa Hovedet og vilde dog fraraade Slotsfogden denne Maade at studere sine Fangers Characteer paa.

Imidlertid traadte Morten Madsvend ind igjen, og strax efter meldte Dørvogteren en geistlig Herre, der bragte Hilsen og Budskab fra Abbeden i Esrom.

”Lad ham træde herind! — sagde Slotsfogden — I har vel Intet derimod? Herre Drost! det er formodentlig en af Abbedens Benner, som vil afgjøre en Sag med mig om nogle Jorder. Men det er en underlig Tid at komme paa” — tilføiede han betænkelig.

Drost Peder svarede med en høflig Hilsen, og syntes at tænke paa ganske andre Ting. Døren aabnedes, og en anseelig geistlig Mand traadte ind. Man reiste sig for at hilse ham, og han traadte forhauset et Skridt tilbage, da han saae Drost Peder.

Drosten studsede ogsaa. Slotsfogden lagde ikke Mærke til den gjensidige Overraskelse, men modtog sin nye Gjest med hofflig Opmærksomhed og en Deeltagelse, som robede, at det var ham en magtpaaliggende Sag, dette Besøg gjaldt. "Formodentlig en Ven af den værdige Abbed Magnus — sagde han — Behag at træde nærmere! Hvad vi har at afhandle, seer jeg gjerne, at denne Kongens troe Mand, Hr. Drost Hessel, er Vidne til, saameget meer, som jeg i denne Tid ellers ikke tør modtage nogen Fremmed saa sildt her paa Slottet. Man kjender Verden og Menneskene, skal jeg sige os, og strenge Forholdsregler ere her nødvendige. Lær jeg spørge om min værdige Herres Navn?"

"Hr. Drost Hessel kjender mig" — svarede den geistlige Herre og traadte med stolt Mine nærmere — "I den lærde Verden er Navnet Magister Janus Roskildensis mig Anbefaling nok; for Lægmænd kalder jeg mig Domprovst Jens Grand. Er I Slotsfogden Poul Hvit?"

"Til Tjeneste, ærværdige Herre!"

"Godt! Hvad jeg har at sige Jer kan Alle høre: jeg kommer fra Esrom Kloster og da jeg just skulde her forbi, har jeg paataget mig paa Abbedens og Conventets Vegne at bringe Jer Skjødets paa de bevidste Jorder i Grimstov og bringe den Sag i Orden efter eders Ønske. Men hvis I har Forhins

dringer eller Betænkkeligheder ved at modtage mig, kan det opsættes; og jeg sætter mig strax paa min Ambulator igjen."

"Gud bevares, gjør mig ikke den Tort, Herre! J er mig hjertelig velkommen — sagde Poul Hvit hastig — Tag ikke min Forsigtighed ilde op! — Vi er alle Mennesker, og man maa see sig vel for i disse Tider; her kommer ofte Ulve i Faareklæder, og jeg maa kjende hvem jeg her modtager. Siden Hr. Drosten kjender Eder, kan jeg uden mindste Betænkkelighed byde Eder velkommen; jeg maatte slet kjende Menneskene, naar jeg ikke kunde see, J var den lærde Herrens Tjener, J siger, og en værdig Ven af den værdige Abbed Magnus. Har J Skjødet med, kan det bringes i Orden imorgen. Vær nu saalænge min Gjest, ærede Hr. Domprovst, og tag til Takke med Leiligheden! Vær saa god at sidde hos!" Med disse Ord bragte han det forøgede Selskab til Sæde.

Drost Peder var stille og ordknap; Domprovsten syntes heller ikke at befinde sig vel i dette Selskab. Skirmen havde ved hans Indtrædelse reist sig og taget Plads bag ved sin Herres Stol. Slotsfogeden alene var særdeles oprømt; han nødte flittig sine Gjester og søgte at bringe Underholdningen i Gang. Han berørte alle de Ting og Begivenheder, som man sædvanlig paa denne Tid talte om. Den norske Krig og den Lonsbergsske Grev Mindre-Alfs

driftige Plyndringer paa de danske Kyster omtalte han med en Iver, som viste, at han var en tro fædrenelandstfindet Mand. Han havde Familie i Horsens og fortalte omstændelig hvad denne Stad havde lidt ved hiin grumme og uforskammede Fribytters Angreb.

”Greven af Tonsberg er vel vor Fjende — tog Mester Grand nu Ordet — men en kjæk og berømt Fjende, som man ikke bør udskjælde for en Røver og Fribytter; han er vel ikke af det fine Slags Riddere, som stikker Damerne i Dinene ved Tourneringer; men vi har dog ingen dygtigere Ridder her tillands; han er den største norske Søkriger i vor Tid og kan snart vente at blive ophøiet til Jarl.”

”Men naar han paa egen Haand med Grumhed og gridst Røvsyge plyndrer og brænder paa vore Kyster, som den vildeste Hedning — svarede Drost Peder — saa gjør han dog Riddereskabet ingen stor Ære; han er en almindelig plump Sørover, hvor kjæk og mægtig han er, selv om han er af kongelig Byrd og, som I siger, nu attraaer Jarlenavnet. Vi danske Lægmænd har ingen Grund til at hædre ham med noget ædlere Navn, og vore Christendoms lærere vel endnu mindre.”

Mester Grand taug og søgte at skjule sin Harm. Slotsfogden bragte atter Samtalen i Gang. At Grev Jacob af Halland midt under Krigen havde

modtaget Ridderbærdigheden af den norske Konge, bragte han nu paa Tale og misbilligede det høilig; deri gav Drost Peder ham Ret og betragtede den ærlige Slotsfoged med Agtelse og Velvillie; men Mester Grand kunde nu ikke længer betvinge sin Harme. "Det er dog godt — sagde han spodsk — at danske Mænds Fortjenester paaafkjonnes af fremmede Fyrster, naar de miskjendes og forurettes her hjemme. Det er høimodigt af den norske Konge, at han saaledes vil hædre en agtet Fjende, og jeg kan ikke dadle den kjække Grev Jacob, fordi han modtager en saa velfortjent Ære."

"Tillad mig, Hr. Domprovst! — sagde Drost Peder rolig — En tro dansk Mand modtager aldrig Æresbeviisninger af sit Fædrelands Fjende. Dog det kan umuligt være eders Alvor, som Fædrelandsven, at forsvare en saadan Handlemaade."

"Saa ibrig som en begunstiget Hofmand behøver jeg vel ikke at dreie Rappen efter Hofvinden — svarede Mester Grand bitter — for at være en fornuftig og christelig Ven af Fædrelandet. I min Stand behøver man, Gud skee Lov, ikke at fordølge Sandheden eller forsvare Slethed og Ugudelighed, for at opfylde sin Embedspligt. Med Guds hellige Ord og den canoniske Ret for Nie, frygter jeg ikke for at sige Kongens og Dronningens mægtigste Yndling frit og aabent, at jeg kun agter

og elsker dette jordiske Fædreneland, forsaavidt mit hvide himmelske Fædrenelands guddommelige Love her agtes og overholdes. Vil I overbevise Eder derom, Hr. Drost! saa skaf mig Tilladelse til blot at holde en eneste Bods-Prædiken for Kongen og Dronningen, med samt alle deres fine høflige Emigrere! og I skal høre, jeg er Mand for at holde denne Verdens Herzer og Mægtige et Sandhedsspeil for Die, hvorved mangen Kind maaskee dog vil rødme, hvis der endnu er en Rest af Samvittighed og Ære ved Hoffet i Danmark."

"En saadan Straffeprediken, ærværdige Herre! — sagde Drost Peder med Bægt — kunde vistnok ofte gjøres behov, saavel blandt Læge som blandt Lærde. Jeg vilde ønske I med samme Oprigtighed og Sandhedskjærlighed vilde føre dette Sprog, naar I paa eders fromme Veie træffer fyrstelige Herrer og kongelige Lehnsmænd, der i deres Overherres Synder og Feil søge Undskyldning og Retfærdiggjørelse for deres egne — Forbrydelser."

Mester Grand taug. Slotsfogden betragtede sine uenige Gjester med Forbauselse og afbrød hastig en Samtale, hvis bittre Vending han ingen Grund indsaae til. Han spurgte hastig, om ingen af de ærede Herrer paa deres Reise var kommen gennem Søer og havde seet den nylig gjenopbygte Kirke, og da dette besvaredes med et kort Nei, spurgte han om

Jungen af dem vidste hvor den affatte svenske Konge nu opholdt sig, og om det var sandt, at han havde forladt sin Dronning for en vis berøgtet Jomfru Kristine.

"Det er kun alt for sandt" — svarede Domprovssten iøvrig og syntes at gribe denne Leilighed til at give sin Harmes Lust — "der har vi atter et Beviis paa vore Tiders Ugudelighed og den Syndepest, som udgaaer fra de Store. Det er intet Under, at Herren hjem søger saadanne Fyrster og viser denne Verdens mægtige Herrer, at der er en Dommer over os Alle, der ikke lader sig spotte, men som leer over Skyerne, naar Jordens Store hovmode og bryste sig. Det er en trøstelig og oplystende Tanke — tilføiede han med en overmodig Mine — at den Stærke, som har al Verden i sin Haand, ligesaa let kan fornedre Konger og Fyrster og deres Yndlinge, som han kan ophøie de Ringe og de Ydmyge af Hjertet."

Sløtsfogden havde andægtig foldet sine Hænder som ved en Prædiken. "Ak ja — sukkede han — vi ere alle Mennesker — Magt og Høihed er for gængelig."

"Bisnoks ere mange af vor Tids Ulykker vel forskyldte, ærbørdige Herre!" — tog Drost Peder temmelig heftig nu Ordet med et skarpt Blik til Domprovssten — "vilde kun syndige Mennesker ikke formaae sig til ukaldet at udføre Herrens Straffe-

domme! Den ulykkelige Konge, I taler om, vil jeg ikke forsvare; men kan Folkene med Rette affætte deres Konger, fordi de ikke ere som de bør være, saa kan jo ingen Throne og intet Rige bestaae, førend der sendes os rene Engle fra Himlen til at regjere Folkene i Verden.”

”Det behøves ikke” — svarede Domprovsten og brystede sig med myndig Pavemine — ”saalænge Herrens Statholder sidder paa St. Peders hellige Stol og saalænge hans og Ordets Tjenere agtes som Guds og Sandhedens Sendebud blandt Folkene — saalænge behøver intet Folk at være tvivlsraadig om hvor stor en verdslig Byrde de taalmodig skal bære, og hvor stor en Synder Herren vil taale blandt sine Salvede. Dersom I ikke er en Erke-Kjætter, Hr. Drost! saa kan I umulig have Noget derimod at indvende.”

Drost Peder taug, og Morten Madsvend, der just satte en udsøgt Ret for den geistlige Herre, syntes med sit skalkagtige Smil at more sig over, at den fjæffe Provst saaledes havde bragt Drosten til Lausshed.

Uden at røbe mindste Brede vendte imidlertid Drost Peder sig til den triumpherende Domprovst igjen. ”Jeg har som Ridder svoret at opoffre mit Liv for Troen som for min retmæssige Konge”

— sagde han med det ham egne Udtryk af dyb Alvor og Kraft — "og jeg frygter ikke for at dømmes som Kjætter til Baal og Brand, om jeg endogsaa er af den Mening, at en lovlig kronet og salvet Konge ikke kan styrtes fra sin Throne ved den mægtigste Bandsfraale fra Vatikanet eller Lund. At idetmindste vore danske Konger hidtil har været af samme Tro, har blandt Andre eders egen Frende Erkebisp Erlandsen erfaret. Jeg vil ikke raade nogen Prælat i Danmark til at følge saa misligt et Exempel. Dette Fangeslot, ærværdige Herre! kunde idetmindste erindre Eder om, at selv en Erkebispestav er for svag til at sprænge disse Porte, naar de paa Kongen af Danmarks Bud ere lukte." Med disse Ord reiste Drost Peder sig og bad den forbausede Slotsfoged om, at hans Sovestue maatte blive ham anvist. Mester Grand reiste sig ogsaa fra Bordet med trodsig Mine og gik ned samme Dør.

Slotsfogden ledsagede selv med en trearmet Lysstage Drost Peder. Skirmen fulgte sin Herre med hans Kappe og Sværd. Man hilste hinanden taus og koldt. Morten Madsvend fulgte paa Slotsfogdens Bink den geistlige Herre til et lidet Kammer ved Siden af Riddersalen. Det var snevert og skummelt. Døren var kun til at aabne udenfra og blev staaende paa Klem. En stærk Trækvind havde nær udsøgt Lyset. En Løibænk, en Stol og et

Bord udgjorde hele Boscabet, og for Lyskullet i Muren var der Jernstænger.

Da Mester Grand traadte ind i dette Kammer, studsede han og saa sig urolig om. "Hvad betyder dette — spurgte han — anviser man mig et Fangehul til Sovestue?"

"J maa derfor give os Absolution, Ærværdige!" — svarede Morten idet han satte det viftende Lys paa Steenbordet og lukkede med en lang Stang en Luge for det lille runde Jerngitter, der sad høit oppe i den tykke Muur — "See, nu er her luunt og godt — vedblev han — her overnatter ellers aldrig Noget, uden af og til en forvildet Ugle. Her er kun eet Gjestestue paa Slottet, hvori Gjesten er Herre over Døren, og det har Drosken nu faaet. For uventede Gjester har vi kun dette lille vakke Kammer. Det har i gamle Dage været et Marterstue, siger man, og her skal have hængt alle haande slemme Redskaber til at pine forstokkede Forbrydere til Bekjendelse med. Nu er her dog ganske hyggeligt, som J seer. Men det er Skade, jeg ikke kan vise Jer de gamle konstige Pineredskaber; jeg veed, J er en stor Elsker af slige lærde Snurrepiberier."

Den stolte Domprovst blegnede og der overfoer ham en uvilkaarlig Gysen. "Min gode Ven! — sagde han urolig til Kokken — mig synes, vi skulde

kjende hinanden — Morten Madsvend fra Rye? ikke sandt?"

"Til Tjeneste, ærværdige Herre! At I kunde have Plads i eders lærde Hjerne til min ringe men temmelig fyldige Person, havde jeg ikke ventet; men saalænge mit Hoved faaer Lov at sidde mellem mine Skuldre, og min Hals ikke bliver gjort smallere, end jeg kan drikke og synge en lystig Vise, saalænge glemmer jeg ikke heller eders lærde og kjække Ærværdighed."

"Tael alvorligt, Morten! hvad vil du sige med den Snak?"

"Vi ere jo her under fire Dine — vedblev den tykke Kof — og I er jo en vel justeret Guds Mand, som jeg uden Fare kan tylle mine Synder i. Saa vil jeg da betroer Jer, at da I paa Garten ifjor over lille Bælt reddede mit Glasfeskriin fra at kastes overbord, befriede I mig med det Samme fra en for dømt Kriksen om Halsen for visse Brevskabers Skyld, som laae under de uskyldige Glasfer; jeg havde af lutter forbandet Tjenstagtighed og Dyd taget dem med for en god Ven, som jeg er bange Fanden tager engang. Hvad der stod i de Elskovs breve veed jeg ikke og det rager ikke mig; men det veed jeg, vare de blevne opfiskede eller seete af nogen Moderssjæl, havde jeg været vis paa en Ophoielse, som vilde have foruleiliget mig bandsat med min

Førlighed. See derfor har jeg lovet den benedidede Jomfru og den hellige Martinus, at være Eder til Tjeneste igjen, naar jeg kan; og har I Noget at befale, skal jeg staae paa Vinde for Jer af alle Livs fens Kræfter."

Mester Grand studsede. "Ja saa, min Søn!" — sagde han kjæk og drog rolig Beiret igjen — "har du i disse urolige Tider givet dig af med at være Breddue. Din Munterhed vidner om, at du forresten har en god Samvittighed, og jeg giver dig paa dit ærlige Ansigt Absolution for hvad du dengang kan have syndet — hvor bragte du de Breve hen? Søn!"

"Til en af eders Skriftebørn og gode Benner, Ærværdige!" — svarede Morten med et Smil — dog det føler jeg just ingen Trang til at skrifte Eder endnu; men vil I paalægge mig nogen Bød derfor, saa siig til!"

"Godt, Søn, godt! Jeg forlanger ikke at vide det; men det var en lovstridig Handling og kunde komme dig dyrt at staae; for at afbøde det, kan du maaskee nu i min og den hellige Kirkes Tjeneste besørge et Trostens Ord til en forvildet Sjæl, som behøver mit Raad inden disse Mure eller, hvad jeg heller saa, hjælpe mig til et lønligt Stævne: møde" — —

”Hjertens gjerne, Ærværdige! men I spørger vel? I seer mig ikke ud til at have det paa samme Maade som vi andre skrøbelige Verdensbørn” — —

”Det er ikke af den Natur, Morten! jeg har affagt det forfængelige Daarskab, du i din Verdslighed tænker paa. I min hellige Stand bør kun reen Christenhjærlighed lede vore hemmeligste som vore aabenbareste Skridt. Den unge Hertug, som her sidder fangen, er uerfaren, seer du — han er bleven misledet til ubesindige Skridt, som kan gjøre ham høist ulykkelig, hvis han ikke angrer dem og ombender sig. Omhu for hans Sjæls Frelse har bevæget mig til at komme hid for om muligt at faae ham i Tale, eller faae bragt ham et godt Raad skriftlig.”

”Vil I have ham i Tale, fromme Herre! maa I kunne forvandle Jer til en Ugle eller Slæggermus — —”

”Men var det dog ikke muligt, blot at besørge mig to Ord til ham, inden han taler med Drost Hessel imorgen?”

”Er det bogstavelig kun to Ord, tænker jeg vel det kan lykkes” — svarede Koffen med en listig Mine efter et Diebligs Betænkning — ”men jeg maa vide de to Ord og selv give dem Røst og Vinzer. Troer I mig ikke, Ærværdige! saa kan hverken jeg eller den hellige Martinus hjælpe Jer. Er I

hantge Bæggene skal høre det, saa hvist mig Ordene i Dret! Hvo veed, om de ikke ogsaa kan omvende mig og frelse min syndige Sjæl, og saa kunde I jo slaae to Fluer med eet Smæk, fromme Herre!"

"Letsindige Spasfugl, som du er!" — sagde Domprovsten alvorlig og betragtede ham med et forfækkende Blik; derpaa bøiede han sig langsomt og hvistede ham et Par Ord i Dret.

"Godt! — svarede Morten — af ja, ved St. Martinus! troer jeg ikke, jeg strax er bleven from deraf, Ærværdige! og jeg begynder at faae Skrupler. Var det nu en Pagt med den Onde, der var Talen om, hvad saa? Ærværdige! — Men I er en from Guds Mand; det veed jeg nok, og eders heibaarne Skriftebarn skal vist faae eders gode Naad imorgen paa fastende Hjerte."

"Endnu eet — bliver den unge Hertug ikke fri for Sol gaaer ned imorgen, maa jeg nødvendig tale med ham."

"Det vil holde haardt, Ærværdige! — hvor mange Nætter gjør I os den Ære at studere Oldtidens Barbarie i dette Marterkammer?"

"Mester Grand saa sig atter urolig om. "Sæt Stolen over Lærskelen, Søn, og lad Døren staae paa Klem! — sagde han — indespærres vil jeg ikke. Jeg bliver nødig længer her end hvist nødvendigt — men jeg maa dog see at drage det ud til iovermorgen —"

”Nu vel, saa hitter man vel paa Raad” — svarede Morten og flyttede Stolen — ”Mod, veed jeg, mangler I ikke. Er det Eder kun om at gjøre at holde en Bodsprædiken for den høibaarne Fange, saa viser nok en eller anden Helgen Jer Veien. En Engel i eders Skikkelse paa en Himmelfstige eller i Mangel deraf paa en Brandstige — vilde kunne virke høist opbyggeligt paa en forvildet Sjæl. Nu, god Nat, Erværdige! Imorgen tidlig bringer jeg Eder Allegroden. Dersom det ikke spørger her, kan I sove trygt. — Nu maa jeg ud og synge i Stegerset, ellers troer Slotsfogden mig ikke.” Med disse Ord var den lystige Rok allerede ude af Døren og sang saa høit, saa det skingrede i Riddersalen:

Det var høien Berner Rife
 Han vorte over alle Mure,
 Han var galen og aldrig viis;
 Ingen Mand kunde hannem styre.
 Men Skoven stander alt udi Blomster.

Næste Morgen, da Hertug Baldemar vaagnede, stod der allerede en Sølvskaal med varmt Øl paa hans Bord ved Sengen. Han stod hastig op og klædte sig paa. Saasnart han var paaflædt, løftede han Sølvskaalen som sædvanlig ved Hanken for at drikke, men satte den strax forundret fra sig igjen og betragtede en Sommergjæk, der var falden ham i Haanden og som lod til at have været løselig heftet

til Hanken. — "Hvo vil gantes her med mig?" — sagde han fortrædelig og kastede Blomsten paa Bordet, men blev idetsamme en lille Strimmel Pergament vaer, som stak ud af den fine Blomsterkalk. Han greb det lille Blomsterbrev og læste blot de tvende Ord: "skriv under!" — Han stirrede længe paa den londsømsfulde Skrift og faldt i dybe Tanker. "Hvad betyder dette?" — udbrod han endelig, som han vaagnede af en Drøm — "Hvo sender mig her hemmelighedsfulde Raad? Er det Ven eller Fjende? Hm, skriv under! Det er let sagt; men gjælder det min Ære — gjælder det Sjæl og Sind eller det store Maal for mit Liv, saa maatte jeg før underskrive min egen Dødsdom, end det Forlig, jeg idag kan vente." Han stirrede atter paa Sedlen og faldt i dybe Tanker.

"Allerede i Statsraadet? ædle Herre!" — sagde hans muntre Medfange og traadte ind — "hvis jeg ikke hørte feil, har J alt modtaget et Morgenbesøg af eders vise og underholdende Aander. Mig syntes, J talte med Rogen. Var det maaskee med eders gode Ven der i Kassen?"

"Nei, Lupo! — svarede Hertugen — menaarvaagne Aander ere os nær. Det er ikke blot den døde uhyggelige Bispe, der taler til mig fra disse Mure; ogsaa levende Bæsnere tage Deel i min Skjæbne og vil raade over min Villie, før jeg kjender

den selv. See hvad jeg fandt i denne Blomst!" Han rakte ham Blomsten og Pergamentsstrimmelen.

"En Sommergjæk! Den maa I vogte Eder for, ædle Herre! hvis den ikke kommer fra en lille nydelig Haand, som kun vil gjække paa Skramt, for at gjøre sin Vinternar lykkelig for Alvor. Skriv under! Ih, det var et godt og kort Raad i en fuldkommen Hersterindes Tone. Havde det været paa Tydsk, veed jeg nok hvem jeg vilde gjætte paa."

"Ja saa! troer du min usynlige Skrytsaand eller Trister er tydsk? sig frem! hvem mener du?"

"Ih, hvem anden skulde jeg mene, end den lille nydelige Helgeninde, Hertugdatteren i Sachsen, der bekymrede sig meer om eders Tro og rare Sjæles fienod, end om eders Hertugkrone og alle eders stolte Forhaabninger og Udsigter; I bærer dog endnu hennemelig hendes usynlige Lænker."

"Sophie, det fromme gode Barn?" — udbrød Hertugen og rødmede, idet han foer med Haanden til Panden — "mener du, hun tænker paa mig og min Skjæbne endnu? Nei, Lupo! det vilde jeg ikke engang ønske; det vilde forstyrre mig fortrædeligt; i halvandet Aar har nu hiint forunderlige Billede været udslettet af min Sjæl; jeg har haft vigtigere Ting at tænke paa, end en lille Hertugs Datter og hendes fromme indskrænkede Gudsfrugt. Jeg har lykkelig løsrevet mig fra det Daarskab. Jeg lader

mig nu ikke blænde eller standse af et Par fromme
 Duevne, som høre hjemme i et Kloster eller paa en
 Altartavle. Læd aldrig meer om hende, Ludo! du
 veed det tjener kun til at forvirre mig — og sandt
 at sige, siden vore forbovne Planer med de høie
 Danehofsfjælheder, har jeg maattet røbe for mig
 selv, naar jeg tænkte paa hende. Men du har dog
 ret — vedblev han bevæget — disse stille beskedne
 Blomster, der saa mildt og venligt næsten et heelt
 Aar her har mindet os om Vaar og Sommer og
 Livets stille Glæder i vort Fængsel — de maatte vel
 have mindet mig om hende; og denne hvide uskyldige
 Vaarblomst, som nu endog har faaet Røst og bedet
 mig give efter og underskrive — ha, underskrive en
 Pagt, der maaskee vil gøre mig til en from Slave
 af min egen Samvittighed til min Dødsdag — og
 dog — der var en Tid, da en saadan Trældom
 syntes mig den rette Frihed — —” Han taug og
 faldt atter i dybe Tanker.

”Det var en jammerlig Tid, Herre! — tog
 Ludo hastig Ordet — den havde nær gjort Jer til
 et Hængehoved. Jeg siger ogsaa: skriv under —
 hvad Pokker det saa er! — Friheden kan ikke kjøbes
 for dyrt. Men bliv derfor ingen Slave af et Pennes
 streg! Den lille smukke Sværmerinde gjør Eder dog
 tilsidst til en stille søielig Hertug af Sønderjylland,
 der aldrig tænker paa at blive meer i Verden, men

opgiver alle dristige Planer, tager sig en stille front Hustru, siger Godnat til denne Verdens forføngelige Herskerdrømme og sover sødelig ind paa Elesvig Slot, som en tro og lydig dansk Vasal. Det kan blive et rørende Liv, Herre! Hvad vi her har døiet, vil vi ikke tænke paa at hevne — sy, det var uædelt og uchristeligt; vi kysse som fromme Børn paa Niset, og blive kjont artige. Og hvilket deiligt fredeligt Liv! I vil i det Høieste kun ruste Jer for at beskytte Gjaætsene mod Ræven eller for med egen høie Haand at nedlægge en velsmagende Raabuk til det tarvelige Hertugtaffel, hvor den fromme Huusmoder sidder med foldede Hænder, medens de stille artige Børn læse Børdbønnen."

"Luko, ha nei!" — udbroød Hertugen heftig og opsoer som af Drømme — "jeg skal vise dig, at jeg har Baldemar Seier til Oldesader. Han sad ogsaa engang i Fængsel og Baand, men han glemte ikke Hevnen før han blev gammel og graa, og han glemte ikke sin Krone og sin kongelige Værdighed i Ulykken."

Nu bankede det paa Fængselsdøren, og Samtalen var afbrudt. Det var den høflige Slotsfoged. Han aabnede først Døren, da man havde raabt: luk op! Nu traadte han ind og spurgte, om det var den høibaarne Hertug beleiligt at modtage Droft Hessel.

"Droft Hessel?" — gjentog Hertugen med bitter Harme — "Nu vel! lad ham komme!" Derpaa

satte han sig stolt og rolig i Lænestolen ved Bordet, medens Ridder Abildgaard paatog sig en ærbødig Tjeners Stikkelse og stillede sig med et listigt Smil bag ved sin fyrstelige Herres Stol. Slotsfogden bukkede ærbødig og gif. Strax efter traadte Drost Peder ind. Han hilsede høfligt og alvorligt. Hertugen reiste sig halvt i Sædet og satte sig atter tilbage. "Hvad har Drost Hessel at forebringe Hertug Valdemar af Sønderjylland?" spurgte han med rolig Stemme og tilbagetrængt Harm.

"Høibaarne Herre! — tog Drost Peder Ordet — Min Herre Kongen har paa Grund af eders Benneres Forestillinger besluttet at tilbyde Eder Forlig og Frihed, hvis I vil underskrive og bekræfte de Vilkaar, jeg her i Kongens Navn overbringer Eder." Med disse Ord fremtog han et stort Pergamentsbrev, som han med en høflig Bøining overrakte Hertugen.

"Forelæs mig det, min Drost!" — sagde Hertugen og rakte Ridder Abildgaard Brevet over Skulderen, medens han hældede sig tilbage i Stolen og paatog sig en ligegyldig Mine. Ridder Abildgaard traadte frem for sin Herre og læste. Brevet var affattet af Cantsleren paa Dansk, i den sædvanlige stive og pedantiske Document-Stil, der syntes dannet efter de lærde og døde Sprog. Drost Peder gav noie Agt paa Hertugens Miner, idet han blev

staaende i besteden Graastand. Hertugen syntes ikke at bemærke ham, men stirrede mørk og tankefuld paa den dunkle beskrevne Fængselsmuur. Indledningen til Forliget nævnede Hertugens Venner, som havde udvirket det, og blandt dem syntes han især med Deeltagelse at høre Hertugen af Sachsen nævnet, hvis Datter han nylig havde talt om; ogsaa den godmodige Grev Gerhard af Holsteens Navn syntes her at overraske ham, idet han maaskee erindrede sig hvorledes han ved Danehoffet i Nyborg havde søgt at gjøre denne kjække Herre latterlig. Indledningen til Forliget lød saaledes:

”Alle, som dette Brev see eller høre læse, Her:
 ”man af Guds Naade Biskop til Schwerin, Johan:
 ”nes, Hertug af Sachsen, Gerhard, Johannes og
 ”Abdolph, Grever af Holsteen, Helmold, Claus,
 ”Grever af Schwerin, Geert, Greve af Hoya,
 ”Johannes og Henrik, Grever af Meklenborg, evin:
 ”delig Hilsen med Gud. Det skal Alle vitterligt
 ”være, at paa Hertug Baldemars Begne af Slesvig
 ”var ydmygeligen begjæret af os, at vi skulde love
 ”for hannem, at han skulde holde disse Punkter,
 ”som udi efterskrevne Brev findes inddragne, som
 ”er en Forligelse imellem Kong Erik af Dannemark
 ”og hannem.”

”Hvo har paa mine Begne bedet de gode Herrer
 faa ydmygelig at love for mig hvad jeg endnu ikke

veed — sagde Hertugen — dog det er vel en sædvanlig Formel. — Til Sagen!”

Nu oplæste Ridder Abildgaard Forliget selv, der i Hertugens Navn saaledes begyndte:

”Baldemar, af Guds Naade Hertug udi Sønderjylland, evindelig Hilsen med Gud. Det er Fyrsters Lov og Ære, at de naadeligen høre og efterlade de Paaraabendes deres Begjering, og for den Gunst og Naade Skyld, de meddele de Klæggende, fødes udi deres Underdane Lydighed og Troskabs Forøgelse, saa at — tilvovendes sig Undersaatternes Hyldest og Yndest — skal sig og for mere de Regjerendes Ære Littel og Navn” — —

”Det er Drost Hesselss smukke Tanker og Mester Martins smukke Stil” — afbrød Hertugen med en spottende Mine Oplæsningen — ”Bliv ved, Drost!”

”Derfor skal Alle vitterligt være” — vedblev Ridder Abildgaard med et undertrykt Smil og i ydmyg Tone — ”at vi af Ungdoms Uforfarenhed og barnlige Raad er forførte, at indtage det Kronen tilhørte paa Als, imod vor Herre Kong Eriks i Danmark Befaling, hvorudinden vi kjendes os ilde have gjort, saa det synes os og andre vore Venner, at vort Fædrenelands Lov er os for skarp og for strenge; hvorfor fore forhemeldte Konge, efter vor ydmyge Supplicering, hans Prælaters Raad og andre troe Mænds, haver efterladt os al Skyld og

"Brøde, som vi uforsynligen have beganget imod
 "hannem." Og nu fulgte Alt, hvad der angik
 Stridighederne om Als, om Myntrettigheden og om
 Forpligtelse til at lade Kongen udbyde Leding i Sønderjylland. Til alt dette smilede Hertugen ligegyldig
 og syntes neppe at værdige det sin Opmærksomhed,
 medens han dog med lønlig Spænding gav Alt paa
 hvert Ord; men nu forandrede hans paatagne Lige-
 gyldighed til synlig Uro, idet Ridder Abildgaard
 læste: "Vi love derhos, at vi aldrig skal til Kongens
 "Død eller Fængsel gjøre og skaffe, raade eller befor-
 "dre, han skalde tabe Jord, Byer, Stæder, Fæstter,
 "ei heller at forbinde os, conspirere eller practisere
 "imod Riget eller hannem; ikke heller tilskynde, for-
 "handle eller nogen Deel gjøre, som kan hedde Cri-
 "men læsæ Majestatis (Majestætsforbrydelse); men
 "vi skal bevise hannem al Ære, Underdanighed,
 "Reverents, Troskab. Gjøre vi Noget vitterligt
 "herimod, heller kan os overbevises efter Fædrenes
 "lands Lov og Brug, hemmeligen at have skaffet, da
 "skal alt vort Lehn og Gods dermed være forbrudt,
 "saa at vor Herre og Konge af egen Magt maa det
 "annamme paa Kronens Begne og gjøre deraf til
 "evindeligt Eie hvad hans Raade tykkes, tilmed at
 "straffe os paa Livet, efter Retten, eller bemaade os,
 "som hans Raade tilfiger."

Her standsede Ridder Abildgaard og betragtede sin Herre forbauset; men den unge Hertugs Uro var forsvunden og en stolt Trods udtindrede af hans Dine, medens han hævede sit Hoved dristig og kjæk. "Nu kjender jeg baade eders Ord og Aand, Drost Hessel — sagde han — saaledes vil I gjerne føre Ordet, naar en forblindet Konge vil give Eder Myndighed dertil."

Drost Peder rystede alvorlig paa Hovedet og taug. "Bliv ved!" — sagde Hertugen og Ridder Abildgaard vedblev: "Vi tillade hermed, at Danmarks Prælater maae lade forkynde Kirkens Band over os, intet Varsel foregjort, om saa skete, det Gud forbyde, at vi gjorde Noget imod dette foreskrevet staaer." Ridder Abildgaard holdt atter inde og betragtede sin Herre med et forskende Blik.

"Ret saa! — sagde Hertugen — glem ikke den hellige Bandsstraale! den kan gøres behov. Er der meer?"

Ridder Abildgaard oplæste endnu nogle Punkter om Hertugens Forpligtelse til at staae Kongen bi i Leding og møde paa Herredagene, hvorpaa han kun lidet syntes at agte. Men nu hed det: "Vi skal ikke heller holde fredløse Folk. Item for dette vort Fængsel skal vi ikke seide Kongen, hans Sønner eller Nogen i Riget eller uden, eller noget Ondt noget Menneske derfor tilføie; men derfor lade vi

"dennem qvit og ledig. Vi skal ingen Forpligt eller Forbund gjøre med nogen Person i Verden, ved hvilken Hans Majestæt og Riget nogen Skade kan tilføies, og have vi nogen saadan Forbund gjort, skulde vi dennem opsiges." Endelig hed det til Hertugens største Forbauselse: "Og paa det hvis nu lovet er, ikke skulle stilles udi Tvivl, da have vi med en corporlig Fed svoret og lovet paa de hellige Evangelia, at vi uden al Bedragerie skulde holde hvis foreskrevet staaer, vedersigendes al Exception, som kan tjene til Besvigelse, Magt eller Trudsel eller og Underviisning, geistlig eller verdslig Rettens Behjelpning, Lov eller Brug, hvorved fornævnte Brev kan brydes."

Hertugen blegnede; han hørte ikke Slutningen, som indeholdt de Bispers og Fyrsters Navne, der havde overværet Forhandlingen og hængt deres Indsegl derhos, han syntes først at være kommen til sin fulde Samling, da han hørte de sidste Ord: "Og ville vi det forsegle med første Leilighed."

"Ja vist, saasnart vor Leilighed falder" — udbrød han med den heftigste Forbittrelse og foer op. — "Et saadant oprørende Forlig vover I at overbringe mig, Droft Hessel! og I kan indbilde Jer, jeg skulde være feig og ussel nok, til at underskrive og besegle det! I har havt et værdigt Mynster for dette smukke Forlig i sorte Grev Henriks djævelske Pagt med den

fangne Kong Baldemar. Deri vil jeg dog ikke træde i min store Oldefaders Spor og købe min Frihed saa dyrt. Tænker I at tvinge mig, saa forsøg det! Har I Tænker og Boier med, saa kom med dem! kald eders Bødler og Pinere frem og see, om jeg lader mig pine og martre til at fornede mig!"

"I miskjender mig svarlig, hoibaarne Herre! — tog Droft Peder med en smertelig Høielse Ordet — troe ikke, det glæder mig at see en ædelbaaren Herre som Eder paa dette Sted, og troe end mindre, jeg er saa lavhjertet, at jeg vilde see eders frie Villie tvungen ved uværdige og foragtelige Midler. Ikke af Had eller Hævn, men kun for Rigets og Kronens Sikkerhed er Friheden her berøvet Eder. I det Dieblig I opgiver det uforsvarlige og tilstrækkelig oplyste Foretagende, som har gjort eders Fangenskab her nødvendigt, staaer I atter fri paa den ophviede Plads, hvortil I er fød og baaren. I beholder alle eders lovlige Rettigheder, som Hertug af Sønderjylland, ubestaaarne — og Alt er glemt. I det Dieblig, I underskriver dette Forlig, har Slotsfogden Befaling til at aabne Eder disse Fængselsdøre og med sikkert Leide ledsage Eder til min Herre Kongen; saasnart I da paa Herredagen offentlig har vedkjendt Eder Underskriften og bestryket den med Segl og Eed, saa kan I uhindret drage til eders Hertugdømme, og hverken min Herre Kongen eller

nogen retsindig Mand i Danmark vil nogenfinde tvivle paa eders Trostaa mod Land og Rige for Fremtiden."

Med disse Ord lagde Droft Peder sin Solbpreen paa Bordet tilligemed Pergamentsbrevet, som Ridder Abildgaard havde tilbageleveret ham. Men Hertugen stod ubevægelig og stirrede paa Muren, uden at værdige Kongens Udsending et Ord eller Blik.

"Herre! — vedblev Droft Peder — raadfor Eder nu med den alvidende Gud og eders egen Samvittighed! Jeg overlader Forliget i eders Haand. J kan tilintetgjøre det eller underskrive det, som J vil. Til Sol gaaer ned kan jeg vente paa eders Bestemmelse, og i 24 Timer staaer Fængselsdøren Eder endnu paa disse Vilkaar aaben. I det Dødblik, J har underskrevet og drager i Klokkestrængen hist, vil eders Fængsel aabnes. Jeg forlader Eder nu med det Haab, at J vel overveier eders timelige som eders evige Belfærd. Mistkjend i denne Sag hverken min Herre Kongen eller mig! Den alvidende Gud og alle hellige Mænd ere mine Vidner! her er Intet skeet af personligt Raag eller Fjendskab til Eder. Jeg tør vidne for Guds Afsyn paa den yderste Dag, som i denne Time: jeg har kun handlet imod Eder efter min Fed og Pligt til Riget og Kronen." Med disse Ord hilsede Droft Peder ikke uden Bevægelse og

veemodig Deeltagelse den fangne Hertug og forlod hastig Taarnkammeret.

Fængselsdøren var atter lukket og laaset. Paa Bordet laae det vigtige Pergamentsblad tilligemed Soloprenen, som Droßt Peder havde ladet ligge til Underskriften. Ridder Abildgaard betragtede sin Herre med et uroligt forskende Blik. Hertugen gik nu med heftige Skridt op og ned ad Gulvet; hans Dine rullede vildt, og hans Kinder blussede af Harmen. "Aldrig, aldrig i Evighed underskriver jeg den Helvedspagt — udbrød han — skal jeg saa sidde her til min Dødsdag. Skal jeg love og besværge hvad her staaer med min Saligheds Eed, maa jeg enten opgive hele min store Livsplan, eller vorde en Meeneder og Ridding for al Verden. Nei, ha nei, aldrig i Evighed! Jeg skal vise dem, at Hertug Valdemar ikke elsker Friheden og sin usle Hertugkrone høiere, end sin Ære og sin frie ubetvingelige Villie. Jeg vil ikke feig og nedrig sælge dem min Sjæl og min indre Frihed, for at kunne drage fri Luft i et større Fængsel, som en fornedret aandelig Slave. Nu, Tuko, nu er det Tid at tænke alvorlig paa Flugt og paa at sprænge disse Mure med List eller Vold, paa enhver optænkkelig Maade. Staaer jeg først fri udenfor dette Helvedslot og udenfor Danmarks Grændser — da vil jeg ikke længer betænke mig paa hvad jeg var nær ved at opgive i mine sygelige Drømmerier: Jeg

ryster Støvet af mine Fodder og sætter ikke Fod paa dansk Grund igjen, før jeg staaer her i Spidsen for en Hær, som kan omstyrte Tyrannens Throne og knuse ham med alle hans elendige Raadgivere.”

”Var det første Skridt kun gjort — svarede Ridderen og trak paa Skuldrene — vare vi kun først vore egne Herrer, saa vilde jeg hjertelig gjerne beundre eders høie Tanker og tjække Beslutninger; men saalænge eders store Raadgiver kun kan tale til Eder fra disse Mure, men ikke, som en dygtig Mand dog burde, kan blæse dem bort som Spindelbæve, saalænge, naadige Herre, ere alle eders helttemodige Planer kun Luftkasteller og skjønne Drømme, og dem maa I dyrt betale med Tabet af et frit og lystigt Liv og Slesvigs Hertugkrone.”

”Hvorledes, Lupo! vilde du ikke foragte mig, hvis jeg kunde underskrive og besværges dette Forlig?”

”Det være langt fra, Herre! det var en daarlig Fugl, der ikke fløi ud, naar Buret var aabent. See her ligger Brækkejernet, som uden Hæxerie kan sprænge os disse Mure. Her har den gode Hr. Drost ladet sin Solopreen ligge. Et eneste Træk med denne Tryllestav paa Pergamentet! og vort Fængsel er aabnet — den vide skjønne Verden staaer os opladt — vi drage bort fra dette Ulykkesland, til vi kan sige Kongen af Danmark Tak for sidst. Hos Hertugen

af Sachsen ere vi velkomne; og hvor vil ikke den skønne Prindsesse Sophie glæde sig" — —

"Tie, tie, Frister!" — afbrød Hertugen ham opfarende — "er det din Standhaftighed, Lupo! er det din Begeistring for mit høie fjerne Maal? Hvad nytter det, Fuglen er fri, naar den er stækket for Livstid? Er du fed af at dele min Skjæbne, nu vel, dig kan jeg vel skaffe fri — sværg du dig den Onde i Bold og gaae! jeg bliver."

"J mis kjender mig, min ædle Hertug!" — svarede Ridder Abildgaard alvorlig — "jeg har deelt eders Fangenskab og været lystig til denne Time; jeg skal dele det fremdeles, uden at beklage mig, saa længe J lyster. Hovedmaalet har jeg ikke tabt af Sigte, J har jo selv udfundet hvorledes J kan naae det uden at røre en Haand; eders Samvittighed skal lettelig forliges med vor Frihed. Vil J høre mig!"

"Nei, nei, intet Ord vil jeg høre. Lad mig være ene, Lupo! Imorgen skal du vide min Bestemmelse. Det gjælder mig selv og mit hele tilkommende Liv, jeg vil selv udkaſte Loddet, som skal afgjøre det. Hverken du eller nogen Menneskesjæl skal her lede min Villie."

Ridder Abildgaard taug og gif ind i sit eget Fængselskammer. Hertugen lukkede mod Sædvane Døren efter ham og tilspærrede den med Stenen.

Derpaa kastede han sig paa sin Stol i dybe Tanker. Saaledes sad han den hele Dag uden at røre sig og uden at ville indlade noget Menneske eller modtage nogen Bederqvælgelse. Der var stille som sædvanlig paa Vorgen. Først da Solen gik ned, forstyrredes han et Dieblif i sine Betragtninger ved Lyden af Hestetrein i Slotsgaarden. Det var Drost Peder og hans Bæbner, der forlode Slottet. Hertugen reiste sig og gik til Gitteret. Hans Haand knyttede sig frampagtig, da han saa den unge Drost fri og djærv tumle sin brune Hingst i Aftenglandsen. Den fyrstelige Fange drog et dybt Suk, lukkede Lugen for Gitteret og gik mørk hen til den dunkleste Afsrog af Fængslet, hvor han kastede sig paa det uredte Leie.

Den indvendige Luge for Jerngitteret, som Fangen kunde aabne og lukke efter Behag, var forsynet med en lille Hornrude, som næsten intet Daglys kunde gennemtrænge. Denne Luge lod han ellers næsten bestandig staae aaben; ikke engang om Natten pleiede han at have den lukket, undtagen naar det var meget koldt og Vinden stod paa; thi naar den var lukket om Natten, var det hændtes ham nogle Gange, at han ved Midnat var faret forfærdet op i halv Sovne og havde troet sig levende begravet i sine Fædres gamle Gravkapel. Men nu var Lyset og ethvert Glimt af Liv og Munterhed ham forhadet, og han havde med et Slags trodsig Glæde berøvet sig

det sidste sparsomme Dagglimt, han var Herre over. "Kom frem, min Ulykkesbroder, og lær mig at see lystig ind i min Nat med dine gloende Dine! — mumlede han — lad dem længenok kalde dig Dødsfugl og Liighane! du seer dog klart, naar vi Andre ere blinde, og skriger du om Død og Ulykke, nu vel, desbedre! den Vise huer mig nu bedst." Medens han saaledes med dæmpet Røst gav sine mørke Tanker Luft, aabnede han Kassen og tog den store Natfugl frem. Den satte sig fortrolig paa hans Arm og lod sig flappe. Han lænede sig tilbage paa Leiets og blev saaledes liggende i mørk Grublen. I midlertid blev det Nat. Der var dødsstille paa Slottet. Paa den svage Lysning gjennem Hornruden kunde Fanden see, at det var Maanestien; endelig lukkede hans Dine sig og han blundede ind, uden at han først, som sædvanlig, havde indspærret Fuglen. Han vidste ikke, han havde sovet, da den samme gruelige Forestilling, der før havde vakt ham ved Midnat, nu paa samme Tid overvældede ham: det var ham som han laae i Liigkisten i sine Fædres Gravkapel, og han reiste sig bængstet halvt op i Leiets. Han var endnu ikke fuldkommen vaagen, da et affødeligt Skrig udrev ham af Drømmen; han slog Dinene op, og paa Kanten af Muren ved den hemmelighedsfulde Indskrift saae han atter Liighanens Luesine. Den skreg endnu engang og langt affødeligere, end

den nogenfinde pleiede, idet den stirrede paa Hornrus den i den tillukte Gitterluge. Nu vendte Hertugen ogsaa Blikket derhen, og med Forbauselse troede han at skimte et mørkt Ansigt, halv skjult af en Hætte, udenfor Gitteret. En forunderlig Rædsel overfoer ham og han blev liggende ubevægelig i den halv opreiste Stilling og stirrede paa Ruden. Nu hørte han en sagte Banken paa Gitterlugen og foer op. "Hvem er der? — raabte han — er du et Menneske, saa tael!"

Det bankede stærkere paa Lugen, og han hørte en dyb dæmpet Stemme hviske hemmelighedsfuldt: "Luf op, Hertug Baldemar! en god Ven vil tale med Jer."

"Er det muligt! — udbrod han — et Menneske, en god Ven — ha er du den Onde selv — jeg frygter dig ikke." Han gik hastig hen og aabnede Lugen. Et menneskeligt Ansigt stod nu tydeligt nok for hans Næse bag Gitteret, men saa aldeles beskylget, medens Maanen kun oplyste Omridsene, at det ikke var ham muligt at skjelne noget Træk.

"Kjender J mig ikke? Hertug Baldemar!" — spurgte den uventede Nattegjæst — "Jeg vover maaskee mit Liv for at tale med Eder. — J maa underskrive eller Alt er tabt."

"Grand! Mester Grand! — udbød Hertugen forbauset — Er I en Herremester og kan I flyve? hvad staaer I paa?"

"En Stormstige — svarede den dristige Klerk — Morten Kof holder ved den og passer paa. Tiden er kort, min Hertug! skriv under!"

"Gra Eder kom altsaa det gode Raad imorges, fromme Herre! men jeg skriver ikke under, om saa baade Himmel og Helvede raabte: skriv under! — Skal jeg affværge enhver Tanke paa min store Tid — skal jeg selv affværge Hevnen? hvad har jeg da vovet saa Meget for? hvad har jeg udholdt alt dette for? — Jeg skriver ikke under. Vil I have mig fri, saa befrie mig med List eller Magt! og jeg er eders; jeg stiller mig aabenbart i Spidsen for de Sammensvorne og det skal briske eller bære."

"Paa den Maade er Alt tabt, Herre! førend I er lovlig fri og sikket, kan der Intet foretages. Eders Fangenskab holder alle Hænder bundne; men skriv under, Herre! og alle Hænder ere løste med eders. Vil I ikke holde Eden, kan den hellige Fader ligesaagodt løse den for Eder som for eders Oldes fader — og vil I holde den, nu vel! saa kan I staae udenfor det Hele og dog være Hovedet. Marssken og hans Venner handle ene — I veed Intet deraf — og den ledige Plads vorder eders. Forstaaer I? Herre! I kan holde eders Eed og med

frelst Samvittighed træde til, naar Tid er. Jeg griber med Lov og Ret den Umyndiges Spiir, og naar Jeg har vundet Folkets Hjerter og viist, Jeg er Kronen voksen — saa falder den af sig selv paa eders Hoved — og Jeg har ikke brudt Forliget eller Eden.”

”Ha, er det dig selv, kloge Mester Grand! eller er det den døde Bisp, der har laant din Røst og din Skikkelse for at lære mig Viisdom! — Ja du har Ret — saaledes kan jeg gribe det Spiir, som tvinger Mander, og vinde den Krone, der straalere reen som Solen. Nu veed jeg hvad jeg vil. Du har ikke forst lært mig det. Du har kun sagt mig hvorledes. Godt! jeg skriver under. Men fra den Time, jeg har underskrevet, veed jeg Intet og vil Intet vide af eders Foretagender. Gjør hvad Jeg vil og forsvær det som Jeg kan! Jeg gaaer min egen Vej, og naar vi mødes ved Maalet — da — først da kjender jeg Eder og tør nævne Eder Venner. Forstaaer du mig? Grand!”

”Jeg forstaaer, Herre! Det er altsaa vist, Jeg skriver under og drager herfra imorgen. Paa Danes hoffet i Nyborg bekræfter Jeg Forliget og venter saa rolig paa de Ting, som skal komme.”

Nu afbrødes den hemmelige Samtale ved en pludselig Larm i Slotsgaarden.

”Jeg har ham, Huusbond! jeg har ham, den listige Klerk — raabte Morten Madsbends Stemme —

Du skal han ikke undslippe. Jeg mærkede strax hvad han bar i sit Skjold og hjalp ham selv op paa Stormstigen. Skal jeg nu ribe Stigen om med ham og lade ham brække Halsen? eller vil J have ham levende?"

"Jeg er forraadt! — udbrød Mester Grand forærdet — den fordømte Rof har forraadt mig. Du gjælder det." Han steg hastig ned ad Stigen og stod omringet af ti Huuskarle med Fakler og midt iblandt dem stod Slotsfogden, halv paaflædt, med et stort Sværd i Haanden.

"Skal jeg troe mine egne Dine, Hr. Domprovst! — sagde den ærlige Poul Hvit — J er kommen hid for at skuffe min Narvaagenhed og hjælpe de vigtige Statsfanger til Flugt!"

"Hør mig, værdige Poul Hvit!" — svarede Mester Grand med fjæk og myndig Stemme — "og J skal ikke miskjende en Herrens Tjener, som selv paa hemmelige og usædvanlige Veie kun gaaer i sin himmelske Herres og Konges Tjeneste. At min Hensigt ikke har været, imod Lands Lov og Ret, at befrie eders Fanger, derom kan J overbevise Eder ved at undersøge Fængslet og mine Klæder. Jeg har hverken haft Fiil eller Naap eller noget Værktøi med mig, hvorved det var muligt at aabne Jerngitteret og hjælpe Fangerne til Flugt."

Slotsfogden syntes forvirret og ubestemt.

”Jeg fordrer denne Undersøgelse for min egen Væres Skyld” — vedblev Mester Grand, idet han slog sin Kappe tilside og vendte selv hastig alle sine Lommer. — ”Er I nu overbevist om min Uskyldighed i denne Henseende, saa kan I med Rette forandre at vide min Hensigt med dette Nattebesøg. Jeg vidste, Udgangen til Fangerne var mig formeent; men jeg vidste tillige, at et kraftigt Guds Ord til rette Tid kan virke meget paa en forvildet Synders Hjerter. Den unge trodsige Hertug, veed I, vilde ikke underskrive Forliget med Kongen og ikke opgive sine syndige og oprørske Planer. Jeg har nu saaledes talt ham til med et mægtigt knusende Guds Ord, at han er gaaet i sig selv og med Ruelse har erkjendt sin store Synd og Bilsfarelse. Han vil nu strax underskrive Forliget og blive en tro Kongens Lehnsmænd og Undersaat. See, det har jeg bevirket, og det er min Brøde. Troer I at have Ret til at drage mig til Ansvar for saa christeligt et Foretagende, saa er jeg eders Fange. Men er I, som jeg formoder, en from og gudfrygtig Mand, som forener Verbodighed for min Stand og mit hellige Embede med streng Trostak mod eders Herre og Konge, saa lader I mig blot bevogte her, til I selv har undersøgt Fængslet og overbevist Eder om Sandheden af mit Udsagn, og derpaa lader I mig drage herfra i Herrens Fred endnu i denne Time.”

"Bevogter ham!" — sagde Slotsfogden og gik hastig med en Lygte op i Taarnet til Fangerne. Han aabnede Fængselsdøren og fandt Alt i Orden i det første Taarnkammer hos Ridder Abildgaard. Paa hans Forlangende aabnede Hertugen sin tilspærrede Dør. Slotsfogden traadte ind, og uden at sige et Ord undersøgte han først Gitteret nøie. Derpaa satte han Lygten paa Bordet og betragtede Hertugen opmærksom. "Siig mig, høibaarne Herre! — spurgte han — er det Sandhed, at Domprobst Grand har talt med Eder, og at I er gaaet i Jer selv og vil underskrive Forliget?"

"Det har sin Rigtighed" — svarede Hertugen og greb Sølvprenten — "Det kan skee strax. See saa! her staaer mit Navn." Han rakte Slotsfogden det underskrevne Forlig og kastede sig tankesuld i Stolen.

"Saa lykønsker jeg Eder til eders Frihed og Fædrelandet til en tro Mand — sagde Slotsfogden glad — saa bedrog jeg mig dog heller ikke denne gang; jeg kjender Verden og Menneskene, og jeg saae vel paa eders Væsen og Udfærd, at I var en ædel ung Herre, der kun af Ungdoms Ubefindighed havde overilet sig. Hvil nu — hvis I saa behager — paa eders gode og fromme Beslutning til det bliver Dag, høibaarne Herre! saa skal jeg med Gode udføre

Eder af dette Fængsel og selv ledsage Eder til min Herre og Konge.”

”Godt! — sagde Hertugen — gaae nu kun og lad den værdige Mester Grand intet Ondt vederfares! Han har kun holdt en Natteprædiken for mig, og I seer selv, han har lykkelig omvendt mig.”

Slotsfogden bukkede og gik. Ridder Abildgaard, der i Døren havde hørt og seet hvad der nys var foregaaet, ilede veltilfreds ind til sin Herre for at faae fuldstændig Oplysning om hvad der saa hastig havde bestemt ham til at underskrive.

Imidlertid stod Mester Grand iblandt de forundrede Huuskarle, der efter Slotsfogdens Befaling bevogtede ham noie, men med en Ærbødighed, som hans frække og myndige Mine vidste at vedligeholde. Morten Madsvend stod smilende ved Stormstigen og syntes at more sig over det natlige Eventyr. Mester Grand kastede et bebreidende og foragtede Blik til ham uden at sige et Ord.

”Det havde jeg mindst tænkt, at han saaledes skulde slippe fra det” — sagde nu Rokken til Huuskarlene. — ”Jeg har aldrig før i mine Dage seet en ærbørdig Domprovst paa en Stormstige, og den Fristelse kunde jeg umulig modstaae; men jeg skulde vel have vogtet mig for den færlige Spas, havde jeg ikke vidst, I og Slotsfogden vare i Nærheden. Nu vil det give sig, om jeg har gjort den fromme Herre

Uret eller ikke. Ingen kan fortænke mig i, at jeg holdt ham for en listig Gaustrif; hvor finder man ellers i Verden saa ivrig en Sjælesorger, at han sætter sin Hals i Vove for at redde et Par Sjæle. Det var en Lykke for den lærde Herre, at I kom; jeg havde allerede fat i Stigen for at trække den fra ham, og saa havde den ærværdige Herre maattet hænge med Hænderne om Jernstængerne deroppe, som en Kat ved et Fugleburr, til jeg havde hentet Jer."

"Udle trolose Sjæl!" — udbrød Mester Grand heftig — "jeg sagde dig jo, at min Hensigt var from og gudfrygtig, og du kunde saaledes forstille dig og stræbe en Herrens Tjener efter Livet!"

"Det vil jeg forsvare for min Huusbond og for hans Raade vor dyrebareste Konge — svarede Morten — her gjøre vi ingen Forstjæl paa Folk. Hyrster og store Herrer spærre vi inde, naar vi faae Befaling til at ansee dem for Kjæltringer; jeg sætter dem skyldigst paa Spid, naar jeg faaer Befaling til at ansee dem for Rapuner; og vil Keiseren eller Paven selv krybe ind ad Vinduerne til dem, vil jeg forsvare det for hele den høistærede Christenhed, om jeg lader Høifisamme brække deres høie og hellige Halsbeen."

Morten Madsvend var bleven heiroftet, og Slotsfogden, som nu ilte tilbage fra Fængslet og horte disse dristige Ord, bød ham holde Raade med sin

Tjeneste: Iver og tale med mere Erbødighed til den fromme værdige Hr. Domprovst, der var aldeles uskyldig og havde tilmed udøvet en Gjerning, hvorfor enhver brav dansk Mand maatte takke ham. "Jeg troer at kjende saa temmelig til Verden og Menneskene" — sagde han med selvtilfreds Mine til Mester Grand — "og det glæder mig, Erværdige! at jeg ikke heller har feilet i min gode Mening om Eder. At I mener det godt med Landet og Kongen, det seer jeg nu, uagtet I talte haarde Ord igaares aften mod de Stores Feil og Synder. Dertil har I som en from Guds Mand vel Ret; men Herregud! vi ere alle Mennesker, og selv den bedste og frommeste Mand kan mistænkes og faae Skinnet imod sig. Det har I nylig selv erfaret, fromme Herre! Nu staaer det Eder frit for at reise herfra hvad Dieblis I vil; men vil I være min Gjest til det bliver Dag, skal det være mig kjær. Natten er dog intet Menneskes Ven, og skjøndt I er en from Herrens Tjener, kunde I dog ogsaa fare vild."

"Derfor frygter jeg ikke" — svarede Mester Grand. — "Jeg har Intet meer her at udrette. Med Mageskiftet er I jo ogsaa tilfreds? min gode ærlige Poul Hvit!"

"Guldkommen, fromme Herre! bring Abbed Magnus min ærbødige Hilsen og faer da med Gud! siden det endelig saa skal være."

Paa Slotsfogdens Befaling blev strax Mester Grands Pasgjænger trukken frem. Den høie geistlige Herre hilsede Slotsfogden med rolig Bærdighed og gjorde Velsignelsens Tegn med de tre Fingre til de ærbødige Huuskarle, hvorpaa han tilligemed en Laibroder, der tjente ham som Rideknægt, forlod Sjøborg i den stille maanelyse Nat.

Saa Timer efter, da Solen stod op, red Hertug Baldemar og hans Drost, ledsagede af Poul Hvit og tolv bevæbnede Ryttere ud af Sjøborg Slotsport ad Veien til Corsøer, for at drage over til Nyborg, hvor Kongen og hans bedste Mænd opholdt sig, og hvor Forliget med Segl og Eed maatte stadfæstes ved Danehoffet, inden Hertugen og hans Drost kunde sættes i fuldkommen Frihed.

Efter en usædvanlig streng Vinter, hvorved Østersøen endog saa havde været tilfrosset, udbredte nu atter Vaaren med hastige Skridt sin Skjønhed og Blomsterrigdom over Danmarks yndige Enge og Sletter. I Midten af Mai stode Bøgeskovene udsprungne, og uagtet Folkets og Landets sorgelige Tilstand og den hemmelige Tvedragt, der adskilte saa mange Hjerter, syntes dog Landet for den, der ikke kjendte dets indvortes sonderrevne Tilstand, et fredeligt og lykfsaligt Paradiis.

Det var en af de skønneste Foraarsdage, da et ridende Reiseselskab af tvende fornemme Riddere og tvende Damer tilligemed en anseelig geistlig Herre, ledsagede af en ung Væbner, to Ridesnegte og to Terner, drog ind ad Porten paa Glynderborg Slot ved Drekrog. Paa Slotsstrappen stod Befalingsmanden Hr. Lave Litle ærbødigt med blottet Hoved for at modtage de ærede Gjester; og den høie Jomfru Inge stod ved Faderens Side. Medens Ridderne hjalp deres Damer af Hestene og førte dem hen imod Slotsstrappen, blev den svære geistlige Herre roligt siddende paa sin Pasgjænger for at læse den latinske Indskrift over Døren; det var Rigets Cantsler den lærde Mester Martinus de Dacia. Den lille graas haarede men endnu raske og kraftige Ridder, som først gik op ad Slotsstrappen med en høi aldrende Dame under Armen, var Rigsraaden Hr. Jon Litle med sin Hustru Fru Ingefried. Hans Datter Cæcilia blev ledsaget af en ung ridderlig Herre, paa hvis ranke Skikkelse Jomfru Inge strax med blussende Kinder havde gjenkjendt Droft Peder Hessel.

Ikke uden en vis Forlegenhed og hemmelig Uro modtog Hr. Lave Litle disse Gjester. Isærdeleshed syntes han, med al sin Høflighed, ængstelig at undvige sin gamle Frendes Blik. Droft Peder hilsende han med frastødende Kulde. Den lærde Cantsler, som endelig ogsaa var kommen op ad Trappen,

syntes Hr. Lave at betragte med et skyn mistænkeligt Blik; men da den lærde Herre strax erkyndigede sig om Slottets Velde og Oldtidsmærkværdigheder, syntes Hr. Lave noget beroliget og henviste ham til sin Datter, der, som han udtrykte sig, bedre kjendte alle slige Snurrigheder, end nogen Anden paa Borgen.

"Her kan du jo leve som en lille Konge, min gode Lave!" — sagde Ridder Jon og saae sig om i den store hvælvede Hal, som indtog hele Hovedstøiens Brede og hvor to store Fløidere stode aabne til Slotsaugen med den skønneste Udsigt over Sundet.

"O ja, Hr. Rigsraad! Slottet er kongeligt nok, og eders Nærværelse giver det først sin rette Glans" — svarede Ridder Lave i en ydmyg Tone, som strax angav det ulige Afhængigheds-Forhold, han stod i til sin ældre berømte Frende, hvis Overbægt baade i Stilling og Landskaber han kun altfor trykkelende følte.

"Du er altfor høflig, Fætter! — sagde Ridder Jon — Glansen veed du nok er ikke min Sag. Men er denne Borg saa fast, som den er smuk og anseelig, gad jeg nok være Befalingsmand her i Krigstider. Har J været her før? Drost Peder!"

"J min Barndom var jeg ofte i disse Haller; jeg gjenfinder her mine kjæreste og skønneste Barndomsindringer" — svarede Drost Peder med et Blik til Jomfru Inge, som han endnu kun taus

havde hilset, og som alene syntes beskæftiget med Fru Ingefried og Frøken Cæcilia. Hendes Dine mødte nu hans og han syntes med Glæde at bemærke, at denne Erindring ikke heller var hende ligegyldig.

”Har I ikke været her siden?” spurgte Ridder Jon, men Drost Peder hørte det ikke.

”I falder i Staver, troer jeg. Har I været her siden, Peder Hessel!”

”Iffor” — svarede Drost Peder noget forvirret — ”ved min ubehagelige Forretning angaaende Hertugens Fængsling.”

Med disse Ord vendte Ridder Lave sig høist urolig til den gamle Rigsraad og overvældede ham paa eengang med en halv Snees Spørgsmaal tildeels om ligegyldige Ting og om Hofsnigheder.

”Om alle de Rarrierer bekymrer jeg mig ikke” — svarede Ridder Jon alvorlig og betragtede sin urolige Frende med et skarpt forskende Blik — ”men det bedste og vigtigste Nytt veed du vel, Fætter! siden Kongen og Landet nu har vundet en tro og lydlig Undersaat igjen i Hertug Baldemar, haabe vi dog engang at faae Fred og Enighed i Landet. Vi vente nu med Freie, at enhver dansk Ridder, som har været paa Afveie, men dog mener det ærligt med sit Fædreland, følger den unge Hertugs Exempel og afsværger i sit Hjerte enhver Tanke paa

fordømmelig Opstand og Trods mod Landsloven. En streng Undersøgelse vil maaskee hist og her blive nødvendig — tilføiede han — men jeg haaber, der ikke findes mange Tilhængere af den dumdriftige Marsk Andersen her i Landet.”

Ridder Lave var bleven dødsbleeg, og over den strenge Ridder Jons Asfyn foer et Udtryk af Harm og dyb Smerte, som dog øiebliklig igjen var forsvundet. Den gamle Herre vendte sig spøgende til Jomfru Inge, med Hentydning til en af hendes Barndoms Heltinder stolt Dotte, hvis Historie var afbildet paa de gamle virkede Tapeter. ”Holder du endnu med hiin stolte Krønike-Jomfru?” — spurgte han og pegede paa Billedet, der forestillede en lænket Jomfru med et lille Anker i Haanden paa et Skib — ”kan du endnu Vise om hendes Østeankere, hvor med hun vilde holde hele Harald Haardraades Flaade fra Danmark?”

”Husker I det endnu, min ædle Frende!” — svarede Jomfru Inge og rødmede — ”da jeg sang den Vise for Eder sidst og forsvarede Dotte mod eders Spøg, da var jeg endnu et Barn; I loe ad min Jøer, men jeg maa endnu forsvare hende, min ædle Frende! havde de danske Mænd i hendes Tid været saa frække, som hun stolede paa, havde de nok lagt Staal for hendes Østeankere og ikke tilladt den norske Eroverkongen at bortslæbe en dansk Pige i Lænker

for et dristigt Ord's Skyld. Lidt Overmod og barnagtig Trods mod Overmagten var der vel i den hele Spøg — vedblev hun med Varme — men det lille uskyldige Pralerie var dog Tegn til, hun havde god Tro til den danske Manddom og Troskab. Havde hun været eders Datter, er jeg vis paa, I med Glæde havde betalt den dobbelte Løsningssum for hendes Frihed."

"Det kan vel være" — svarede Ridder Jon og klappede sin kjække Slægtning paa kinden — "Det saa, stolt Jengelil! du er din brave Moders Datter, seer jeg." "Higen har dog Det i Noget" — vedblev han og vendte sig til den lærde Cantaler — "hun er færdig at kjende de gamle Helte bedre, end jeg; stort Andet, end en rask og dygtig Sorøver, var hiin berømte Harald Haardraade dog nok ikke; en høi kongelig Sjæl har han aldrig været: hans Daad i Danmark som i Myklegaard gjør ham ingen Ære; jeg anseer den dristige Jarl Mindrealf i vor Tid for en værdig Frende til ham."

"I Sind og Gjerning kunne de vel nævnes Frender med blodige Hedningshæle i de christnede Kroppe" — svarede Mester Martin.

"Jarl Mindrealf" — gjentog Jomfru Inge og studsede — "den raae plumpe Algreve, den lille glubste dyriske Sorøver, er han Jarl? Jeg troede, han var kun Greve af Lonsberg."

”Han er nu en mægtig Jarl og næst Kong Erik Præstehader og Hertug Hakon den største Mand i Norge — sagde Ridder Jon — men du har Ret, Varn! han er en raa plump Karl, og ligner meer et Dyr, end et Menneske; vovede han at hjemføge Glynderborg, var du dog neppe bange for at spærre ham inde i dit Fædebuur, som en almindelig Smørtyv. Du har vel aldrig seet ham?”

”Jeg har hørt meer om ham, end jeg ønskede” — svarede hun hastig og undveeg dette Spørgsmaal, der satte hendes Fader i en dødelig Angest.

Drost Peder haabede dog endnu, at Ridder Lave havde været mere ubesindig, end skyldig, ved hiint mistænkelige Besøg, hvorom nu den tilfældige Erindring syntes at pine denne ængstelige Herre. For at udrive ham af sin Uro og befrie ham fra al Frygt for at drages til Ansvar i hiin Anledning, henvendte den unge Drost sig nu med oprigtig Velvillie til Jomfru Inges Fader og fortalte ham uopfordret, at den egentlige Hensigt med denne Reise, der gav ham Leilighed til at gjensee et saa kjærst Sted, var et Gesandtskabs;Anliggende til det svenske Hof i Stokholm, og at Ridder Jon med det Samme vilde bringe sin Familie til deres Sommerbolig, Lommerup Gaard i Skaane. Denne Efterretning opklarede mærkelig Ridder Laves Ansigt; han syntes at mærke Drostens velvillige Hensigt med denne Meddelelse og

rafte ham, ikke uden Bevægelse, Haanden. "J er mig velkommen, Hr. Drost!" — sagde han med bævende Stemme og drog ham tilside til de aabnede Havedøre. "Hvad der er forefaldet imellem os" — vedblev han ængstelig og gik ned med ham af Havetrappen — "det kommer Ingen ved." Han kastede et Blik tilbage i Havesalen, og da han saae gamle Ridder Jon i munter Samtale med Cantstørelsen og Damerne, drog han Drost Peder hastig ind i en afsides Gang i Haven. "Et Ord i Fortrolighed, Peder Hessel!" — vedblev han i den faderlige Tone, der mindede Drosten om hans Barndom — "hvad her sidst tildrog sig kunde mistydes paa en Maade, der var farlig for min Ære og min Stilling; men jeg har havt den Tillid til eders Retssind og Høimodighed, at J ikke vilde misbruge den Overvægt, Omstændighederne gav Jer over mig, til at styrte mig i Fordærvelse. Kan J derpaa give mig eders Haand og Æresord?"

"Bed min ridderlige Ære!" — svarede Drost Peder og rafte ham bevæget Haanden — "Jeg har, Gud være lovet, ikke troet mig forpligtet til at fremtræde som eders Anklager. Himlen forbyde, jeg nogensinde skulde nødes dertil!"

"Godt! — sagde Ridder Lave beroliget — Jeg vilde kun vide mig sikker for Eder, hvad den forgangne Tid angaaer, og derfor er eders Ære mig

nu Borgen; for Fremtiden skal jeg selv sørge. Vore gamle Forhold ere opløste; mellem os kan intet nyt finde Sted. Vi to kan nu være som døde for hinanden."

Han vendte sig for at gaae; men Drost Peder holdt ham tilbage. "Hør mig, Ridder Lave! — udbrød han heftig — jeg har ogsaa et vigtigt Ord at sige Eder. Jeg anseer ikke det Forhold for opløst, som jeg først lærte at skatte høit i det Dieblig, det syntes sønderrevet. Hvad der fjerner Eder fra mig, knytter mig netop fast til eders Huus og eders ædle Slægt, med et Baand, som ingen jordisk Magt kan opløse. Det er det samme Baand, som binder Danmark's Krone og Danmark's Hjerter sammen. Derom deler eders høihjertede Datter min Synsmaade, og det med et Liv og en Begeistring, som har gjort min Sjæl uadskillelig fra hendes, trods alle stridige og mislige Forhold. Jeg har intet Ord talt til hende, uden hvad I selv har hørt, om hvad jeg nu med Visshed veed, jeg føler for hende. Om hun føler det samme for mig, tør jeg endnu ikke sige; men jeg har et stort og skjønt Haab; det opgiver jeg ikke saalænge jeg lever, medmindre hun selv — som Gud forbyde — skulde berøve mig det" — —

"Derom er ethvert Ord nu overflødigt, Hr. Drost!" — afbrød Ridder Lave ham kold og fremmed — "Hør mig maa I haabe og føle hvad I vil.

Min Billie, som Fader, veed I. Eders Forbindelser og Grundføetninger gjør mig og enhver frifindet dansk Mand til en borgerlig Kjætter i eders Dine, og jeg kan aldrig tænke paa noget Samfund med Eder for Fremtiden. Lad os gjensidig agte hinandens Hjerte og gode Billie, hvor uenige og uforenelige vi faa ere forresten! — tilføiede han mindre kold — Lad os, som Bekjendere af en forskjellig Statsstro, ikke fordomme og anklage hinanden for Meningers Skyld og faa hermed fige hinanden et fredeligt Farvel — for bestandig!” Med disse Ord rakte han Drost Peder Haanden med fravendt Anslyn.

”Saa er det da sidste Gang, I rækker mig Haanden, Ridder Lave!” — udbrød Drost Peder med dæmpet Smerte — ”o! kunde jeg holde fast ved denne Haand og drage Jer fra den gruelige Skillevei, I vakler ved” — —

”Slip mig, Menneske! og tie” — hviskede Lave og faae sig urolig om — ”vil I styrte mig i Ulykke med eders Snak? Min Vei er ikke eders; men jeg havde lært at gaae ene før I blev fød. Slip mig! Vi høre ikke sammen.”

”Desværre, I har Ret!” — sukkede Drost Peder med lønlig Gru og slap den kolde bævende Haand. Uden at see paa ham forlod Ridder Lave ham hastig og gik tilbage til sine andre vigtige Gjester,

medens Drost Peder gif hestig rystet ind i en mørk Buegang i Haven.

I den store Havesal saae Ridder Lave endnu, til sin store Beroligelse, den gamle Ridder Jon i en spøgefuld Samtale med Mester Martinus, medens Fru Ingefried og hendes Datter vare isærd med at gaae ud af Havedøren med Jomfru Inge for at besee Slotshaven.

"Drost Hessel sværmer allerede derude over de skjønne Udsigter" — sagde Slotsherren til de fremmede Damer og hilste dem — "min Datter vil vist kunne vise Eder alle de Steder, hvor det klare Vand og de grønne Træer gjøre dem, der har Forstand paa Sigt, til lidenskabelige Beundrere af alle Fædrene; landets Herligheder. Jeg er ikke saa lykkelig at forstaae mig derpaa."

Damerne smilede høflig til denne ligegyldige Bemærkning og gif ned ad Havetrappen. Ridder Lave kastede et forstødt Blik ud til Vindhanen over Slotsporten og nærmede sig derpaa de tvende samtalende Herrer, uden at forstyrre dem.

"J forbauser mig, lærde Hr. Cantzler!" — sagde Ridder Jon og loe hjertelig — "Hvo skulde troe, den tørre Philosophie kunde være saa morsom! Og det er eders egen Opfindelse Altsammen?"

"Visselig, Hr. Rigsraad!" — svarede den lærde Cantzler alvorlig og med selvtilfreds Mine — "det

er Frugten af mange vaagne Nætters Grandforskning. Jeg tænkte allerede derpaa før jeg promoverede i Paris; men først udi mit rolige Stium paa Antvorskov blev det mig selv ret klart, og nu doceres det paa alle Europas Høiskoler."

"Og det er de berømte Martinianske Modummer — eller hvad er det I kalder det?"

"Modi significandi Martiniani" — rettede Cantsleren ham hastig — "det er et lærd Liggendefæ, et videnskabeligt Fund, som jeg ikke bør hovmode mig af; men jeg haaber dog i al Ydmyghed, med Guds og den hellige Jomfrues Hjælp, at denne vigtige Opfindelse udi Logica skal bevare mit Navn udi Philosophiens Historie og erindres saalænge der er grundig Philosophie og Universiteter til."

"Nu ja, det kan jeg forstaae" — svarede Ridder Jon med et undertrykt Smil — "det maa sagtens være lærd og philosophisk; thi jeg vil give Jer mit Hoved, om jeg forstaaer en Tøddel deraf. Men hvad forstaae Lægmænd, som jeg og mine Lige, sig paa Sligt?"

"Hvorledes, Hr. Rigsraad!" — udbrød Cantsleren forundret og tørrede Sveden af sin skaldede Pande — er det ikke klart og indlysende, som Guds klare Dag? og jeg har dog anstrengt mig for at oversætte Eder alle de græske og latinske Talemaader, der ere en stor Prydelse udi slige Materier, men som

maafkee kunne være de Uindviiede dunkle. Tillader
 I det, skal jeg udvikle Eder hele Systemet forfra.
 Ved Modis significandi forstaaes udi Logica" —

"Nei, for Himlens Skyld, nei, bedste Hr. Cants:
 ler" — afbrød Ridder Jon ham hastig — "bring
 mig ikke dybere ind i den Lærdom! Jeg har al Ær:
 bødighed derfor og jeg troer gjerne, I til evig Tid
 vil blive udødelig derved blandt de Lærde; men kan
 jeg ikke blive udødelig paa anden Maade, skeer det,
 saa Skam, aldrig, og jeg faaer i Guds Navn noies
 med at gjøre hvad jeg kan, medens jeg lever, og lade
 vor Herre sørge for Resten. Alvorlig talt, Hr. Cants:
 ler! kunde man ikke være en forstandig og dygtig
 Mand, uden alt det Bryderie, og skulde jeg paa den
 Maade vende og dreie mine Tanke, inden jeg selv
 vidste om de vare Wiisdom eller Galskab, saa blev
 jeg, sandt for Herren, hundrede Aar, inden jeg fik
 tænkt en eneste ordentlig Tanke, og kunde behøve tre
 Menneskers Alder inden jeg bragte en dygtig Tanke
 i Udøvelse. Nei, jeg bruger en anden Maade.
 Naar jeg veed hvad jeg vil sige, saa siger jeg det, og
 naar jeg veed hvad jeg vil og bør gjøre, ih, saa gjør
 jeg det, og bryder mig saa ikke om hvad enten Ver:
 den staaer eller falder. See, der har I hele mit
 System. Det er ikke saa lærd som eders; men at
 I dog ogsaa igrunden følger det, har I givet mig
 dygtige Prover paa, som jeg har al Agt og Ære

for." Med disse Ord rystede han trohjertig den lærde Cantsler i Haanden og kastede et Blik til Ridder Lave. "See, der staaer min Fætter Slots-
befalingsmanden — vedblev han munter — han er næsten femten Aar yngre, end jeg, og han kan maa-
ske dog endnu lære Noget i Verden. Kan I bringe ham til at indsee hvorledes man bør tænke rigtigt og fornuftigt i disse gale Tider, saa kan det maa-
ske ikke være afveien. Jeg maa ud og drage frisk Luft i Haugen." Idet han saaledes overlod Ridder Lave til den noget trættende philosophiske Cantsler, gik han hastig ud af Havedøren og fordybede sig snart i alvorlige Tanker i Buegangen.

Paa en grøn Hvi, med den herligste Udsigt over Sundet, stod imidlertid Droft Peder mellem Jomfru Inge og Frøken Cæcilia i en livlig Samtale om de mærkelige Oldtidsbegivenheder, denne herlige Egn endnu bevarede Sagn og formeentlige Minder om. Imod Jomfru Ingens Mening paastod dog Droft Peder, at hine Begivenheder maatte henføres til andre og ham vel bekendte Steder i Jylland. Det var nemlig de store tragiske Sagn om Hamlet, der vare blevne Gjenstand for deres Underholdning. Fru Ingefried havde ogsaa med Deeltagelse hørt hvorledes den fædrenelandsk begejstrede Jomfru Inge vidste at oplive disse Oldtidsrerindringer ved Sagn og Brudstykker af gamle Folkesange, idet hun henpegede

paa ethvert Sted, hvor hun som Barn havde hørt og tænkt sig, at hine store Begivenheder maatte være skete. Nu saae Fru Ingefried sin Mand ved Enden af Buegangen og gik ham imøde for at vise ham denne Udsigt. Drost Peder og Jomfru Inge talede endnu om Hamlet og hans dristige Tid, hvori Drost Peder vel beundrede Klogten, men dog savnede Sandhed, Retfærdighed og ædel Storhed.

"Denne underfundige Snildhed — sagde han — denne blot tilsyneladende Sandhedskjærlighed, hvorefter ved Sandheden just fordolges, idet den siges tvetydigt og forblommet — dette listige Spil med Klogskab og Banvid, med Spøg og gruelig Alvor har for mig noget Forfærdeligt; men disse Træk i Sagnet, hvor udanske de end synes, grunde sig dog unegtelig paa en mærkelig Særegenhed ved Folket."

"Hvorledes mener I? Drost Peder! — spurgte Jomfru Inge med frænkelt Selvbeholdelse — beskylder I Eder selv og os alle for smaalig Hang til List og Falskhed?"

"Forstaae mig ret, ædle Jomfru! den hamletiske Snildhed er vist igrunnen ægte dansk, skjøndt jeg ikke priser den, som noget Edelt og Stort; det Slags List røber dog endnu Verbødighed for Sandheden, selv da, naar den ikke kan eller tør siges aabenbart. Enhver urolig og indvortes oprørt Tid i Danmark vil vise os, at det Edleste og Bedste hos Folket, vor

Ærlighed, Oprigtighed og Sandhedskjærlighed aldrig ganske forsvinder, men røber sig endogsaa der, hvor det blotte Skin af Sandhed kun synes at være tilbage som et Skalkeskjul. Den største Ridding og Bedrager iblandt os vil dog endnu stedse blues ved aabenhart at negte eller fordølge Sandheden; han er for stolt til at lyve, om han saa kunde frelse sit Liv derved, og han siger Sandhed, selv hvor det kunde være ham farligst, men saa dunkelt og forblommet, at kun han selv og hans Venner forstaae det, men hans Fjender maae troe det Modsatte.”

”Deri kan J maaskee have Ret — sagde Jomfru Inge alvorlig — men derfor ligger det dog ikke i Folkets Tænkemaade, at ville fordreie Sandheden.”

”Det være langt fra mig at paaastaae — svarede Drost Peder — men selv hos de Retfindigste og Redeligste blandt vor Almue har jeg ofte fundet en besynderlig Lyst til i Spas at binde Folk Noget paa Ærmet, som de kalde det, uden dog at sige nogen egentlig Usandhed. Deri bestaaer jo for en stor Deel vor Almuesmands hele Lystighed og Vid. Det kan ofte være høist godmodigt og uskyldigt; men i Tider som disse er det dog en farlig Egenskab, som gjør det høist vanskeligt at skjelne mellem Kronens sande Venner og dens hemmelige Fjender.”

”Nei, nei, — udbrød Jomfru Inge glad — deri feiler J storlig, Drost Peder! jeg kjender vore

brave troe Landsmænd bedre. Jeg seer og taler ofte her med de fattigste og ringeste iblandt dem. De flage aabenmundet og utaalsmodig over deres Byrder og spare ikke de Store og Mægtige i deres Ord; de frygte ikke for at sige den dristigste Sandhed selv om Kongen og hans Fortrolige; men taler jeg til dem om Kronen og Riget og hvad de vilde sige til en uretmæssig paatvungen Konge, saa skulde I see hvor snart de glemme al deres egen Nød og Ulykke og hvor oprigtig de yttre deres troe Hengivenhed for det gamle retmæssige Kongehuus. Naar de spørge, det er vel sandt, da finde de ofte stor Moro i forblommet Tale og i at gjække hverandre med gamle Ordsprog og Talemaader; men denne godmodige Skalkagtighed holder jeg just af, og der er jo intet Ondt deri."

"Jeg dadler ikke heller hvad der er et Folk saa naturligt og ligesom medfødt" — svarede Drost Peder. — "Ingen af os er vel ganske fri derfor — tilføiede han — vi har maaskee begge idag, ædle Jomfru Inge, og selv i denne Time, uden at sige et usandt Ord, fordulgt hvad vi vidste og undveget Sandheden for at skaane os selv eller Andre."

Jomfru Inge rødmede. "Dertil har ethvert Menneske Ret — sagde hun alvorlig. — Hvad jeg ikke vil eller bør sige, kan ingen Magt i Verden afstvinge mig et Ord om. Kunde vi ikke være sandt

drue og oprigtige, uden at sige Alt hvad vi vidste, var der jo intet ærligt Menneske til. J maa dømme os imellem, gode Cæcilie!" — her vendte hun sig spøgende til sin beslægtede Veninde, som hidtil taus havde hørt efter — "troer J, Drost Peder selv er saa oprigtig, at han, uden at skuffe os, blot vilde sige os, naar vi spurgte ham derom, hvilken Farve han holder meest af?"

"Derom behøve vi ikke at spørge ham — svarede Cæcilie — den Farve, J der bærer paa eders Haarbaand, har Hr. Drosten idetmindste ifjor."

Drost Peder blev blussende rød. "Jeg har den ifjor, fordi det var Dronningens Farve — sagde han — ved Ridderspillet i Helsingborg havde jeg vundet Ket til at bære den. Siden Mai Maaned ifjor bærer jeg den ikke længer; men siden den Tid er den bleven mig kjærere, end nogensinde: hiint rosenrøde Perlebaand med de smaa Lilier troer jeg at kjende fra min Barndom; det er det eneste Baand, jeg vilde taale at bindes med som Fange; men om Jomfru Inge nu endogsaa vilde skjænke mig det, turde jeg dog ikke bære det aabenbart. Grunden dertil er unegtelig en Hemmelighed."

Jomfru Inge havde gjort en hastig Bevægelse med Haanden til det rosenrøde Haarbaand, som hun vilde afløse det; men da hun hørte Drost Peders sidste Ord, satte hun det kun fastere og vendte hastig

Samtalen paa en anden Gjenstand. "See min smukke Narvaagenhedsfugl!" — sagde hun munter — "havde Hamlet havt den, vilde han vist have forstaaet at bruge den." Hun klappede med disse Ord en stor tam Gaardhane, der var floiet op til hende paa Høien, skræmmet, som det lod til, af Claus Skirmen, der søgte sin Herre, for efter Befaling at melde ham hvad Vinden var. Drost Peder gav ikke Agt paa hvad hans Bæbner berettede. Han prisste den stolte ridderlige Fugl og betragtede dens Herskerinde med en underlig blandet Følelse af Glæde og Veemod, idet mange fjære Barndomsindringer fløi ham forbi Sjælen og forbandt sig med det nærværende Dieblif. Det var ham næsten som han drømte og som den høie skønne Ridderdatter atter var forvandlet til Barnebruden fra de gamle Dage.

Imidlertid nærmede Ridder Jon sig langsomt Høien med sin Hustru. Han standsede og betragtede de unge Mennesker paa den grønne Strandhøi. "En brav Karl, en herlig ung Mand" — sagde han og pegede paa Drost Peder — "han er en anderledes Drost, end Ridder Abildgaard. Vor Cæcilies Deeltagelse for hiin forslagne Ridder huer mig ikke. — Den Mistanke, der hviler paa ham siden hans Gangsftab, burde dog have helbredet hende for den Grille. Har hun endnu ikke bestemt sig?"

"Din Taushed har gjort hende ængstelig — svarede Moderen bekymret — og uden din Billie giver hun ham intet afgjørende Svar."

"Hun er fri; men af mig faaer hun intet Ord om den Sag. Hvad jeg tænker om ham, veed hun."

"Saa bliver hun aldrig Drost Abildgaards Hustru. Gud styrke hende!"

"Drost Peder giver sig gode Stunder" — afbrød Ridder Jon hastig.

"Hans Barndomsbrud hader ham ikke længer — svarede Fru Ingfried — han foreslog neppe dette Ophold blot for Vindens Skyld."

Ridder Jon kastede et Blik til Janen paa Slots-
taarnet. "Du har Ret. Vi maae afsted. Vil min gode Drost Peder holde os for Gjæk, skal han komme tilfort."

De vare nu tæt ved Høien. "Drost Peder! — raabte Ridder Jon — Vinden er god nok; vi ere seilfærdige. Vil I med, saa kom!" Derpaa gik den gamle Herre hastig tilbage til Havesalen, og hele Selskabet fulgte ham.

Da Jon Litle traadte ind i den store Havesal, fandt han den lærde Mester Martinus alene og fordybet i et lille pynteligt Haandskrift.

"Utter til Hassen i Studeringer — sagde Ridder Jon — er det endnu eders Logica?"

"Nei, nei, ædle Herre!" — udbød den lærde Cantsler og hans Dine tindrede af et næsten ungdommeligt Liv — "see, her finder jeg de herligste ældgamle danske Sange, som jeg har hørt i min Barndom, og mange ægte nationale, som jeg aldrig har kjendt. Eders Fætter Slotsbefalingsmanden maa ret være en brav fædrenelandskindet Mand og vel bevandret udi vore gamle Sagn og Historier. Her er skrevet høist fortreffelige Noter og Bemærkninger i Randen ved Sangene; og her er øst af den sande levende Kilde, af Folket selv, seer jeg."

"Det var brav" — sagde Ridder Jon med særdeles Deeltagelse — "det var meer, end jeg havde troet om min gode Hr. Fætter, og det er mig kjærere, end J troer. Viserne selv kan være artige nok; det Krammerie forstaaer jeg mig ikke paa; men naar man synger Eligt, hører jeg det gjerne. Det Halve af hvad der staaer i flige Viser er vel sagtens Løgn og Digt; men Meningen er god, og det har været brave danske Folk, der har gjort dem."

Jomfru Inge og de andre Damer vare nu tilliggemed Drost Peder ogsaa komne ind.

"Engelil, Barn! — raabte Ridder Jon hende imøde — naar er din Fader bleven lærd og har faaet Lyst til Sang og gamle Viser? han kunde jo før aldrig udstaae Eligt."

”Det er ikke Faders, det er min egen lille Visebog — svarede Jomfru Inge — salig Moder har skrevet mange af dem —”

”Og Randglosserne, Noterne?” spurgte Mester Martinus.

”O! det er ikke Andet, end hvad jeg har hørt af mine gamle Spindekoner, og hvad der sommetider er faldet mig selv ind derved.”

Mester Martinus syntes ved denne Opdagelse næsten at blues over sin Iver for et Arbejde, man havde Qvinder og ulærde Lægfolk at takke for; men hans oprigtige Kjærlighed til de gamle Sange overvandt dog dette Anstød af lærd Stoltthed. Han greb med Varme Jomfru Inges Haand, idet han rakte hende Haandskriftet tilbage. ”J har glædet min Sjæl, ædle Jomfru! — sagde han bevæget — og jeg vilde fast for dette ulærde Qvindehaandskrift give Eder mit eget noksom bekjendte Værk de Modis significandi” — —

”Det Bytte kunde Pigen ikke staae sig ved, Hr. Cantzler!” — afbrød Ridder Jon ham. ”Men hvor er din Fader? Inge! Vi maae sige ham farvel og strax ombord.”

”Jeg vil søge ham,” — svarede Inge og gik hastig.

”Hr. Slotsbefalingsmanden taler nok med en god Ven i sit Værelse — sagde Mester Martinus —

Jeg havde forglemt ham over Bogen. Den reisende Herre havde stor Hast.”

”Kjendte I den gode Ven?” spurgte Ridder Jon tilsyneladende ligegyldig.

”Det lod jeg vel være” — svarede Cantzleren, halv adspredt, og betragtede endnu Haandskriftet, som Jomfru Inge havde lagt fra sig paa Bordet — ”Han bar lukket Hjelmgitter — det var en drabelig Skikkelse.”

”En formummet Krigsmand?” spurgte Ridder Jon opmærksom.

”Formodentlig en Kystvogter — svarede Cantzleren — Paa en kongelig Borg er man vel altid paa Krigsfod. Slotsbefalingsmanden lader til at være ligesaa forsigtig som aarvaagen; jeg fortænker ham ikke i, om han i saa urolige Tider betjener sig af Speidere og formummede Tjenere.”

Jomfru Inge kom nu tilbage. Hun var dødbleeg og søgte forgjeves at skjule en gruelig Angest og Forvirrelse. ”Min Fader” — sagde hun med halvqvalt Røst — ”min Fader kommer strax.”

Drost Peder ilede forstræffet med et Par heftige Skridt imod hende, og et Udbrud af bekymret Deeltagelse svævede ham paa Læberne; men han standsede og taug, idet han pludselig anede Aarsagen til hendes Forvirrelse.

"Hvad fattes dig? mit Barn!" — spurgte Ridder Jon med et uroligt forskende Blik — "Du har vist løbet for stærkt" — tilføiede han besindig, ligesom for at lægge hende Svaret i Munden.

"Jeg er ikke ret vel" — svarede hun og holdt sig fast ved en Stol — "han kommer vist strax — jeg har sendt Bud efter ham."

"Han har Embedsforretninger, som jeg hører, og vi vil ikke forstyrre ham. Hils ham og sig, vi havde Hast. Gud velsigne dig, Barn! Kom, mine Herrer!"

I den gamle Herres Afsyn var en dyb Græmmelse og Harm synlig, og idet han betragtede den blege Jomfru Inge traadte en Taare ham i Øiet — men som sædvanlig var han i et Øieblik atter tilsynes ladende rolig. "See, der har vi jo vor aarvaagne Hr. Slotsbefalingsmand" — sagde han i sædvanlig munter Tone, idet Ridder Lave aabnede Døren og traadte med et spændt men høfligt smilende Ansigt ind. — "Ingen Undskyldninger, Fætter! — tilføiede Ridder Jon — Kongens Tjeneste gaaer for Alt. Derfor maa jeg nu ogsaa i al Hast sige dig farvel."

"Allerede, Hr. Rigsraad!" — stammede Ridder Lave — "jeg troede Vinden — —"

"Vi har ikke den bedste Medbør, hvis din Vindhane er at lide paa — svarede den gamle Herre — men jeg troer, man forregner sig, Fætter, hvis

man stoler paa den. Jeg gaaer med Kongejagten; det Fartoi kjender jeg: det frydser ret godt med Modvind. Jeg forstaaer mig desuden selv lidt paa Seiladsen, og vi har en god Styrmand i Drost Peder. Farvel!"

Disse tilshyneladende ligegyldige Ord, som den gamle Rigsraad sagde med en vis Bægt, skjondt med den roligste Mine af Verden, havde for Hr. Lave en alvorlig og frygtelig Betydning, som betog ham Mund og Mæle. Han bukkede forlegen og høflig, idet han fulgte sine Gjester til Døren. Den gamle Jon rakte endnu engang Jomfru Inge Haanden med en Heflighed og Hjertelighed, som var ham usædvanlig. Drost Peder hilsende hende med et Blik, som trængte hende trøstende og velgjørende igjennem Sjælen, og Mester Martinus takkede hende endnu engang for den Moro, hendes Bisebog havde ydet ham. Fru Ingefried og Frøken Cæcilie syntes ligesaa lidt som Cantsleren at ane Grunden til hendes Upasfeligheid. Damerne vilde ikke tillade hende at følge dem til Døren; de omfavnede hende med hjertelig Velvillie, og Moderen gav hende omhyggelig alle de Huusraad, hun vidste for pludselig Hjertebeklemmelse.

Neppe vare de Andre ude af Døren, før Jomfru Inge udbrød i heftig Graad og sank med begge Hænder for Pinen hen i en Stol. Saaledes sad

hun ubevægelig nogle Minuter. Da hun tog Hænderne fra Dinene, stod hendes Fader for hende.

"Hvad er det? hvad betyder denne Opførsel, Barn!" — spurgte han i næsten haard Tone. — "Kjære bedste Inge! — tilføiede han mildere — fat dig dog! hvad er det?"

"Fader, Fader!" — udbrød hun heftig og reiste sig — "er den fremmede Ridder endnu paa dit Løns-kammer?"

"Hvad bringer dig til at bekymre dig om mine Embedssager? — spurgte Faderen forvirret — Jeg lider ikke denne Indblanding i mine Anliggender. Gaf paa dit Kammer og gjør min Reisebadsæk istand! Jeg skal reise herfra om en halv Time."

"Du reiser, Fader! og lader mig ene her tilbage? — hvor længe bliver du borte?"

"Nogle faa Dage. Det er nødvendige Forretninger. Naar pleier du at være bange for at være ene? For Borgens Bevogtning i min Fraværelse skal jeg sørge. Du kan være rolig — —"

"Ogsaa for dig? Fader! Nei, nei, jeg kan ikke udholde denne qvælende Taushed. Du maa vide det, Fader! — jeg gruer for dine hemmelige Foretagender — jeg gruer for dine skrækkelige Benner — jeg pines af den forfærdeligste Angest for din Sjæl —"

"Raser du, Pige!" — udbrød den urolige Fader fortørnet og stampede heftigt — "har du ogsaa

sammensvoret dig imod mig? Er det ikke nok, at min egen tyranniske Frende og hans Haandlangere skal kue og ængste mig i mit eget Huus og true mig lønlig med den despotiske Kongemagt? Skal mit eget Barn være min Forræder? Skal jeg ikke kunne tale med en fortrolig Ven i mit Kontammer, uden at mistænkes og forraades af mine Egne? Gik paa dit Kammer, Barn, og græd ikke! Græd idetmindste ikke, naar Nogen seer det! og vogt din Tunge, at du ikke forraader din Faders Liv med din barnagtige Uforstand! Mine Handlinger forstaaer du ikke at bedømme, og for min Sjæl behøver du ikke at sørge; — jeg veed hvad jeg tør gjøre — og min Sjæles sørger er en Mand, som bedre forstaaer sig paa min Salighed, end du og den samvittighedsfulde Drost Peder. Gjør som jeg siger, mit gode Barn, og vær fornuftig! Jeg faaer siden ikke Tid til at sige dig farvel. Den Herre, jeg reiser med, er min Ven og en Mand, jeg kan lide paa. Farvel!” Med disse Ord gik han hastig bort. Den ulykkelige Datter græd ikke længer. Hun syntes rolig og næsten kold og gik op paa sit Kammer for at udføre sin Faders Befaling.

Neppe havde hun indpakket Faderens Badsæk, før en Rytter traadte ind for at afhente den. Det var en høj fremmed Karl i fuld Jernrustning og med et vildt trodsigt Ansigt.

"Hvad er dit Navn? og hvem er din Herre, Landsmand!" — spurgte Jomfru Inge, idet hun betragtede ham rolig og skarpt.

"Her behøver jeg ikke at skjule mit ærlige Navn — svarede Karlen med jydsk Udtale — man kalder mig lange Mads Jyde. Min Herre har et bedre Navn; men det tør jeg ikke nævne paa sjællandsk Grund. De trevne Hallunker herovre ere ikke værd, at de skal see en saadan Herres Ansigt. Han sætter heller ikke God her paa Landet uden i slebet Staal fra Top til Taa, og hvem der blot seer hans Dine gennem Hjelmristerne faaer, med Tugt at melde, Bugbrid paaastedet. Med eders Fader, bitte Jomfru, er det en anden Sag; han er en brav Mand, mærker jeg. I seer mig heller ikke ud til at være tabt bag af en Vogn."

"Mads Jyde — gjentog Jomfru Inge — min Ternes liden Elses Kjærest?"

"O ja, bitte Jomfru!" — smidskede Karlen og strøg sig om Skjægget — "en Emule Kjærest maa man jo have hvor man kommer; det hindrer aldrig: det er godt baade for Rytteren og hans Væst. Men der gaaer alt min Herre ned til Skuden. Farvel, bitte Jomfru!" Han greb hastig med et Par Fingre den temmelig svære Badsæk i Remmen og kastede den paa Rasken. Jomfru Inge var gaaet til Vinduet. I Døren stod Else for endnu engang

at sige sin drabelige Kjærest farvel; han gav sig dog ikke Tid til nogen lang og rørende Afsked: han gav hende kun i Forbigaaende et drøit Kys i den smalle Gang og puffede hende tilside for at indhente sin Herre.

Jomfru Inge stod som fastnaglet ved Vinduet. Hun saae sin Fader, tæt indhylllet i sin Reisekappe, gaae over Slotsgaarden ved Siden af en høi mægtig Ridderskikkelse, som i sort anløbet Staalharnisk med lange stolte Skridt gik hen imod Borgporten. Slotsherren standsede et Par Gange, som han havde glemt Noget, eller var tvivlsraadig. Den fremmede Ridder syntes ikke at agte derpaa. Først ved Indgangen til den sorte Porthvælving standsede den høie Kæmpeskikkelse og vendte sig. Jomfru Inge saae nu, at hans Ansigt var skjult af et sort Jerngitter; han hævede den malmflædte Arm og vinkede. Ridder Lave tøvede endnu et Dieblif. Da klang den fremmede Ridders Sværd haardt mod Stenene ved hans Fod; han vinkede atter med en myndig Armbevægelse, som en Feltherre, og vendte sig. Ridder Lave fulgte ham hastig, og de forsvandt begge i den mørke Porthvælving. Det var for Jomfru Ingens Dine som hendes Fader var dragen i en Afgrund af den frygtelige Jernkæmpe. "Forbarmende Gud! Stig Andersen selv" — udbød hun og sank med et Skrig tilbage paa Gulvet uden Bevidsthed.

Da hun kom til sig selv, befandt hun sig i sine Terner's Arme, og lille Else var med al sin Letsin-
dighed dog nær ved at græde over sin kjære Jomfrues
Tilstand. Snart var Jomfru Inge imidlertid fattet.
En pludselig Tanke syntes atter at have givet hende
Kraft og Mod. Hun reiste sig hastig og forlod Ter-
nerne. Hun gik til sin Faders Lønkammerdør, med
sit Nøglesnippe i Haanden. Ved Døren standsede
hun betænkelig og famlede urolig mellem Nøglerne,
men til sin Forundring fandt hun Lønkammerdøren
paa Klem. Hun undersøgte Laasen og fandt, at
den havde været lukket, men rimeligviis med en saa-
dan Hast og Uro, at Staaalsjæren, som skulde holde
den, var sprungen. Dette Tilfælde syntes at betage
hende enhver Betænkelighed; hun traadte bestemt
over Tærskelen og saae sig om. Hvad hun først
betragtede var et hende velbekjendt Lønskab i Muren,
hvori hendes Fader altid forvarede sine hemmeligste
Brevskaber. Staaalsknappen, hvorved Skabet kunde
aabnes, skinnede hende som et farligt Slangehoved
i Dinene. Hun trykte paa Staaalsknappen og Skabet
sprang op. En Bunde Papirer og Breve kom til-
syne, som hun kjendte: kort før Hertug Baldemars
Besøg forrige Aar havde hun seet Faderen med stor
Oengstelighed modtage denne meget kjendelige Pakke
af en munter feed Mand, der havde sunget lystige
Viser i Folketsuen og hjulpet Pigerne i Stegerset med

Maden. At disse Papiere og Brevskaber vare af et vigtigt og farligt Indhold, var hende kun alt for klart. Uden at kaste et Blik i Papiere, forvarede hun dem i et stort Jernskrin, som stod tomt og oplukket ved Døren, og hvori Faderen pleiede at forvare de kongelige Toldpenge. Hun lukkede Skrinet i Laas og gemte Nøglen paa sit Bryst. Derpaa hensank hun taus i en bedende Stilling og blev saaledes Resten af Dagen i det eensomme Kæmmer. Saa snart det blev mørkt, slæbte hun det store Jernskrin hemmelig ned i Slotschaugen, hvor hun med stor Anstrenghed nedgravede det i Høien ved Sundet. "Gud forlade mig! — sukkede hun dybt — han er min Fader — jeg begraver hans Skjændsel og redder hans Navn og Ære! men bort fra mit Bryst med den gruelige Hemmeligheds Nøgle! den knuger mig med Centnervægt." Som greben af en mægtig Rædsel, tog hun Nøglen til Skrinet fra sit Bryst og kastede den med al sin Styrke ud i det dybe Sund, der brusede ved Foden af Høien. Derpaa gik hun stille og takkesfuld tilbage til Morgen.

I Aarhus Stift laae i Selballe Sogn i Sønderherred den berømte Borg Møllerup tæt ved en Aa med nogle Vandmøller og ved en mørk Skov af en halv Miils Udstrækning. Det var et fast velbefæstet Slot i svær gothisk Bygningsstil med tykke Kampesteens-Mure og et høit firkantet Taarn i Midten af

Baaningsfløien. Borgen var beskyttet af Jordvolde og brede Grave baade forinden og foruden. Her boede den berømte og mægtige Marsk Stig Andersen Hvide med sin Familie. Han havde selv ladet denne Borg opføre og befæste. I lang Frastand kunde det høie Taarn sees over Skoven. Paa den flade Pynt af Taarnet stod indenfor Muurkronen Dag og Nat en Udkigsvagt af fire stærke jernklædte Mænd, der uafslædig henstirrede mod de fire Verdens Hjørner, liig Steenkæmperne paa Rolding Slot. Den svære Vindebro var altid optrukken, og over Porthvælvingen vaiede et stort Banner, prydet med Borgherrens Vaaben: en syvoddet Stjerne i blaat Felt under en Hjelms med to hvide Vinger. Paa Voldene stode mægtige Blider eller Balslynger, et Slags store Træmaskiner, hvormed uhyre Stene kunde udslynge. Med megen Bekostning havde Marsken her samlet en Mængde Forsvarsmaskiner, der tildeels vare forfærdigede i Roskild af tydske Konstnere. Man saae her de frygtelige Igelskatte med Børster paa Ryggen af Egepigge til at knuse Beleirerne med; her fandtes ogsaa de farlige Brynfjoller af Jern med kruume staalhaarde Torne og med piggede Jernfjæder forneden til at fange Folk med og drage dem op paa Volden. Skudvogne til gloende Stene stode Dag og Nat beredte til Forsvar. Syv Hundrede jernklædte Mænd bevogtede Borgen. Der var

en Orden og Rolighed, som vidnede om den strenge Mandstugt. De mørke Jernmænd bevægede sig blandt hverandre med en Tausked og Stilhed, som frygtelig betegnede den mørke Stemning, der herskede paa Borgen.

Den mægtige Borgherre selv var ikke tilstede, men han ventedes daglig, og Borgen var fuld af stille alvorlige Gjester. Hver Nat nedrullede Vindesbroen paa et hemmeligt Tegn, og Porten aabnedes for tauske fornummede Herrer i Graabrødrefapper eller i fuld ridderlig Rustning. I den store Ridderhal og de høie hvælvede Gemakker saaes daglig et større Antal Gjester bevæge sig. Der flirredes med Knive og andet Bordtøj; men der høstes ingen høirestet Tale og ingen Lyd af selskabelig Glæde. Blandt Gjesterne saaes intet qvindeligt Væsen; men i en affides Floi af Borgen levede den qvindelige Deel af Borgens Beboere i næsten klosterlig Afsondring fra Mændenes frigerste Samfund.

Det var Eftermiddag, tredie Dag efter at Ridder Lave havde forladt Glynderborg med den pantsrede Ridder, i hvem Jomfru Inge førstegang og med saa stor Forsærdelse havde seet den mægtige Marsk. I den hvælvede Gruerstue paa Møllerup sad en taus forklædt Ridderfrue, med Ansigtet skjult af en lang sort Hovedduk. Tvende Smaapiger, ligeledes forklædte, men uden Slør, sad paa høie Skamler ved

hendes Side. Det var et Par deilige Pigebørn med lyse Haar og klare blaae Øine. Den ene var næsten et Hoved høiere, end den anden, og bar de glatte Haarstetninger sammenbundne med et sort Perlebaand; hun syntes at kunne være fjorten Aar gammel; hendes Kinder vare saa svagt farvede og hendes Hud var saa skjær og hvid, at hun næsten lignede et deiligt Marmorbillede, der ved et Underværk havde faaet Liv, men dog endnu kun halvt tilhørte Mennekens Verden. En stille dyb Beemod var udbredt over det fine alvorlige Ansigt; dog det Smertelige deri havde intet Piinligt og Fortærende, men var mildnet af et saa fromt og venligt Udtryk, som om hun allerede havde overvundet en uhyre Sorg og havde fundet sin tabte Barneglæde i den fremmede hemmelighedsfulde Verden, hun syntes at tilhøre. Hun sad med en Haandvæv paa Skjødets og afbildede med Silke og Guldtraad den hellige Jomfru og Frelseren som Barn i en Glorie af tilbedende Engle. Den anden lille fortklædte Pige havde horgule Haar, der hang hende i krøllede frie Lokker om Halsen. Hun syntes ikke ældre, end ni Aar, og havde et muntert høist livligt Barneansigt, brændende høirode Kinder og et Par vildt spillende Øine, som aldrig stode stille og som hun bestandig blinkede med. Hun var ellers et nydeligt Barn, men heftig utaalmelig og urolig i alle sine Miner og Bevægelser.

Hun sad næsten intet Dieblig stille paa Skammelen, kastede ofte sit lille Haandarbejde og greb det igjen, og havde tusinde Jndfald, som hun ligesaasnart forkastede og blev fed af.

"Stille, Nikke!" — sagde den tilslørede Dame, uden at see paa Barnet eller tage Sløret tilside — "Vil du igjen ud i Almestuen?"

"Ja, gjerne, Moder! der er meget morsomt mere" — sagde den lille urolige Pige og løb ud.

Den tilslørede Dame drog et dybt Suf og hensesank atter i den forrige Tausshed. Hun var beskæftiget med at gnide Rustpletterne af et stort bredt Slagsværd, der laae over hendes Skjød; men hun syntes med Besværlighed at holde Tankerne ved Arbeidet, og Hænderne faldt hende ofte uvirksomme ned i Skjødets.

"Moder!" — sagde den stille alvorlige Pige ved Guldvæven — "jeg tænker paa hvad vor Herre og Frelser vilde sige, naar han endnu gif omkring her i Verden og kom ind til os her —"

"Stod den Retfærdige iblandt os, Barn! — svarede Moderen — saa vilde han vel spørge hvi Retfærdigheden her slumrede saa længe."

"Alf, Moder! mener du ikke, han vilde sige, som han sagde til den hellige Peder i den Nat, han blev forraadt af den falske Judas?"

"Det har jeg glemt — svarede Moderen — har Pater Anton lært dig det? nu, hvad sagde han da?"

"Det staaer jo i den hellige Læst, kjære Moder!" og nu fremsagde hun med foldede Hænder og i syngende Læsetone Stedet hos Mathæus: "Stik dit Sværd paa sit Sted! thi alle de, som tage Sværd, skulde omkomme ved Sværd. Eller mener du, at jeg ikke nu kunde bede min Fader, at han skulde tilskikke mig mere, end tolv Legioner Engle?"

Moderen tang og henfaldt i mørk Grublen. "Du er et fromt Barn, min Margrethe! — sagde hun endelig — men du ligner kun lidet din kjække Fader. Du er endnu for ung til at forstaae den gruelige Uret og den uhyre Skjændsel, der er gaaet over dette Huus. Du kan endnu ikke forstaae hvorfor din Moder ikke vil lade noget Menneske i Verden see sit bestæmmende Ansyn. Der gives Pletter, ufor- skyldte Pletter, mit Barn, som kun kan afvaskes i en Tvæt, der er kostbar og farlig og forfærdelig, men nødvendig som den evige Retfærdighed. Din Moder har heller ikke ganske glemt sin fromme Børnelærdom. Veed du hvad vor retfærdige Herre og Dommer sagde, da han forudsaae den gruelige Uret, han skulde lide? Hvo som ikke haver Sværd, sælge sit Klædebon og købe et! sagde han."

”Ja, rigtig, rigtig, min Datter Ingeborg!” — lod nu en lallende Oldingsstemme fra en mørk Krog i Gruerstuen — ”saaledes staaer der skrevet. Det er Guds egne Ord. Kjøb mig et Sværd for mit Klædebon! jeg behøver ingen Klæder — al Verdens Klæder kan dog ikke skjule vor Skjændsel.” Den, der saaledes talte, lod sig nu see: en lille kroget Oldingsstikkelse ravede frem som iblinde med et forfærdelig udtæret Ansigt; de røde halvtillukte Dine vare uden Seekraft; hans Hoved var næstent aldeles skaldet; det saae ud som forkradset, og der sad kun enkelte hvide Haarlokker. Den Gamles filtrede graae Skjæg sad ligeledes i Totter, ligesom det var halv udrevet; hans magre Fingre vare frumme og forsynede med uhyre Negle. Hans Klædedragt var af nyt og fint sort Pelt, men hang forreven om ham i Pjalter, og det vilde vanvittige Udtryk i hans Ansigt røbede, at han selv i Naserie saaledes havde mishandlet sig.

”Ak, stakkels stakkels Morfader! — sagde den lille Margrethe — nu har han atter gjort sig selv Fortred og faaet Hænderne løse.”

”Løb ud og kald paa et Par Huuskarle, Barn! — hvistede Moderen hastig — men i al Stilhed! maaskee kan jeg dog selv tale ham til Rette.”

Den lille Margrethe gik hastig ud med de foldede Hænder over Brystet, som hun bad.

”Stille, stille, min Fader!” — sagde nu den tilslørede Frue, idet hun lagde Sværdet under Bordet og gik ham langsomt imøde — ”vor Time er endnu ikke kommen; men den nærmer sig: du skal endnu maaſkee, før du dør, høre din Datters Stemme, uden at blues. For at see mig og min Skjændfel er du jo fri.”

”Ha, ha! — loe den Gamle vildt — den Frihed tog gamle Palle Little sig selv: derom spurgte han hverken Kongen eller Paven. — Vil du binde mig igjen, min Datter, saa gjør det! men ſkynd dig — og rør ikke mine Navneflor! det raader jeg dig — de vore godt til at udrive Tigerhertet og de glippende Bukkevine. Men lov mig viſt, at du vil løse mig og selv række mig Tokes Sværd, naar det er Tid!”

”Det har jeg lovet og svoret dig dyrt og helligt, min Fader! men saa maa du ogsaa holde hvad du lovede mig og hverken mishandle dig selv eller os Andre ſaalænge.”

”Vel, saa bind mig da, Barn! og leed mig tilbage til min Uglefrog! Du talte om Sværdet, min Datter! og jeg troede Timen var kommen. Det varer længe, længe. Det er nu jo ni lange Vintre. Der er ikke meget Liv i mig tilbage, og dæ kan jeg dog ikke, for det er ſkeet — det veed du jo.”

"Ulykkelige Fader!" — sukkede den høie Qvinderstikkelse, idet hun knælende udstrakte sine udtærede Hænder; hun greb sagtelig de frumme skjælvende Oldingshænder, som hun ærbødig kyste gjennem Sløret, medens hun bandt dem løselig overfors paa hans Ryg med et Silkebaand. "Nu er du bunden igjen, min Fader!" — vedblev hun og reiste sig — "Lad mig nu lede dig tilbage til din Forventningskrog! — Forsag ikke, Fader! Gjengjældelsens Dag kommer vist; den er ikke langt borte."

Taus og stille fulgte den skjælvende Olding tilbage med hende til sin Krog og faldt sammen, som han slumrede.

Den lille Margrethe kom nu tilbage med tvende Huuskarle, som stille bleve staaende i Døren.

"Bliv kun borte! jeg behøver Jer ikke" — sagde Huusfruen og gav dem Bink til at bortfjerne sig. Huuskarlene bøiede sig ærbødig for deres ulykkelige Frue og gik tause tilbage.

"Den fjære hellige Frue være lovet! nu sover Morfader rolig igjen" — sagde lille Margrethe og satte sig stille til sit Arbeide. Moder og Datter sad en Tidlang tause, og der var dødsstille omkring dem, da hørtes der Larm i Gaarden af Heste. "Hør, nu kommer her Fremmede igjen — sagde Margrethe — Det er vel endnu flere af Faders gode Venner, som skal forsvare os." Hun gik til Vinduet. "Det er

Fader selv med en fremmed Herre — sagde hun hastig — han stiger af paa den store Steen ved Trappen. Gud skee Lov, han kom! jeg var næsten bleven bange for alle de Fremmede.”

Den ulykkelige Huusmoder hørte denne Efterretning med en Bevægelse, som røbede en siebliklig Glæde. Hun reiste sig hastig, men satte sig atter med et dybt Suk, uden at sige et Ord.

I den store Riddersal paa Møllerup ventede tretten alvorlige Fremmede paa Borgherrens Ankomst. De havde taget Sæde ved et langt Egebord, der stod midt i Salen, overtrukket med sort Klæde. Der stod atten Stole omkring Bordet. En af Stolene var høiere, end de andre, og beklædt med rødt Fløiel. Den stod ledig. Paa venstre Side af denne stod ligeledes et Sæde ledigt; men paa høire Side af den Fløiels Stol sad den svære Grev Jacob af Halland og strakte Benene fra sig, medens han trommede paa Bordet med Fingrene. Mellem ham og hans Broder Niels Hallandsfar, der lignede ham i Bæsen og Udfærd, sad den anseelige Domprovst Mester Jens Grand og betragtede med et alvorligt forskende Blik de forsamlede Herrer, hvoraf de fleste vare hans Frender og regnede sig stoltelig, ligesom han, til den store Absalonske Slægt. Han syntes især med Velbehag at betragte fire Riddere, hvis mørke Ansigter og trodsige Miner røbede Misfor-

noielse og dristig Hebnlyst, det var Hr. Jacob Blaa: fod, Arved Bengtson, Peder Jacobsen og Niels Knudsen af Skaane, som alle havde udmærket sig under Stig Andersen og Grev Jacob i den svenske Krig, men vare tilligemed deres Feltherrer faldne i Unaade for deres egenmægtige Fremfærd ved den forrige svenske Konges Afsættelse. Domprovsten havde ligeoverfor sig en statelig ung Herre med et stolt men tillige muntert og letfindigt Ansigt; det var Hertug Valdemars Droft og Medfange paa Sjeborg, Ridder Lufu Abildgaard. Næst ham sad en Mand, der længe havde været anseet for en af Kongens troe Mænd: Kammermester Ove Dyre; han og hans Sidemand Peder Porse havde nylig aabenbart brudt med Kongen, for en Gjelds Skyld, som Kongen ikke havde villet erkjende og udbetale, og hvorover de endogsaa havde taget deres Tilflugt til Kong Magnus i Sverrig. Alle disse Herrer syntes den kloge Domprovst at betragte med Tilfredshed. En gammel adelig Bæbner, Alage Ragge, der var bleven tilfidesat af Kongen og længe forgjeves havde ventet paa Ridderlaget, syntes Domprovsten ogsaa at betragte med Tillid og Tilfredshed; men han fastede et mistroisk Blik til hans lange oplobne Sidemand, hvis forslagne Ansigt smilede selvtilfreds, og som syntes at føle sig som en høist vigtig Mand i dette hemmelige Raad. Det var Kongens tvetydige

Forlystelsesraad den listige Kammersvend Kane. Med en bondestolt beskyttende Mine sad midt i dette Selskab en lille, plump, prægtig klædt Herre med Diamanter paa Dolkheftet og store Guldfjæder om den tykke Tyrehals; hans glubste Ansigt var barsk og fortrædeligt, og han syntes at fede sig over den lange Tausshed. Det var den norske Fribytterhøvding Jarl Mindrealf. ”Nu, for Satan! hvortænge varer det, inden han kommer af Hesten — afbrød han endelig Tausheden — han skal vel først ind og trøste Qvinden, skal vi see. Jeg har redet tre Væster ihjel for at komme tidsnok, og saa maa jeg endda vente. Min Tid er knap, og nu sidder jeg her en halv Time, som en tom Tønde, og har hverken faaet Naadt eller Tørt. Jeg har kun tre Ord at sige Jer fra min Konge, I gode Herrer! men de ere Guld værd; gjør I mig Tiden for lang, rider jeg, Gud fordømme mig, min Bei strax, og da skal vi see hvad der kommer ud af al jer Hvijsken og Suurmulen.”

”Høibaarne Herre Jarl! — svarede Mester Grand hastig — paa slig en Tilreise maa I nødvendig først have en Hjertestyrkning, inden I tænker paa alvorlige Ting. Behag at følge mig ind i Værelset her næst ved! der finde vi herlig Skinke og en fortræffelig gammel Viin, som I neppe har erobret Nage til i noget af vore Klostre.”

"Nu, det kan jeg forstaae" — brummede den svære Herre og reiste sig — "J er en Mand, der forstaaer sig baade paa Krop og paa Sjæl: J veed hvad en ærlig Søgut kan trænge til paa den fordomte Landjord. Et Huus uden Vert og Viin og Qvinder skal Ganden sætte Fod i. Kom da! men det skal dog kun være en lille Hjertestyrkning — tilføiede han betænksom — sætter jeg mig ordentlig til Drikkebordet, faaer J neppe et Ord af mig i Dag om de lumpne Landkrabbesager."

Mester Grand tog ham nu hastig under Armen og førte ham med sig ud af Riddersalen.

"Bed St. Knud! Jeg troer, jeg gaaer med — sagde Grev Jacob og reiste sig — min gode Krigskammerat Marsken husker nok ikke paa, hvem han har budet til Gjæst."

"Der er han — der er Marsken!" — sagde den ene Ridder til den anden, og Grev Jacob blev staaende, medens alle Herrerne reiste sig og saae med spændt Opmærksomhed mod Døren, der sprang op for den mægtige Borgherre; stolt og majestætisk traadte den velbekjendte Kæmpeskikkelse over Tærskelen, med sit sorte Ridderharnisk og det lukkede Hjelmgitter; han var ledsaget af Ridder Lave Litle, der ængstelig saae sig om og syntes høist urolig, da hans Blik traf Kammervend Kane.

Marfken hilfede Selskabet taus og gif op til Bordet, hvor han stillede sig paa venstre Side af den ledige Fløiels Stol. Derpaa slog han Hjelmgitteret tilside og betragtede Selskabet med et skarpt prøvende Blik. Over det strenge kraftige Feltherreaasyn var en fast forfærdelig Græmmelse udbredt, som virkede besynderligt paa dem alle. "Lager Sæde!" — sagde han med dæmpet Stemme — "min Svigersfader og min Hustru ere enige i hvad vi beslutte; deres Sæder kan staae ledige; men jeg savner tvende vigtige Mænd."

Idetsamme aabnedes Døren til Sideværelset, og Mester Grand førte den formildede Jarl ind i Salen. De hilfede begge taus og toge Sæde paa deres ledige Pladser. Den høie Marf blev ene staaende.

"Spærrer Dørene! vi ere her alle" — sagde han nu med et Vink til de tvende Nederste ved Bordet.

Bæbner Ragge og Kammersvend Kane reiste sig og satte Stængerne for Salens tvende Døre. De toge atter Sæde, og der var en opmærksom og forventningsfuld Stilhed, medens Alles Dine vare heftede paa Marfken.

"J vide alle hvorfor vi her atter ere forsamlede, mine troe Venner!" — tog endelig den alvorlige Marf Ordet med den dybe dæmpede Røst, der

røbede en uhyre tilbagetrængt Kraft og Harme —
 "J vide alle hvad der i ni Aar har gjort denne
 Borg til en Sorgens og Forfærdelsens Bolig; jeg
 har kundgjort det for Danmarks Folk og for al
 Verden i den Stund, jeg paa Viborg Thing und-
 sagde Kongen af Danmark og svor at hegne min
 Skjændsel eller lade mit Liv. Endnu er det ikke
 skeet, og Marsk Stig Andersen lever endnu. Havde
 jeg tøvet saalænge af ussel Frygt, og havde jeg heller
 villet være en Storpraler og Meeneder, end vove
 Livet for min Ære, da maatte J foragte mig alle
 — da maatte hver Bloddraabe, der er i mit Legem,
 nu farve disse Kinder med Blusfel for mine Venners
 og Frenders Afsyn; men seer, jeg blues ikke: jeg er
 rolig og kold, som det sommer den Mand, der kunde
 gemme Hevnen til hans Haar blev graat og lod
 Tanken voxte til den blev moden. Min egen For-
 smædelse har jeg baaret saalænge for eders Skyld og
 for Fædrelandets Skyld; jeg har havt et større og
 vigtigere Maal for Mie, end blot at udslette Vedder-
 pletten paa min egen og mit Huses Ære. Endnu
 er den store Gjengjældelsens Time ikke kommen; men
 den nærmer sig. Ingen Utaalmodighed! ingen Over-
 ilelse, Venner! og den kommer vis. Jeg seer ingen
 Mand her, som jo er dybt krænkert og forurettet af
 den samme Tyran, jeg har undsagt og svoret Død
 og Undergang; men Ingen af Eder har saameget at

hegne som jeg — saalænge Stig Andersen kan tove, kan J ogsaa.”

Grev Jacob gjorde en utaalmelig Bevægelse og syntes at ville tale, men et Blik af Marsten bragte ham strax igjen til Ro.

”Det gjælder meer, end enkelt Mands Hevn — vedblev Marsten — meer, end hele vor Slægts Vee og Vel tilsammen: det gjælder et udartet, men dog ædelt, underkuet og ulykkeligt Folks Redning. Det er ikke nok, at vi styrte Tyrannen, som trodser guddommelige og menneskelige Love; han maa falde; men Thronen maa staae. Idet vi styrte den kronede Ridding, maae vi ikke alene kunne sikke os selv og vore Rettigheder, men tillige bevare Thronen for en værdigere Hersker. Vi haabede vist at have fundet ham, og vi haabe det endnu; men hans Fangenskab standsede vort store Foretagende; hans Eed og Afsigelse har nu berøvet os hans Deeltagelse i vort Raad; vi see ham ikke her iblandt os; hans ophoiede Sæde staaer ledigt. Dog jeg seer hans ridderlige Ben og Medfange her; jeg seer hans Skriftesader, den kloge ærværdige Hr. Domprovst. Taler, ædle Herrer! hvad kunne vi vente af Her: tugen?”

”Alt — alt Muligt” — svarede Drost Lupo Abildgaard og reiste sig — ”dette er vel ikke min Herres og Fyrstes udtrykkelige Ord, men mine.

Eden binder hans Tunge; men jeg kjender ham: jeg tør sætte Jer mit Hoved i Pant paa, at han nu som før er eders Ven og hemmelige Beskytter, og at han vil træde kraftig frem og virke, naar Tid er."

"Jeg bekræfter dette Vidnesbyrd" — tog Mester Grand høitidelig Ordet og reiste sig med kjæf Værdighed — "Vor lønlige udkaarne David har valgt mig til sin Ordfører her. Jeg har med Livsfare viist ham Veien til Frihed, som I ønskede det; han tjener nu vor affindige Saul, til den Domsældedes Time er kommen. Han er for samvittighedsfuld til at bryde sin Eed; han er selv for storfindet til at fordre den løst af Christenhedens Fader. Han vil og kan nu ingen aabenbar Deel tage i eders store Foretagende. Han vil og bør selv Intet vide af hvad hans Venner beslutte til Fædrenelandets Befrielse. Men naar Timen er kommen, som han i rolig Selvfornektelse forventer, naar Veien og Pladsen staaer ham aaben, da vil han med Kirkens og den Altmægtiges Hjælp fremtræde, som han kan og bør, og med Vre sætte Kronen paa Bærket. Det tør jeg i hans Navn og i hans høifyrstelige Sjæl sværge Eder dyrt og helligt."

"Vel! — tog Stig Andersen atter Ordet — tvende saa ægtværdige Vidnesbyrd maae vi lide paa. Men Tyrannen har kloge og driftige Venner; en stor Deel af det forblindede Folk hænger ubegribelig

fast baade ved ham og ved Sønnen; uden Visshed om sikker og mægtig Bistand hos den ædle norske Konge, vilde vort Foretagende være en Afssindighed. Jeg seer vor troe svorne Ven den kjække Jarl Alf af Lønsberg i vor Midte. Det Svar, han har at bringe os fra sin Konge, maa bestemme, naar Tid er at handle.”

”Nu da, for Fanden! kommer det endelig engang til mig at tale et Ord med” — brummede Fribytterhøvdingen, der længe havde siddet utaalmodig og gnedet Juvelerne paa sit Dolkhefte. — ”Min Konges Svar er kort og godt, Marsk Andersen!” — vedblev han høit, idet han hævede sig langt og mageligt fra Sædet og blev staaende med Benene vidt fra hinanden som paa et slingrende Skib — ”J er en Mand til Mund og til Haand, siger min Herre og Konge, og han er Eder en fuldtro Ven i Lykke og i Ulykke. Eders Venner ere ogsaa hans, og hvem der vil Eder tillivs, faaer med ham at gjøre. Med eders hemmelige Raad vil han just ikke have at skaffe; men han vil, som en tro og ærlig Nordmand, aabenbart forsvare Jer mod enhver Fjende og staae Jer bi med en Flaade, naar det kniber. Hans Land og Rige staaer Jer og eders Venner aabent, hvis et Uheld skulde møde, og jeg, hans Jarl og Søkrigshøvding, forlader ikke disse Kyster med mine egne Knorer og Søgutter, saalænge

J behøver en Smule Haandrækning og her er Noget at tage Haand i. Hermed er jeg klar og færdig. Hvad J her har at afgjøre, kommer mig ikke stort videre ved. Hvad der er gaaet mig ind ad det ene Øre, vil jeg lade gaae ud af det andet. Sladder er ikke min Sag, og J har nu eengang min Eed og mit Løfte. — Men sandt at sige, her gaaer det mig for stille og suurmulet til. Jeg lider heller ikke hemmelige Raad og fine Anslag. Jeg duer ikke til anden Færd, end den grove, hvorved man kan raabe høit og flaae til uden Omsvøb. Med eet Ord — jeg brænder Jer hele Danmark af for Alles Dine, hvis det kan hjælpe Jer. Forresten rager det ikke mig hvem der er Konge i Landet. Saalænge her er godt Bytte at gjøre, er jeg med, og hvor jeg er at træffe, veed J. Lad mig nu drikke eders Skaal derinde og ikke spille Tiden med Snak! J har jo forstaaet mig?"

"Guldkommen, Herre Jarl! — svarede Marsken — Endnu kun eet Ord! Vil J holde det Løfte, J gav Hertug Baldemar for min Hustrues Søstersøn, Kammerstvend Kane Johnson, som sidder hist? Paa det Vilkaar vil han vorde vor Ven. Hans Bistand er os af større Vigtighed, end J maaskee troer."

Ved disse Marskens Ord havde Kammerstvend Kane reist sig og nærmet sig Jarlen.

"Er det dig, som vil være min Svigersøn? Gut!" — spurgte Jarlen og smaaloe, idet han maalte ham med et stolt Blik — Nu, det maa jeg sige, du seer mig just ikke ud som en Karl, der kan beile til en Jarledatter. Jeg gav Hertugen det Ord i en ærlig Ruus, og jeg tvivler paa, min Datter vil sige ja dertil. Men er du saa snild en Gut, som du har Ord for, saa kan vi tale derom, naar Tid er; vrasger Slutten dig saa ikke, nu vel, saa kommer Jarlen ædru til at svare for hvad Greven af Lønsberg har prøvlet i sin Ruus."

"Videre gaaer mit dristigste Ønske ikke, Herre Jarl! — svarede Rane — naar Betingelsen fra min Side er opfyldt, skal jeg vise Jer, at jeg ikke har sigtet høiere, end jeg vel kan naae."

"Godt, den Tid, den Sorg! — mumlede Jarlen — viis mig først ved en dygtig Bedrift hvad du dner til! og jeg skal oven i Kjobet slaae dig til Ridder, saa det skal knage i dit tynde Kravebeen."

"Det er et Ord, Herre Jarl! I hører alle derpaa, mine Herrer!" — sagde Rane og saae sig dristig om i Forsamlingen. Derpaa gik han taus med et listigt Smil tilbage til sin Plads, medens Fribytterhøvdingen, uden videre at agte paa ham, hilsede de øvrige Herrer med et Nis og gik ind i Driffesuen. Alle toge paa Marstens Vink Sæde igjen, og der blev atter dødsstille i Forsamlingen.

”Vi har raadslaaet længe og ofte nok — tog Marsken nu hemmelighedsfuld Ordet — hvad der skal og maa ske, vide vi Alle. Timen er endelig kommen, da vi kunne tage den sidste afgjørende Beslutning. Men hvad der i denne Time besluttet i vor Sjæl, skal selv disse tauske Mure ikke høre. Et bifaldende eller benegtende Tegn er os nok, og vi forstaae hverandre.” Derpaa bøiede han sig og hviskede Grev Jacob nogle Ord i Øret, som strax besvarede med et alvorligt Nis. Paa samme Maade meddeeltet det hemmelige Ord fra Mand til Mand. Der herskede under denne Forhandling en lang og dyb Tausshed. Mange af Herrerne betænkte sig længe, inden de nikkede, og blandt dem var Ridder Lave Litle. Han var bleven dødsbleeg ved de Ord, der tilhviskedes ham. Endelig gjorde han en Bevægelse med Hovedet, der ansaaes for et Nis, men som snarere syntes en ufrivillig krampagtig Muskeltrækning. Tilslidst kom Raden ogsaa til Kammersvend Rane. Marsken betragtede ham med et gjennemborende Blik, og Mester Grand havde ikke Dinene fra hans Ansigt. Den listige Kammersvend havde hørt de tilhviskede Ord; han gjorde store Dine som høist forbauset, idet han tillige med hemmelig Glæde syntes at nyde den Triumph, at see den almindelige Opmærksomhed henvendt paa sig alene. Han gav sig en høist alvorlig og betænkkelig Mine og

tøvede endnu med at give det afgjørende Nif. Alle maatte nødvendig være enige, ved et Foretagende, som den ringeste Medvider kunde røbe og tilintetgjøre. Kammersvenden var den sidste og næst Bæbner Ragne den ringeste i Rangen af dem Alle, men, som Kongens Fortrolige, var han dem en vigtig Mand, og han syntes med Stolthed at føle hvorledes en Konges Liv og maaskee et heelt Folks Bee eller Vel nu alene afgang af en lille Bevægelse med hans forslagne Hoved. Medens han endnu saaledes stod betænkelig og syntes ubestemt, bankedes der tre Slag paa den lukkede Gangdør. Alle studsede og saae til Døren; paa Marskens Bink aabnede Bæbner Aage Ragne den, og fast med Forsærdelse stirrede Alle mod den aabnede Dør, som en høi sortklædt og tilsløret Dame traadte ind ad, med en blind frumrygget Olding ved Armen. Et stille men grueligt Banvid stod malet i Oldingens Ansigt, og hans Hænder vare bundne paa Ryggen. De tvende tause Skikkelse bleve staaende for Enden af Bordet. Alle havde reist sig og stode som forstenede Støtter.

”Frender og Venner!” — udbrød Marsken med en Røst, som næsten syntes qvalt af den uhyre Harm og Græmmelse — ”Ætlinger af den store Absalonske Slægt! seer her min Hustru og hendes ulykkelige Fader! behøver jeg at sige et Ord mere? Vil I see den uforskyldte Skamrødme gjennem det Slør, som

i ni Aar har skjult mig min Hustrues Afsyn? Vil I høre Fortvivlelsens VanvidsKrig af hendes beskæmmede Fader? — Er der en eneste iblandt Jer, som endnu betænker sig paa den afgjørende Beslutning, der skal styrte Tyrannen og befrie det ulykkelige Fædreneland?" Med disse Ord hvilede hans skarpe Blik paa Kammersvend Rane, der ogsaa et Dieblif syntes overrasket og bevæget.

Rane nikkede.

"Velan! — vedblev Marsken — I have Alle bifaldet; saa lægger da nu eders Hænder paa de hellige Evangelier og sværger!" Han gav Mester Grand et Bink, og den geistlige Herre fremtog en tyk Evangeliebog med sort Fløiels-Bind.

"Saa sandt hjælpe os Gud og hans hellige Ord! det skee!" — sagde Domprovsten langsomt og høitideligt og lagde selv først sin Haand paa Bogen. Derpaa gik han med den fra Mand til Mand. Enhver gjentog de samme Ord og lagde Haand paa Bogen. Efter en heftig indvortes Kamp, som var synlig i hver Mine, lagde ogsaa Ridder Lave Little sin skjælvende Haand paa Bogen og fremstammede Eden. Da Riden kom til Rane, sagde han høit og tydeligt de samme Ord, men bevægede Læberne efterat Eden var udsagt, uden at dog Rogen kunde høre de Ord, han syntes hemmelig at tilføie; han

lagde derpaa uden al Betænkning Haanden paa Bogen.

”Løs mig, løs mig, min Datter Ingeborg!” — raabte nu den affindige Gamle, som han pludselig opfoer af Drømme — ”jeg vil ogsaa sværge, jeg vil sværge og forbande mig, saa han skal høre det, den Mægtige deroppe, og saa alle Djævlene skal ryste og bæve” — — —

”Stille, stille, Fader! husk hvad du lovede!” — hvistede Fru Ingeborg; og Marsken gav Tegnet til, at man skulde føre den ulykkelige Olding ud; men inden Bogen kunde forebygge det, havde han med en næsten ubegribelig Styrke sonderrevet sine Baand. Han udstrakte de befriede Arme med en vild frygtelig Latter. ”Ewig, ewig fordømt, hvis jeg ikke er den Første” — raabte han og slog i Evangeliebogen med knyttet Haand. — ”Er gamle Palle ikke den Første, der støder til, vil jeg gaae saaledes her i Verden til Dommедag” — —

Mester Grand havde nær tabt Bogen, og Alle syntes forfærdede. Marsken vinkede atter, og tvende Riddere førte den affindige Olding hastig ud af Salen. En almindelig Længsel fulgte paa dette Optrin. Domprovssten havde snart fattet sig; han stod nu med den hellige Bog i Haanden for Fru Ingeborg. Han hvistede hende de hemmelige Ord i Dret, som de Alle saaledes havde modtaget. Hun

bøiede Hovedet bekræftende, og med en Stemme, som trængte skjærende i Sjælen paa enhver, der hørte det, fremsagde hun den samme Eed, de Alle havde svoret, idet hun bøiede sit Knæ og berørte Bogen med den udtærede Haand. Hun blev liggende ubevægelig. Paa Marstens Bink bortskjernede Alle sig taus. Som uvilkaarligt udbredte den mørke Borgherre sine Jernarme mod sin ulykkelige Hustru; men med et dybt Suk lod han dem atter synke. Han greb heftig i en Klokkestreng, hvorpaa Fru Ingeborgs Terner traadte ind og bare deres asfmægtige Frue tilbage til Fruerstuen.

Hvad der var foregaaet paa Møllerup var en Hemmelighed, som Ingen uden de Indviede vidste. De fremmede formummede Herrer havde forladt Borgen, een ad Gangen, til forskjellige Tider og for det meste om Natten, ligesom de vare komne; selv i den nærmeste Omegn syntes Ingen at have bemærket dette hemmelige Møde. Paa Borgen selv skete ingen Forandring. Man saa endnu bestandig de fire jernklædte Vægtene paa Taarnet. Vindebroen var som sædvanlig optrukken, og uagtet den stærke Besætning, var der saa stille, som om Borgen var forladt og øde.

Forliget med Hertug Valdemar havde gjort de Kongeligssindede trygge, og Rigsraadet syntes ikke at

frygte for nogen Fare. Kongen og Dronningen til-
 bragte den skønne Sommer paa Skanderborg Slot,
 omgivne af hele Hoffet og Landets bedste Mænd.
 Den gamle Ridder Jon og Mester Martinus vare
 tilligemed Droft Peder komne tilbage fra Stokholm
 med gode Tidender om Udfaldet af deres Sendelse.
 Deres Underhandlinger med Kong Magnus angif
 fornemmelig begge Kongehusets nye Forbindelse ved
 et dobbelt Svogerskabs Baand. Den lille danske
 Prindsesse Merete, der var trolovet med den svenske
 Thronarving, skulde inden et Aar bringes til Hoffet i
 Stokholm, hvor hendes Opdragelse efter Overeens-
 komsten skulde fuldendes. Paa samme Maade skulde
 den lille svenske Prindsesse Jugeborg opdrages ved
 det danske Hof, hvis det fordredes. Forlovelsen
 mellem hende og den danske Thronarving var ved et
 skriftligt Document bestemt; men den offentlige Er-
 klæring om denne Forbindelse var endnu dog udsat et
 Aar Aar. Med Glæde havde de danske Gesandter
 betragtet den lille svenske Prindsesse, som man saa-
 ledes kunde haabe engang at see som Danmarks
 Dronning; og selv den gamle Ridder Jon, der ikke
 ventede at opleve den Tid, kunde ikke tale om dette
 skønne venlige Barn uden med en besynderlig Be-
 geistring, som om han i hende ventede en anden
 Dagmar, der skulde bringe Danmark Fred og Vel-
 signelse. Saavel denne statskloge Herre, som Droft

Peder satte lønlig alt Haab om bedre Tider i Danmark til den kommende Slægt og den unge haabefulde Thronarving. Ridder Jon søgte ofte at virke gavnligt paa den unge Prinds; men med al sin Agtelse for Droft Peder, rystede han mangengang paa Hovedet, naar han saae hvorledes den unge ridderlige Droft fornemmelig søgte at nære Prindsens Vresfølelse og Retsfærdighedsiver i en Grad, som syntes ham farlig.

En Dag havde den gamle Herre med Dronningens Hoffstat paa Skanderborg været tilstede ved Prindsens Vaabenøvelser og lagt Mærke til hvorledes den unge Konge, som han bestandig kaldtes, søgte at forvandle disse Øvelser og Lege til kostbare og glimrende Efterligninger af ordentlige Ridderspil, hvorved han uddeelte kongelige Gaver blandt Væbnerne og med overdreven Strengthed fældede Dom over enhver Overtrædelse af Ridderloven, hvor den i disse Lege kunde anvendes. Den gamle Rigsraad smilede og syntes at finde Behag deri, saavelsom Dronningen og Droft Peder; men da Legen var endt, kaldte han Drosten til sig i Eenrum. "Jeg er gammel — sagde han alvorlig — men jeg troer dog ikke, jeg er gjerrig eller smaalig, om jeg end sætter større Priis paa de nødvendige Midler til udbortes Lykke og Velstand, end I kan billige. Det er smukt og godt, at Prindsen er gavmild og storfindet; men

lær dog ikke derfor vor tilkommende Konge at blive en Ndeland, og at foragte Folkets Guld og Eien-
domme, som det Støv, han træder paa! Vogt Jer
for, at han ikke faaer meer Die for Glands og rid-
derlig Pomp, end for stille Kraft eller sand Bedrift
og Storhed.”

”Det forbyde Gud! — sagde Droft Peder —
men skal de store Baldemarers Dage komme til-
bage” — —

”Godt, godt! jeg veed hvad I mener — afbrød
den Gamle ham — men vil I danne en Baldemar
Seier af Prinds Erik, saa vogt Jer, at hans Uer-
lyst ikke bliver tom Glimresyge og hans Retfærdig-
hedssiver utidig Haardnakkenhed. Det er en Dreng,
der med Guds Hjelp kan blive Meget af. I har et
stort Ansvar, Droft Peder! betænk det vel! Den
raskeste Falk bliver dog aldrig en Orn. Det er far-
ligt at ville omskabe Guds Værk, og det er Daar-
skab at ville lægge en Allen til sin egen eller An-
dres Væxt.”

Med disse Ord trykte han sin unge Ven kraftig
i Haanden og forlod ham. Siden fandt Droften
ham munter som sædvanlig, og det lod ikke til, at
den Gamle havde Lyst til oftere at sige ham sin Me-
ning om den Sag. Ridder Jons Advarsler havde
imidlertid stemt Droft Peder høist alvorlig, og han

kunde ikke negte, at den flogede gamle Herre havde Ret i mange af sine Betænkeligheder.

Ogsaa den lærde Mester Martinus tog sig paa sin Viis med kjærlig Iver af Prindsens Oplærelse; men han søgte forgjeves at gjøre ham til Philosoph og lære ham sine tørre logiske Modos significandi. Prindsen havde stor Verbødighed for den lærde Cantszler, men var dog aldrig gladere, end naar han slap fri for hans Latin. Den muntre livlige Thronarving glædede sig meest paa Skanderborg ved de ridderlige Lege med de raske Bæbnere og Diskvende, blandt hvilke den lille venlige Alage Johnsen var hans kjæreste Legekammerat. Naar Prinds Christopher undertiden fordærvede dem Lege ved flette Drengestreger eller ved at sætte Splid mellem Diskvendene, var den lille Konge altid Voldgiftsmanden og hans sirenge Upartisthed gjorde ham ligesaa elsket af Diskvendene, som ilde lidt af den stridige Broder. Naar de daglige Baabenøvelser vare forbi, glædede det ofte Prinds Erik at tumle om paa Skanderborg Søe, hvor hans kyndige Baabemester Drost Peder ogsaa lærte ham at styre en Seilbaad let og sikkert, selv naar Søen var uroligst.

Drost Peders virksomme Deeltagelse i Rigsraadets Forhandlinger saavel som hans Omsorg for den vigtige Thronarving forbød ham næsten at tænke paa sig selv og sine lønlige Hjerteanliggender. Men naar

han undertiden tumlede om paa Skanderborg Søe med sine Lærlinger til sildig ud paa Aftenen, faldt han ofte i dybe Tanker, idet han styrede Seilbaaden efter Lyset i Fruerstuen, der fra det høie Taarn vendte ud imod Søen, ligesom Jomfru Inges Kammer paa Glynderborg. Han kunde da ofte sidde længe som en Drømmer og stirre paa det fjerne Lys, uden at mærke hvad der foregik omkring ham, indtil et stærkt Stormpust eller en urigtig Slingring med Baaden bragte ham til Besindelse; undertiden foer han da heelt urolig op og bebreidede sig sine Drømmerier, naar den dristige Prinds Erik paa egen Haand havde gjort en farlig og forboven Vending med Seilene og Prinds Christopher trættedes vild og heftig med Broderen derover.

Kongen morede sig for det meste med Jagten, som han lidenskabelig elskede, og hvorover han ofte forglemte de alvorligste og vigtigste Statsager. Kammersevend Kane var endnu bestandig hans Yndling og Fortrolige; den listige Kammersevend var ofte fraværende i hemmelige Grinder; men dette syntes alene at angaae de sædvanlige Elskovshandler og elendige Eventyr af det laveste Slags, der ofte stode i Forbindelse med Kongens hyppige Jagtreiser. Dronningen syntes Intet at ville vide herom; hun var siden Danehoffet i Nyborg forrige Aar bleven besynderlig stille og alvorlig; hun yndede vel endnu

kongelig Pragt omkring sig og viste sig med Værdighed ved Hoffesterne; men hun tog ingen Deel meer i Dandsen og drog sig efterhaanden meer og meer tilbage fra Hoffets Forlystelser. Hun syntes nu at foretrække et stille og afsondret Landliv paa det skjønne Slot, hvor hun tildeels var beskæftiget med veldædige Syssler. Undertiden naar Kongens Fraværelse satte Rigsraadet i Forlegenhed, indtog den kloge Dronning hans Plads i Raadet, og Alle beundrede den Siinhed, hvormed hun i slike Tilfælde vidste at lede Forhandlingerne og at undgaae ethvert Stik af Anmasselse, idet hun søgte at bevare Thronens Værdighed og fremme ethvert Foretagende, der kunde lette Folkets Byrder og dæmpe den endnu lønlige ulmende Oprørsaaud. Drost Peder omgaffes hun med Tillid og Velvillie, men med en paafaldende Opmærksomhed paa den strengeste Hoffik; hun talte aldrig med ham uden i Rigsraadet, eller i gamle Ridder Jons Nærværelse, naar hun havde vigtige Ting at sige ham med Hensyn paa Prindsens Optragelse.

Uagtet den Beundring, Drost Peder nu meer, end nogensinde før, troede at skyldte den kloge skjønne Dronning, var det ham dog stedse, som han i hendes Nærværelse følte sig sin sædvanlige Frihed og Livlighed berøvet. Den Beundring og Ærbødighed, han endnu af fuld Overbeviisning ydede hende, tog

hans Hjerte dog ikke længer den heftige og lønlige Deel i, som dengang, da han, som hendes Ridder og udmærkede Yndling, bar hendes Farve. Naar han nu saa hende i den røde Skarlagens: Kjortel og med Rubindiademet i de mørke Lokker, fandt han hende vel skøn og majestætisk; men den kjække høie Jomfru Inge stod i al sin Simpelhed ham dog langt skjønnere og elskværdigere for Die, og det rosenrøde Haarbaand i hendes gule Lokker forekom ham langt skjønnere, end Dronningens glindsende Diadem.

Uagtet Kongens Fortrolighed til Rane viste han dog stedse Droft Peder stor Tillid og gav ham mange hædrende Beviser paa sin Naade, især siden Drostens vigtige og heldige Foretagende med Hertugens Fængsling og efter Forliget med denne farlige Herre, der siden den Tid havde forholdt sig rolig paa Slottet i Slesvig. Der udstedtes intet Kongebrev af Vigtighed uden at Drosten tilligemed Jon Little og Cantzleren havde underskrevet og beseglet det; mange vigtige Kongebud bleve endogsaa affattede af Drosten alene, og han ansaaes med Rette som en af Kongens vigtigste og meest begunstigede Mænd.

Kongen havde ofte talt om at besøge Droft Peder engang paa hans Fædreneborg Harrestrup, hvor Naas Jagten i Omegnen isærdeleshed var fortreffelig om Efteraaret. Dette hædrende Besøg var bestemt til September Maaned, og Drosten havde

ladet Alting paa det Prægtigste indrette paa sin Gaard til Kongens og Hoffets Modtagelse. For andre Jagttog og Forlystelser blev dette Besøg imidlertid udsat den ene Uge efter den anden. October Maaned gik hen, og Drosten troede, at Kongen havde forglemmt det eller udsat det til næste Efteraar.

Det var allerede midt i November. Efteraaret syntes dennegang ikke at ville vige for Vinteren, og det mangfoldigfarvede Efteraarsløv var endnu ikke ganske affaldet i Skovene. En Morgen overraskedes Drost Peder med det Budskab fra Kongen ved Kammerhvend Kane, at Kongen næste Dag vilde besøge ham paa Harrestrup og more sig en otte Dags Tid hos ham med Jagten. Det var ikke usædvanligt, at flige viebliklige Bestemmelser af Kongen, helst naar de angik Jagtreiser og de daglige Forlystelser, bekendtgjordes mundtlig af Kammerhvenden. Skjondt det var Drost Peder ubehageligt at modtage sine Forholdsregler i denne Anledning af Kammerhvenden, og i en temmelig myndig Tone, fandt han sig dog høflig deri, og forlod ufortøvet Skanderborg, for at kunne indrette Alt som Kongen ønskede det og selv modtage ham næste Dag paa sin Gaard saaledes som Hoffkikken og den ridderlige Artighed udfordrede det. Med Tilfredshed hørte han dog først, at Ridder Jon skulde ledsage Kongen, og Ridder Thorstensen

blive tilbage paa Skanderborg, som Drabantshøvding hos Dronningen og de unge Prindsen.

Fra Skanderborg til Harrestrup Gaard var der paa de krumme og ulige Veie en Afstand af over ti Miil. Det var noget op ad Dagen, da Drost Peder forlod Slottet. Han reed ene, blot ledsaget af sin Bæbner Claus Skirmen, der havde tvende Heste med til Skifte.

Drosten reed saa hastig og var saa fordybet i sine egne Tanker, at hans Bæbner mange Gange begyndte og afbrød en Underholdning, som han ikke kunde bringe sin Herre til at tage mindste Deel i. Det var noget over Middag, da de kunde sene en meget høi Bakke, tæt ved Harrestrup, som mod Sønden og Vesten kan sees i fire Miles Fjæstand og er kjendelig paa den blaae Taage, der næsten bestandig staaer over den og opstiger fra den nærliggende store Mose.

"Seer du Daugberg; Daas? Skirmen!" — sagde nu Drost Peder og pegede paa Bakken, idet han standsede og steg af for at skifte Hest — "De sex Miil gif hastig. Vi naae endnu magelig Harrestrup inden Qvel."

"Vi komme tidnok til Harrestrup dennegang" — sagde Skirmen, idet han sprang af sin Nordbak og bragte sin Herre den anden Hest — "Var vi saa vel derfra, Herre!"

"Hvi saa? Skirmen! naar pleier du at have Betænkeligheder? hvad er der i Veien med dig? du seer mig saa fortrædelig ud."

"Med mig er der ingen Ting i Veien" — svarede Skirmen og holdt Stigboilen for sin Herre — "er her kun Intet i Veien for Eder, eller maaskee for Kongen selv — J maa troe mig, om J vil — det er dog ikke rigtigt fat. Vel havde de druffet tætt, og de kunde ikke kjende en Flue paa Væggen; men drukken Mands Snak skal man dog ikke altid foragte. J gamle Viser hedder det jo ofte, at man kan lære Wiisdom af Fuglenes Sang, naar man forstaaer den; saa kloge er man vel ikke nuomstunder; men jeg troer dog nok, jeg kan gjette hvad Hanen galede om imorges."

"Er du tosset, Skirmen! jeg forstaaer jo ikke et Ord af al den Snak."

"Da er det, saamænd, ikke min Skyld, strenge Herre!" — svarede Skirmen, idet han atter steg til Hest og reed frem ved sin Herres Side — "J har nu i fem stive Timer ikke villet svare et Ord paa Alt, hvad jeg har sagt Jer, men ladet mig tale for døve Dren. J kan troe mig, der stikker Noget under med denne Reise til Harrestrup. Saae J hvor glad den listige Kammervend blev, da han fik Jer jaget afsted, og lagde J Mærke til hvor ivrig han gjentog, at Kongen vilde træffe Jer hjemme, som en omhyggelig

Huusvert, og at J paa ingen Maade maatte ride ham imøde imorgen."

"Nu ja, det er en naadig Grille af Kongen."

"Men Ingen kunde dog bedre vise Kongen hvor J boer, end J selv, Herre! og det er dog heelt besynderligt, at J skal sendes iforveien og dandse efter Kammersvendens Pibe, J som dog baade er Ridder og Drost."

"Ingen barnagtig Forsængelighed, Skirmen! — Kongens Bud maa jeg adlyde, hvo der saa bringer mig det; jeg finder ligesaa lidt Mærkeligt deri, som i alt det Andet, jeg nok har hørt du finder mærkværdigt ved Graabrødremunke og Høns og Ribe Borgere. Vil Kongen besøge mig, følger det jo af sig selv, at jeg maa være hjemme iforveien, for at tage anstændigt imod ham. Ridder Jon følger ham jo med sine troe Jægere, og her er fuldkomment roligt og sikkert i Landet."

"Hvor veed J det? Herre! Niels Ufred veed jo Ingen hvor er, og Algreven frydser bestandig ved Kysterne; ikke at tale om Marsken paa Møllerup."

"Han er Ridder og ingen Stimand, og Niels Ufred er ingen Feltherre; en flog Røver løber aldrig Kongen paa Ormet, og ingen Fribytter vover sig indenfor Strandvagten. Naar Ridder Jon og jeg ikke frygte for Stimænd og Oprørere, kan du være ganske rolig, min gode Skirmen!"

”Men har I ikke hørt om de mange Graabroedres Munke i Ribe?”

”Kommer du igjen med dine Munke? dem er der jo mange af alle vegne.”

”Men de pleie dog ikke at ride i Klynge om ved Nattetide; og har de havt Sværd og Ridderpantfer under de graae Kapper, som man vil sige, saa er det nok ikke for Guds Skyld, de gode Herrer ere frøbne i Munkehætten.”

”Hvem har fortalt dig det Eventyr?” spurgte Drosten opmærksom.

”De tre Mænd fra Ribe, som endelig igaar vilde havt Kongen i Tale — det var dem, Kongen lod sige ved Kammerhvenden, at han havde Andet at gjøre, end høre paa deres dumme Brøvlserier; derfor var det, de vare blevne saa vrede. Da jeg traf dem i Kroen iastes, vare de rigtignok drukkne; men saamegen Mening fik jeg dog ud af deres Snak, at det ikke var for ingen Ting de havde seet de tre Sole paa Himlen” — —

”Snak, Skirnen! drukkne Folk kan jo see saa mange Sole paa Himlen som det skal være.”

”Mange ædrue Folk har jo ogsaa seet det, Herre! Det betydede en stor Ulykke, sagde de, og de kunde aabenbare Kongen vigtige Ting; men nu kunde han hytte sig selv, siden han var for stolt til at tale med fattige Borgere.”

"Ha, det er Trofæben nuomstunder — sagde Drost Peder harmfuld — naar en Mand er selv fornærmet, giver han Land og Konge en god Dag. Troede du, der var Andet, end dum Overtro og Præsterie, i den Olsnak, Skirmen, hvorfor sagde du mig det da ikke strax?"

"J var hos Dronningen med Ridder Jon og Prindserne, Herre! For sig løs Tale vilde jeg ikke heller gjøre blind Allarm strax. De Ribe Borgere lode til at ville slaae sig til god No nogle Dage i Kroen; imorges tidlig var jeg der igjen, for at træffe dem ædrue; men de vare forsvundne inat, sagde man, og Ingen vidste hvor de vare blevne af. Imorges kunde jeg jo ikke komme Eder nær for Kammerfjenden og de mange fornemme Herrer; og siden J kom til Hest, har J jo ikke hørt et Ord af Alt, hvad jeg har sagt Jer, før nu, ikke engang om den smukke Hane med Halsbaandet."

"Det Hjaß har jeg hørt No af; men hvad kommer det denne Sag ved? og hvad troer du, jeg har Tid at tænke paa dine Hænder og deres Kamp?"

"Men naar det nu var den samme Hane, som J selv beundrede saa høit paa Glynderborg?"

"Glynderborg?" — gjentog Drost Peder og studsede — "hvem taler om Glynderborg? Var det ikke paa Skanderborg det Vidunder af Hane var at see, som vandt Seier over alle de andre?"

”Jo vist, Herre! men den er kommen fra Slyn: derborg: det er den selv samme, som I beundrede og holdt den smukke Tale over for Jomfru Inge, da hun klappede den i Haven paa Strandhøien. Jeg stod hos og turde ikke afbryde Jer; I havde nylig talt om Hamlets List med de svædne Trætroge og med Bremsen og Straaet, og Jomfru Inge meente, at hendes Arvaagenheds-Fugl havde været et forstaaeligere Advarselstegn mod Forræderie og Livsfare.”

”Og den Hane, siger du, er nu paa Skanderborg?”

”Der er ingen Tvivl om, det er den samme; den Opdagelse har jeg gjort imorges. I husker jo nok den sjællandske Hønseskæmmer, der forleden Aften trængte sig ind til Jer paa Slottet og endelig vilde have Jer til at see paa sine Høns? I lukkede Døren i for ham og troede, han var fjantet; jeg troede ogsaa, Manden var tosset, da han løb bort og slap sin bedste Hane løs i Slotsgaarden. Først imorges faldt det mig ind, at den tappre stridbare Fugl var en gammel Bekjendt. Falkedrengene havde fanget den, for et rødt Perlebaands Skyld, som den bar om Halsen. Jeg tog Baandet, og jeg troer vist, jeg kjender det; I kjender det maaskee ogsaa, Herre!” Med disse Ord fremtog han et rosenrødt virket Perlebaand med et Par smaa hvide indvævede Blomster.

Med blussende Kinder kjendte Droft Peder Jomfru Inges Haarbaand. "Giv hid! — sagde han hastig — det er mit." Han trykte det hemmelig til sine Læber og forvarede det ved sit Bryst, medens han gav sin Hest af Sporene og reed forud i den forunderligste Stemning. Han følte sig lykkelig over al Maade og dog tillige besynderlig ængstet og urolig. Snart forsvandt dog næsten aldeles det glædelige Haab, Besiddelsen af dette Baand havde opvakt i hans Hjerter. Den hemmelighedsfulde Aftvarsel og Opfordring til Aarvaagenhed, der var forbunden med dette kjære Minde, fik en Betydning for ham, som næsten forbød ham at tænke paa sig selv og sin Kjærlighed. Hvad den fædrenelandstændede Hige saaledes vilde sige ham, ved et hemmelighedsfuldt Bink, syntes ham nu alene at gjælde Kronen og Kongehuset. Han standsede pludselig sin Hest og overveiede, om han ikke skulde ride tilbage til Skanderborg og selv ledsage Kongen næste Dag, eller bevæge ham til at opgive dette Besøg. Men det Urimelige og næsten Latterlige, Kongen og hele Hoffet vilde finde deri, bragte ham selv til at smile derover.

Skirmen havde imidlertid indhentet sin Herre. "Nu vel — sagde Droften — den Hane kan have Ret; vi vil være aarvaagne. Men nogen nær og overhængende Fare er her ingen fornuftig Grund til at befrygte. Kongen reiser med et anseeligt Følge;

jeg rider ham nu dog imøde imorgen og følger ham gennem Skoven med mine Folk. Paa Harrestrup kan han være tryggere, end paa Skanderborg selv."

"Det troer jeg med — svarede Skirmen — Her er vel heller ikke videre at gjøre; men at der er Ugler i Mosen troer jeg vist."

De rede nu taus og betænkelige videre. Det begyndte at mørknes, da de vare komne forbi Dangsberg Kirke og rede Norden for Byen gennem en langagtig Dal mellem store Høie, hvori det betydelige Kalksteenbrud havde dannet dybe Gruber. Ovenpaa Høiene stod over Gruberne den mørkegrønne nysopkomne Vintersæd mellem enkelte Steendysser og halv nedfaldne Grupper af Træer. Synet af dette malerisk vilde Sted opvakte skønne Barndoms-erindringer i Drost Peders Sind og adspredte hans urolige Tanker. "Her har jeg ofte leget Røver i min Barndom — sagde han — dengang tænkte jeg ikke paa, at jeg nu skulde ride her i disse alvorlige Tanker."

"See, Herre!" — sagde Skirmen og reed tæt hen til sin Herre — "seer I ikke Noget blinke og bevæge sig i hiin store mørke Grube?"

"Drømmer du om Røvere? — spurgte Drosten — Jeg seer Intet."

"Nu seer jeg heller ikke Noget — svarede Skirmen — men den Grube er jo 70 Alen dyb; den maa kunne skjule en heel Flok."

"Stedet var beleiligt nok for slige Karle — sagde Drossen — men hidtil har denne Egn dog været sikker. Saa nær Harrestrup bover ingen Røver sig. Min raske Tyge Borgfoged er ikke at spøge med. Seer du den gamle Retterpæl paa Daugberg/Daas? den staaer ogsaa der endnu, som et alvorligt Advarselstegn for Stimænd og Røvere. Skoven var slige Folk tjenligere; men der passer gamle Herrer paa."

"Herrer Friser?" — gjentog Skirmen heftig og studsede — "er han her?"

"Nu ja, det er sandt; det skulde du ikke vide, Skirmen! men du kan vel tie. Du husker nok, han nedlagde en kongelig Væbner i Selvforsvar. For ikke at komme i Uleilighed derfor, er han tyet til et af mine Skovhuse."

"Hvilket? Herre! — det ved Finnerup?"

"Nu ja, siden du dog veed det — der boer han. Men du tier dermed."

"Det forstaaer sig, Herre! — svarede Skirmen sjæleglæd — Jeg skal vel vogte mig for at bringe den brave Gamle og den lille deilige Nase i Ulykke. Men gjorde de ikke bedst i at forlade Skovhuset i disse Dage? hvor let kan Kongen og hans Jægere

ikke komme derhen? og kommer den fordomte Snuus:
hane Rane med" — —

"Du har Ret, Skirmen! — svarede Drossen —
du er betænksommere, end jeg. Du kan imorgen
tidlig ride hen og advare dem."

"Tak, Herre, Tak!" sagde Skirmen og hoppede
lystigt i Sadlen.

De rede nu ind i en lille plantet Lund af unge
Bøge og Popler. Mørket faldt paa; men endnu
kunde man dog see de ranke hvide Poppelstammer.

"Jeg kjender neppe mit lille Kjælderris
igjen — sagde Drossen — see hvor stolt mine Popler
ere voxede!"

"Hvor godt Herrer Friser passer paa, er her
dog nok Bildtthve, Herre! — sagde Skirmen —
Jeg hørte Klangen af en Staalbue — og hører I
hvor det rasler hist i Krattet?"

"Snak, Skirmen! det er mine Popler der fuse
mig velkommen — svarede Drossen — hvad der
rasler i Løvet er nok en opjaget Raabuk. De Kraz-
bater skulde rigtignok holdes herfra — tilføiede han
— Hegnet maa ikke være godt istand."

De vare snart ude af Lunden og rede gjennem
en dyb Dal. Det sidste svage Dagskjær oplyste
endnu Nansen af en stor bjergagtig Høi, der ragede
mægtig frem over Dalen. Der laae Harrestrup
Borg for deres Næse paa den flade næsten cirkelrunde

Pynt af Høien. Borgen var lille, men saa vel befæstet af Naturen, at den ingen kunstige Grave behøvede; med sine høie steile Mure og bratte Skrænter syntes den utilgængelig for den dristigste Stormløber. Hele Borgen syntes næsten at bestaae af et eneste rundt Taarn, opført af Kampesteen og brændte Muursteen. En eneste steil og smal Bei førte op fra Dalen mod Taarnborgen. De udmattede Heste havde Møie med at stige op ad denne Bei, som bestandig blev smallere og steilere. Drost Peder og hans Væbner sprang tilsidst af og trak deres Heste over det vanskeligste Sted mellem to bratte Dybder, hvorover en smal Vindebro førte. Som sædvanlig i Fredstider var Broen nedslagen. Endelig stode de Reisende ved Borgporten. Den var lukket. Høit over Drost Peder's Hoved vaiede nu fra Muurfrandsen over Borgporten et stort ridderligt Banner, prydet med Borgherrens Vaaben: tre røde lige nedgaaende Bjælker i gult Felt.

”Du har jo Hornet med, Skirmen! — sagde Drosten — nu, saa blæs da et lystigt Stykke, saa de kan høre, vi er her!”

Skirmen bar et forgyldt Krumhorn i en Rem over Skulderen. Han satte det til Munden og blæste Begyndelsen af den lystige Kæmpevisen om Hr. Jon, der tog Bruden fra sin flodsede Medbeiler. Dette Tegn besvarede's strax fra Taarnet af en rask ung:

dommelig Mandøstemme, der sang Omqvædet paa den angivne velbekjendte Bise:

"J binder op Hjelms af Guld og følger Hr. Jon!"

"Er det Eder selv? strenge Herre!" — spurgte derpaa Stemmen fra Taarnet.

"Ja vist, luk kun op, Tyge!" — sagde Drost. Strax efter aabnedes den store jernbeslagne Port, og Drost Peder modtoges med hjertelig Glæde af sin unge kjække Borgfoged og en talrig Flok Huuskarle, der ligeledes vare unge raske Mænd og ligesom Borgfogden vare bevæbnede med runde Staalhuer og blanke Hellebarder. Endeel Stald-drenge og Kertesvende trængte sig ogsaa frem for at see og hilse deres Herre.

Drost Peder rystede sin Borgfoged trofast i Haanden, klappede nogle af Huuskarlene paa Skulderen og nikkede venligt til dem Alle. "Har I nu Alt i Orden? — spurgte han — Imorgen har vi Kongen her."

"Kom her selv en Keiser, Herre! — svarede Borgfogden — I skulde ingen Skam have af Huset. Dorthes har over i to Maaneder havt Børlysene i Stagerne og Bordene dækkede. Den hele Borg er pudset og blank, som vore Hellebarder. Fædeburet er fuldt af Gammelmad og Kjælderen af Godtøl og sød Viin. — Blev Kongen her ogsaa den hele Vinter, han skulde ikke komme til at suge paa Labben."

"Og Jagthestene, Hundene, Falkene?" — spurgte Drossen.

"De ere raske og øvede. I skal have Være af dem Herre!"

"Endnu eet, Tyge! er Egnen sikker? er her ingen Bildttyve i Kjælderriis og ingen Løsgjængere eller mistænkelige Folk i Daugberg Kalkgruber?"

"Hvor vil I hen, Herre! hvor falder I derpaa? Raskere og Kjædelsflikkere kan vel trække her forbi engang imellem; vi give dem i Guds Navn Brød og Smul, og de røre ikke et Dyr i Skoven eller en Fjær i Hønschuset. Var Egnen usikker, maatte vi dog vel have hørt det. Saa nær Harrestrup Borg skal ingen Tyv eller Røver vove sig, saalænge eders Banner hænger over Porten. Har I mærket Noget? Herre!"

"Jeg ikke; det var kun et Indfald, Skirmen fik paa Veien."

"Hvad, Claus Skirmen!" — sagde den munstre Borgfoged — "naar pleier du at have Kjærlingesyner?"

"Vil I betro mig en halv Snees Huuskarle, Herre!" — sagde Skirmen rask og bestemt til Drossen — "saa skal jeg maaskee endnu inden I gaaer til Sengs vise eders trygge Borgfoged, at jeg ikke har havt Kjærlingesyner."

”Nu vel, har du Lyst til at see dig lidt om, saa for mig gjerne! tag ti Karle med! men bræk ikke Halsen i Gruberne! inden Midnat er du her igjen. Maanen staaer sildig op; har du Fakler?”

”Det behøves ikke — sagde Skirmen — jo mørkere jo bedre! — tilfods kan vi finde Veien iblinde. Sørg I godt for min Nordbak, Drenge! Ingen af Jer vil jeg have med; men dig, raske Jon! og dig, Søren Gaardsfoged! og dig—” Han udvalgte nu selv ti af de raskeste Huuskarle og skryndte sig ud af Porten med dem, medens Stalddrengene trak Hestene til Stalden. Drost Peder gik med Borgfogden over Gaarden og op ad Steentrappen til Baaningshuset.

Inden den unge Borgherre gav sig Tid til at hvile og vederqvæge sig efter Reisen, besaae han hele Borgen. Han fandt Alting i den skjønneste Orden og paa det Prægtigste indrettet til at modtage Kongen og hans Følge. Drost Peders gamle Amme, den gestæftige Dortha, var med en Støvekost og en Karflud i Hænderne trippet ham imøde fra Stegerset og havde med overvættes Glæde omfavnet ham. Hun var ikke lidet stolt af at være betroet Overoppgigten med hele Borgens Huusvæsen. Hun græd af Glæde ved den stolte Tanke, at hun skulde være Bertinde for det kongelige Herskab, og det var hende en Ære uden Lige at være regjerende Dronning i

Stegerset og Fædeburet ved saa vigtig en Leilighed, som var en Hovedbegivenhed i hendes Liv. Hun traf sin kjære unge Herre om med sig allevegne for at vise ham alle de udsøgte og fortreffelige Retter, hun vilde gjøre Kongen og de store Herrer tilgode med, og hun var uundtommelig i at udvikle for sin Herre hvorledes hun havde indrettet det til hver Time paa Dagen, saalænge det kongelige Besøg varede.

"Godt, godt, min kjære Dorthé!" — sagde endelig Droft Peder noget utaalsmodig, idet han dog venlig klappede hende paa Skulderen — "du har indrettet Alting fortræffeligt. Jeg forstaaer mig ikke derpaa; men jeg veed jo nok, du sørger for Husets Væ, som du kunde være min Hustru."

"Alf, kjære unge Herre!" — svarede Dorthé og kysfede hans Haand — "naar skal jeg dog have den Hjertens Glæde at see Jer forsørget og modtage en from og deilig ung Huusfrue her paa Borgen? J fortjente, saa sandelig, at en af de kjære Guds Engle skulde gaae ind til Jer — her er Guds Belsignelse, og J er jo som den velsignede Joseph bleven den første Mand i Landet næst Kongen, og det tør jeg sværge paa, vilde Potiphars Hustru endogsaa friste Jer" — —

"Godt, godt, Dorthé!" — afbrød Droft Peder hende og rødmede — "jeg tvivler ikke paa dine gode Tanker om mig" —

”Alf ja, — vedblev Dorthé — men hvad hjælper al den Ære og Lykke Jer, min kjære unge Herre! naar I dog saaledes lever som en eenlig Fugl i Verden. Tro mig, gode Herre! det er ikke godt, at Mennesket er ene. Det sagde altid min salig Mand. Gud glæde hans Sjæl! Vel slog han mig engang imellem, den salig Sjæl, naar han ikke fik varm Hakkemad til Nvelsnadver — det var saamænd hans Livret — og hver Menneskesjæl har sin Skrøbelighed; men han var dog en hjertens god Mand og saa from som en Engel, naar han havde faaet sin Mad. — Alf ja, Alt i Verden er forgængeligt. Min lykkelige Tid er forbi. Nu har jeg ingen anden Glæde, end at see Eder tilgode, min dyrebareste Herre! og kunde jeg engang opleve at see min lille gode Peder Hessel gift og hjemfaren og vugge eders Børn og de velsignede Børnebørn paa mine Arme, saa vilde jeg saamænd gjerne lukke mine gamle Dine og sige denne forsængelige Verden Godnat.” Med disse Ord tørrede hun et Par Taarer af sine rynkede Kinder med Stegersforklædet, uden at bekymre sig om Tyge Gaardsfogeds tørre Bemærkning, om hvor langt hun kunde være over de Hundrede, inden alle de Dnster bleve opfyldte. ”Men kom nu dog ind, min kjære unge Herre, og faae Noget at leve af!” — tilføiede hun og trippede iforveien for at aabne ham Døren — ”I vansmægter, Gud hjælpe mig,

i eders eget Huus og midt i al denne Guds Belsig-
nelse." Med disse Ord løb hun tilbage og træk-
te ham ind med sig i den blanke bonede Dagligstue,
hvor hun nødte ham til at sætte sig tilbords, medens
hun gestæftig sørgede for hans Bederqvælgelse.

Droft Peder havde endnu Meget at aftale med
Borgfogden. Han fik endelig Dorthen til at gaae til
Ro og blev ene med Tyge Borgfoged i Stuen. Han
erkyndigede sig om Godsets og sine Undergivnes Til-
stand, og nogle Timer gik hen.

Borgfogden var gaaet ud for at see til Folkene
og kom nu ind igjen.

"Det bliver sildigt, Tyge!" — sagde Droften
og følte sig træt — "hvor bliver Skirmen af? Det
er paa Tiden, at vi Alle komme til Ro. Før Dag
maa vi ride Kongen imøde med de raskeste Svende.
Du har vel sørget for, at de kan lægge sig for at
være tidlig paa færde?"

"De sove allerede som Stene, de Knegte — svar-
rede Borgfogden — men det var ikke efter min Huus-
sik. Tre af de Karle, der fulgte med Skirmen,
skulde holde Vagt inat; men deres Poster staae nu
ledige. Det er en slem Morden, Herre Droft! det
er aldrig hendtes mig før; og I maa gunstigt und-
skyld mig. Det er svært nok, Herre! men vi to ere
i dette Dieblis de eneste vaagne Sjæle her paa Bor-
gen. Bore Huuskarle ere ellers brave ædruelige

Karle; men af Glæde over eders Hjemkomst har de Alle seet lidt for dybt i Ølkruset og slaaet Hul paa den tydske Lønde."

"Hvad? har I tydske Øl her paa Borgen? — spurgte Drosten misfornøiet — det veed du jo, jeg har strengelig forbudt; det strider mod Kongens Bud og Anordninger, og dem maae jeg og mine Folk først og fremmest adlyde."

"Det har jeg ogsaa sagt, strenge Herre! men det var Dorthes Skyld; hun lod mig ikke faae Rist eller No, før jeg lod hente et Par Lønder fra Bisborg. Uden tydske Øl, meente hun, kunde man umulig med Ansændighed beverte Kongens Folk, om saa Kongen havde forbudet det ti Gange. Naar han selv og hans Folk fik godt deraf, var det ingen Synd, troede hun."

"Det ligner hende" — sagde Drosten og smilede — "Det faaer nu saa være; men imorgen tidlig lader du hver Draabe tydske Øl, her er paa Borgen, løbe i Rendestenen, enten Dorthes saa seer suurt eller mildt."

"Det skal skee, Herre! men vil I ikke selv sige hende det, for den kjære Huusfreds Skyld! — Hvad er nu dette" — vedblev han og lyttede — "mig syntes det knirkede med Døren i Ridder salen. Jeg troede Dorthes sov sødelig. Skulde hun endnu pusle om derinde? hun er saa ivrig i sin Huuslighed, at

hun tidt staaer op midt om Natten og støver af; bliver hun ikke gal af Glæde over al denne Herlighed, er det en Guds Lykke. Tillader I, Herre! vil jeg dog see om det er hende.”

Han tog et af Lysene og nærmede sig Døren til Ridder salen; men inden han naaede Døren, aabnedes den sagte paa Klem, og et vildt skjægget Ansigt tittede ind til dem. Det forsvandt i samme Dieblif, hvorpaa Døren strax lukkedes igjen.

Drost Peder reiste sig hastig, og den unge Borgfoged stod som forstenet med Lysen i Haanden midt paa Gulvet. ”Død og Ulykke! — hviskede han — Skirmen er rendt med Gaardsfogden og har ladet Porten staae aaben — her er bestemt Tyve eller Røvere i Huset, Herre! Lad mig vække Huuskarlene! man veed ikke hvor mandstærke de Kjæltringer kan være. Jeg gaaer gjennem Stegerset. Luk ikke denne Dør op før jeg kommer igjen!” Derpaa satte han hastig Stang for Døren til Ridder salen.

”Vel! skynd dig! — sagde Drost Peder — saae jeg ret, var det Niels Ufreds Tyveansigt. Hm, saa havde Skirmen dog Ret!”

Borgfogden gik hastig, og Drost Peder stod alene i Stuen. Han havde draget sit Sværd; han støttede sig rolig og besindig til det og lyttede; han hørte mange Stemmer i Ridder salen.

"Er han der? — er han der? hvor mange er der?" — spurgte en heel Deel Stemmer lavroftet i Munden paa hverandre.

"Der er kun to Mand og den fordømte Drost er den ene" — lod en dyb raa Stemme — "kom, Karle! han skal nu ikke oftere føre os i Ulykke."

Man greb voldsomt i Døren, men Stangen holdt fast.

"De har stænget for Døren — den Pind kan vi vel knække." — lod nu den samme raae Stemme — "Løb til, Karle! lad os sprænge Døren! den gaaer ind ad —"

Med et forfærdeligt Bulder knak Stangen; Døren foer op, og ni vilde stærke Karle med Niels Ulfred i Spidsen styrtede ind med korte Stridsøxer og blanke Daggertter i Hænderne. Drost Peder gik nogle Skridt tilbage og stillede sig, med Ryggen mod Væggen, i en Stilling, hvori han kunde forsvare sig en Stund og med sit lange Riddersværd holde Stimmændene fra Livet. Han betragtede de vilde Karle med et skarpt Blik. "Ere I slige feige Riddinger? — sagde han — vil I fegte Ti her mod Een? Jeg seer i det mindste een Mand iblandt Jer, som engang blev hædret med Ridderslaget af Danmarks Konge; saavidt jeg veed, er det endnu ikke med kogende Vand affkyllet af hans Skulder. Træd her frem, Ridder Lave Rimaardson! I er

den eneste af disse Karle, jeg endnu vil agte værd at kæmpe en Enekamp med paa Liv og Død. Er der Gnist af Vre i Jer endnu, saa kom ene!"

Niels Ulfred og hans raae Kammerater lode ikke til at bekymre sig om denne Udfordring, men trængte frem for at overvælde deres eenlige Modstander.

"Ufveien, Slyngler!" — raabte nu en heftig ungdommelig Stemme, og en smuk Karl med en rød Sjær i Hatten og et stolt forvovent Ansigt sprang frem. — "Hvem der rører Drosten uden jeg, hugger jeg ned paa Stedet — vedblev han — Een om Een og Ti om Fanden! — Kom, Drost Peder Høseel! det er anden Gang vi træffes, siden I gjorde mig fredløs i Danmark. Paa Vaarbye Broe fik jeg Forfald; havde mit Broderblod ikke dengang været lidt tykkere, end Vandet i Aaen, skulde I aldrig være sluppet over den Bro. Nu staae vi paa en større Skillevei; den fører fra Jord til Himmel eller Helved, alt som det kan føie sig. Her maa nu enten I eller jeg sige denne skønne lystige Verden Godnat." Med disse Ord kastede han sin Stridsøxe fra sig og drog sit Riddersværd, der var af samme Længde som Drost Peders; sin Sjærhat kastede han hen ad Gulvet, for ikke at have nogen Fordeel for sin Modstander, der stod med blottet Hoved for ham.

"Nu vel, skal det endelig være en ordentlig Hanekamp, saa for mig gjerne! — brummede Niels

Ufred — Men gjør I det ikke strax af med ham, Ridder Storsnude! saa skal jeg.”

Den plumpe Røverhøvding og hans vilde Kammerater loe veltilfreds og sloge en tæt Kreds om de tvende Herrer. Derpaa begyndte der en heftig og alvorlig Fegtning, men efter alle Konstens og Ridderlobens Regler. De satte Fod mod Fod og vege ikke en Haarsbred fra deres Plads. Ingen af dem brugte Spidsen af Sværdet; de huggede med den skarpe Eg og kun efter Hoved og Bryst eller mellem de fire Lemmer, som det kaldtes. De tvende Lys paa Bordet oplyste Bærelset kun halvt; men Ridderne stirrede hinanden stift i Øinene, og de flirrende Sværd mødtes saa hurtigt og ofte, at man neppe kunde øine dem. Hvert Dieblisk truede et dødeligt Hug de tvende blottede Hoveder; men de syntes begge lige kyndige Baabenmestere. Ingen af dem kunde bibringe sin Modstander noget Saar; som idelige Lyn knittede Klingerne over deres Hoveder.

”Skal jeg gjøre Ende paa Legen?” — brummede Niels Ufred og hævede sin brede Stridsøxe.

”For Satan! er I da saarfri?” — raabte nu den ridderlig fegtende Røver utaalmodig og sprang imod Reglerne ind paa sin Modstander med et forvovent og farligt Udfald; men i samme Dieblisk foer Sværdet ham af Haanden og fløi hen ad Gulvet tilligemed hans tre forreste Fingre paa den høire Haand.

"Du skal I ikke oftere sværge Kongen og Ridderskabet falsk Eed" — raabte Droft Peder forbitret.

Den unge Røver blegnede og tumlede til Gulvet.

"Hug ham ned, den Satan!" — raabte nu de rasende Røvere og fore ind paa Drosten, der, med Ryggen mod Væggen, forsvarede sig fortvivlet. Han havde allerede et Par Saar og blødte stærkt; da sprang Stegersdøren op, og Tyge Borgfoged styrtede ind med sex halvberusede Huuskarle. De kom tumlende deres Herre til Hjælp, og der begyndte en voldsom og blodig Kamp med Daggert og Ører. Røverne havde dog endnu en stor Overvægt over de berusede og ravende Huuskarle, der neppe kunde skjelne Ben fra Fjende. Under stor Larm og vilde Skrig styrtede Huuskarlene omfuld mellem hverandre. Kun Droft Peder og Tyge Borgfoged kæmpede besindigt og med Sikkerhed; men de vare nær ved at overvældes, da hørtes der Larm i Gaarden og Lyden af et Krumhorn.

"Skirmen!" — udbrød Droft Peder og Tyge Borgfoged paa eengang med Glæde, idet de huggede fra sig med fordobblede Kræfter. Røverne studsede og trak sig med deres snue Anfører tilbage mod Døren til Riddersalen; men et Dieblif efter fløi den sønderslagne Dør heelt op, og Skirmen foer sin Herre til Hjælp med sine ti raske Huuskarle, af hvilke de to dog havde Møie med at tæmme tre bundne

uregjerlige Mænd, som de havde imellem sig. Efter en kort men drabelig Modstand blev nu den stærke Niels Ufred og alle hans Kammerater afvæbnede og bundne. De bandede og støiede; men paa Drostens Bud bleve de strax førte til Fangetaarnet. Lave Nimaardsøn laae endnu med sin lemlæstede Haand paa Gulvet. Den unge stolte Røver havde nogle Dieblisk ligget uden Bevidsthed; nu kom han til Besindelse og saa hvad der var skeet: han saa sig bunden og i sine Sjenders Hænder. Drost Peder var ifærd med at forbinde hans saarede Haand; men han sprang op, skjar forbittret med Tænderne, sparkede vildt om sig og vilde ikke lade sig forbinde, før man bandt hans Been og nødte ham dertil. Saa snart han var forbunden, løsnede man hans Fodder.

"Pas nsie paa ham!" — sagde Drost Peder, idet Borgfogden slæbte den gjenstridige Fange mod Døren — "giv ham det bedste Fængsel og god Kost! Der kunde blevet en stor Mand af den Karl. Nu er hans Liv i Kongens Haand; men kan han frelses fra Hjulet, skal det glæde mig."

"Drost Peder Hessel!" — sagde den unge Røver og standsede ved Døren i en fast og trodsig Stilling — "jeg hader Jer til Døden; men I er en brav Karl, og jeg vilde ikke have skammet mig ved at falde for eders Haand. Kan I befrie mig fra Steilen, saa gjør det! ikke for min Skyld — jeg døer ligesaa gjerne

paa et Hjul i fri Luft som i en lumpen Seng — men jeg har en Broder — og jeg bærer et Ridderskab — J forstaaer mig” — — han holdt inde og en bærende Muskelbevægelse ved hans Mund røbede en Følelse, som han syntes at blues over og sieblisk betvang. ”Husk paa, jeg er jer smukke Dronnings Frende og maaskee lidt i Svogerskab med Jer selv” — tilføiede han med et bittert Smil — ”Men bild Jer ikke ind, jeg frygter for Døden, og vent ingen Tak af mig, hvis J redder mig!” —

”Bort, bort med ham!” — raabte Drost Peder, forbitret over den raue Spot og den frække Beskyldning, der laae i hans Ord og trodsige Miner. ”Af en meensvoren og æreløs Ridder kan ingen ærlig Mand fornærmes” — tilføiede han og vendte sin Fange Ryggen, idet Borgfogden stødte ham ud af Døren.

”J bløder, Herre! udbød nu Skirmen — lad mig forbinde Jer!”

”Giv Tid! — svarede Drossen — jeg vil først høre om du fortjener Tak eller Utaf. Traf du Gaardsfogden fra den aabne Port og lod Røverne smutte herind istedet for at opsøge dem?”

”Blev Porten ikke lukket efter os, maa Lyge Borgfoged forsvare det, strenge Herre! — svarede Skirmen — Jeg bekymrede mig ikke derom. — Jeg førte Karlene lige til Daugberg store Kalkgrube, og

Noget af hvad vi søgte fandt vi dog; tre halsthyrige Røverknegte har vi basset og bragt med, og dertil saa meget Guld og Sølv, som vi kunde slæbe. Da vi kom tilbage, stod Porten aaben, og vi mærkede strax Uraad. Det var en Guds Lykke, vi kom tidsnok."

"Du er en flink Knøs, Skirmen!" — sagde Drosten og klappede ham paa Skulderen — "jeg har seet dig fegte som den bedste Ridder. Byttet skal du selv bringe Kongen, og slaar han dig ikke til Ridder inden Aar og Dag, saa kan jeg selv."

"Herre! kjære gode Herre!" — raabte Bæbnes ren glad og kyskede hans Haand med Varme — "naar jeg engang har fortjent Ridderlaget, saa lad mig kun faae det af denne Haand! den vil hædre mig langt meer, end en saadan Konges" — —

"Skirmen! — afbrød Drosten ham streng og alvorlig — vover du ogsaa at mestre min Herre og Konge? Du tjener du kun mig, men bliver du Ridder engang, tjener du Land og Konge, og ingen Tjener skal ringeagte sin Herre."

"Men kan I da selv i eders Hjerte, ædle Herre Drost!" — —

"Jeg kan tie, hvor Hjertet ikke kan tale uden at gjøre Tungen til Landsforræder, og det er den, naar den spotter Majestæten. Tie du nu ogsaa og forbind mig! — Hm! der var dog Fyrsteblood i den Arm, der slog mig disse Saar" — tilføiede han veemodig,

idet han blottede sin saarede Arm — ”Han fegter godt den forvildede Rimaardsøn — Gud styrke hans ædle Frender, naar de høre hvad her er skeet!” Droft Peder gik nu med sin omhyggelige Væbner ind i sit Sovestue; og snart var der saa stille paa Harrestrup Borg, som der Intet var forefaldet.

Inden det blev Dag næste Morgen, sad Droft Peder allerede til Hest tilligemed tolv pyntelige Huuskarle og reed Kongen imøde. Borgfogden og de øvrige Huuskarle havde han ladet blive tilbage, for at udplette Sporene af det natlige Overfald, inden Kongen kom, og for at bevogte de fangne Røvere, der laae lænkede i Taarnet. Skirmen var med sin Herres Tilladelse reden til Skovhuset, hvor Henner Friser og hans Datterdatter boede, for at underrette dem om Kongens Ankomst og sørge for deres Sikkerhed.

Droft Peder ansaae ikke selv sine Saar for betydelige og havde ikke bekymret sig om Skirmens Betænkeligheder eller Dorthe Fostermoders besværlige Omsorg for ham. Først længe efter at Larmen med Røverne var forbi, var gamle Dorthe vaagnet og havde faaet at vide hvad der var skeet, og i sin Bekymring for sin kjære unge Herre havde hun vækket ham i hans bedste Sovn for at spørge til hans Befindende. Uagtet hans Forbud havde hun vaaget ved hans Dør den hele øvrige Deel af Natten. Først

da hun saa ham rask og munter til Hest, gav hun sig nu Tid til at korse sig over Odelæggelsens Bederstyggelighed i de ellers saa blanke og bonede Stuer; og medens hun raadede Bod derpaa med Karflud og Støvekost, havde hun paa fastende Hjerter den Sorg at see den ubarmhjertige Lyge Borgfoged udtappe alt det tydske Ol i Rendestenen.

Solen var endnu ikke opstaaet, da Drost Peder med de tolv Huuskarle reed forbi Daugberg Gruber. Han standsede for at betragte Stedet og spurgte Jon Huuskarl, der havde været med Skirmen, hvorledes de havde baaret sig ad med at fange de tre Røvere og bemærkede sig det anseelige Bytte.

”Det skal jeg snart sige Jer, Herre! — svarede Huuskarlen — da vi stod paa dette Sted, saa vi Lys i hiin store Hule. Ingen af os havde just Lyst til at krybe derned; men den gale Skirmen skammede os ud og krøb strax ind i Hulen. Vi tog da Mod til os og fulgte ham. Lyset, vi havde seet, var Pokker i Bولد, og vi vare vist hundrede Alen under Jorden, inden Trappetrinene fik Ende. Den Ene kunde ikke see den Anden, og mange af os faldt næsegruus paa de fordsæmte glatte Kalksteen. Vi vare saa stille som Muus, og jeg kunde bestandig høre Søren Portner trække Beiret gennem Næsen. Hvor

Skirmen var bleven af, vidste Pokker; men da hørte vi pludselig et sælt Skrig og Larm af Baaben og Slagsmaal i Mørket, noget fra os; vi styrtede frem efter Lyden; jeg fik fat i en lang Næse og holdt fast; men der hørte et Par dygtige Næver til den Næse, og jeg maatte brydes længe med Krabaten inden jeg fik ham til Gulv. Søren Portner havde ogsaa sin Hyre med en Karl, der endnu var stærkere. Een havde Skirmen saaet Bugt med, og de, der ingen Næver fik fat paa, brodes med hverandre af Hjertens Grund, uden at vide hvem de droges med; men nu kom Jesper Kulsvier med en Brand, han havde opsnuset og pustet i Lue. Saasnart vi nu saae hvem vi var, og at vi havde alle dem fat, der var at finde, saa var det snart bestilt at bagbinde dem og lede Skattekammeret op — og dermed var den Sag klar.”

”Dengang var Lykken bedre, end Forstanden — sagde Drost Peder — men det maa jeg tilstaae, Skirmen er dristig; det Boveslykke vilde jeg betænke mig paa at gjøre ham efter.”

Som de endnu talede herom, foer en Rytter i graa Munkeskappe og paa en graa Hest dem i fuldt Hirspring forbi. Ingen havde seet ham paa Veien, og det saae ud som han kom fra en af Gruberne. Alle saae forundrede efter ham; men i et Dieblif var den graae Skikkelse forsvunden i Morgentaagen.

”Tænd Faklerne, Karle!” — sagde Drost Peder og steg af sin Hest — ”vi maae undersøge disse Røverhuller inden vi ride et Skridt videre.”

Nogle af de Fakler, man havde medtaget, for at oplyse Veien for Kongen, hvis han skulde komme sildigt, bleve nu tændte, og medens sex af Huuskarlene bleve ved Hestene, undersøgte Drost Peder selv med de andre sex Karle de betænkelige Huler. I den største Grube opholdt de sig længst, og derfra medbragte de nogle Baaben og tvende store graae Rapper med Maffehætter; forresten havde de fundet Gruberne tomme og intet Spor til, at der havde været nogen langvarig eller vel indrettet Bolig for Røvere. For en Sikkerheds Skyld lod Drost Peder dog fire Karle blive tilbage, som Vagt ved Gruberne, og reed derpaa med de andre i alvorlige Tanker videre frem ad Veien til Skanderborg.

Kongen var efter sin Bestemmelse meget tidlig reden fra Slottet. Hvor ofte han end i alle andre Ting forandrede sine Beslutninger, var han dog høist punktlig ved slige Lystreiser. Drost Peder mødte ham paa Halvveien til Harrestrup, og da Drossen strax berettede hvad der var skeet og omtalte det store Bytte, der var frataget Røverne, syntes Kongen særdeles tilfreds og fortsatte Reisen uden Ophold. Gamle Jon Litle, der tilligemed Kammerfvend Kane og et stort Antal Jægere og Falkedrenge ledsagede

Kongen, syntes med en vis Betænkelighed at høre Drostens Beretning, idet hans skarpe Blik opdagede en urolig Spænding i Rane Kammersvends Ansigt; men da Drosten fortalte hvorledes han selv havde undersøgt Daugberg Gruber og sat Vagt ved dem, syntes den gamle Herres Betænkeligheder forsvundne. Han loe og spøjede muntert, medens han dog umærkeligt havde Die med enhver af Kammersvends Miner og Bevægelser.

Det var noget over Middag, da Kongen og hans Følge standsede ved det mærkelige Kalkbrud, som han desuden havde foresat sig at besee og som han nu end mindre kunde ride forbi uden Opmærksomhed. Da han saae de bevæbnede Huuskarle udenfor Gruberne studsede han og spurgte Drosten, om det var hans Folk, og i hvad Hensigt de holdt Vagt der, naar Røverne vare grebne og Hulerne undersøgte.

”Det var dog muligt, at vi ikke havde faaet dem alle, Herre Konge! — svarede Drost Peder — maa skee staae de ogsaa i Forbindelser, som det kunde være vigtigt at opdage. Saalænge eders Naade er paa Harrestrup, anseer jeg det for min Pligt, at bevogte disse farlige Smuthuller nøie.”

Kongen var stegen af sin Hest. Huuskarlene havde tændt deres Fakler og stode ventende ved Indgangen til den største Grube. Kongen gik et Par

Skridt frem og saae flygtigt derned. "Det er ikke værd at spille Tiden med" — sagde han pludselig og steg til Hest igjen. — "Hvem, der har Lyst, kan gaae derned. Løb du, Nane! det var jo dig, som gjorde saa meget Bæsen af det Kalkbrud."

"Det er vist værd at bese, Herre Konge!" — svarede Nane hastig og begav sig med megen Iver ned i Gruben tilligemed en stor Deel af Jægerne og Falkedrengene. Gamle Ridder Jon var ogsaa stegen af; han tog selv en Fakkell i Haanden og besaae med Deeltagelse den store Grube, uden dog at stige heelt ned.

"Det var en god Fangst, Drost Peder!" — sagde Kongen og reed langsomt frem — "Det var en forvoven og farlig Banded. Nu skal denne berygtede Niels Alfred ikke oftere undvige. Endnu før Nvel lader jeg dem alle henrette. Saa kan vi sove rolig inat og behøve ikke at opsætte Jagten imorgen tidlig."

Drost Peder tang.

"Nu, hvorfor tier J? — vedblev Kongen — ere de ikke grebne af Jer selv i aabenbart Indbrud og Røveri? Med slige Karle behøves ingen lang Rettergang."

"De ere alle skyldige til Døden, Herre Konge! — svarede Drost Peder — men det var dog ønske:

ligt, om de fik Frist til at skrifte for en Klerk og sørge for deres forvildede Sjæle."

"Dertil er der ingen Tid — sagde Kongen — jeg vil ikke sove under Tag med Røvere og Mordere. Skal jeg være eders Gjest, Droft Hessel! maae eders uventede Gjester sove paa Steilen inat."

"Naar I befaler det, Herre Konge! kan de føres iaften til Viborg Fangetaarn, og I behøver hverken at sove under Tag med dem eller udstede saa brat en Bloddom. Der er Mænd iblandt dem, som ere fødte til noget Bedre, end at ende deres Liv saa brat og grueligt."

"Dertil er vel Ingen fød" — svarede Kongen og faldt i Tanke — "Vidste Nogen hvad der var sjunget ved hans Bugge, og havde Sligt Noget at betyde — vedblev han — saa gad jeg selv vidst hvad der var sjunget ved vores; det kunde være godt i disse Tider. Er der fornemme Folk iblandt dem?"

"Der er idetmindste een Mand iblandt dem, som ikke hører til Udskuddet af Menneskeslægten og som der endnu er Rest af Værd og høit Sind i; hans Sjæl stod maaskee endnu til at redde i denne Verden; hans Stand og Fødsel ere vistnok nu hans største Anklagere: han er af høi og ædel Byrd; I har selv engang hædret ham med Ridderslaget, Herre Konge!"

"Det hjælper ham ikke, deri har I Ret; han maa døe: en ædelbaaren Ridder burde selv straffes

tifold strengt, naar han blev greben blandt Røvere og Stirmænd. Hvem er han?"

"Ridder Lave Rimaardsøn, eders ædle Dronnings Frende og den trofaste Bent Rimaardsøns Broder."

Kongen studsede; han standsede sin Hest og betragtede Drost Peder med et skarpt Blik, hvori en hemmelig Mistanke syntes at spores, idet han glippede urolig med Dienlaagene. Dronningens Frende, siger I! den fredløse Lave Rimaardsøn? han, som har vovet at trodse mig og oprøre Bonderne? han, som I selv var med at dømme fredløs?"

"Han selv, Herre Konge!"

"Og nu vil I forsvare en Oprører og gaae i Forbøn for slig farlig Forbryder? Drost Hessel!"

"Forsvare ham vil jeg ikke, Herre Konge! men bede for en Synder tør jeg vel: hos den retfærdigste af alle Dommere er jo Barmhertigheden størst. Jeg vil kun bede min Konge betænke hans Broders Fortjenester af Land og Rige og hans Forhold til Eder selv og Kongehuset."

"Hm, Jeg skal nu vise Eder og mine troe Undersaatter — sagde Kongen med lønlig Tilfredshed — at jeg i Retfærdighedens Udøvelse intet Hensyn tager til Frendskab og Venskab eller til høi Byrd og Fødsel, ikke engang til mit eget Svogerkab og fyrsteligt

Blod. Ridder Lave Rimaardsen vil jeg selv see paa Steilen før Sol gaaer ned. — Afsted!”

Kongen sporede sin Hest. Alle fulgte ham. De, der havde været i Gruben, skyndte sig at indhente ham. Ridder Jon reed nu atter ved hans Side. Den gamle Herre havde ikke hørt hvad der var talt om. Han saae, Kongen var urolig og heftig, og han reed nogle Dieblis taus i det usædvanlig hurtige Trav, medens han noie gav Agt paa Kongens brede Miner og Drost Peders Forstemthed. ”Hvi haster I saa, Herre Konge! — spurgte endelig den gamle Ridder — hist seer I Harrestrup Borgtaarn, og Solen staaer endnu høit paa Himlen.”

”Desbedre! — svarede Kongen. — Hvor henrettes Forbrydere her? og hvor boer Stedets Bøddel?”

”Daugberg; Daas er det befalede Rettersted, Herre Konge!” — svarede Ridder Jon, der var vel bekendt med Alt, hvad der hørte til Rettens Pleie i Landet — ”det var Retterpælen, vi saae hist over Kalkgruberne. Den Rettens Tjener, I spørger om, har fri Bolig i Daugberg.”

”Godt, lad ham strax hente!”

Den gamle Ridder studsede, men adlød uden Indvendinger og lod strax en Jæger ride tilbage til Daugberg efter Bøddlen. Han reed derpaa taus igjen ved Kongens Side til han troede, den diebliflige Opbrusning havde sat sig. ”J vil dog ikke gjøre

eders Indtog her paa Borgen mærkværdigt ved en pludselig Bloddom? Herre Konge!" — sagde nu den gamle alvorlige Rigsraad, da han et Dieblif reed ene hos Kongen paa den smalle Bei — "Jeg agter ikke at gaae i Forbøn for saa grove Forbrydere: Strengthed er vistnok i vore Tider høist nødvendig; men hvor man har sikke Fængsler og der ikke er Oprør i Landet, priser jeg ikke saa iilsom en Retspleie."

Kongen taug og blinkede urolig.

"Elig Hast, min Konge — vedblev gamle Jon — kan let blive uretsfærdig eller ansees som Tegn paa en Svaghed og en Frygt, der kan svække Tilliden til Statens Magt og Overlegenhed. En Kæmpe, der er sig sin Kraft bevidst, behøver ikke iilsom at dræbe en Flok bundne Dværge, for sin Sikkerhed. Uden Lov og Dom bør desuden ikke den største Misdæder falde."

"Misgjerningen er jo aabenbar — udbrød nu Kongen opfarende — Loven er bekjendt nok — og Dommen fælder jeg strax: de skal steiles. — I fører Misdæderne til Retterstedet, Ridder Jon! I er mig ansvarlig for, at Loven og Dommen fuldbyrdes paa dem i den hele Strengthed, og det inden Sol gaaer ned. Ingen Indvendinger! det er min kongelige Villie."

Ridder Jon taug, og man reed langsomt op ad den steile Bei til Borgen. Her sprang Drost Peder

af og gif ved Siden af Kongens Hest. Følget var standset, og der hørtes hastige Hestetramp og Rumlen af et Par Hjul bag ved dem. Jægerne og Falke-
drene saae sig tilbage; det var den Jæger, Ridder
Jon paa Kongens Bud havde bortsendt. Han kom
i fuldt Fiirspring med en lille bredskuldret Rytter
paa en skindmager Hest. Den Fremmede bar en
laaden Hue og en kort blodrød Kappe; han holdt
en stor blank Øxe i Haanden og havde et usædvanlig
langt Sværd over Sadelknappen. Et Par lurvede
Karle kom bagefter med Lænker, Boier, Hjul og
allehaande gruelige Henrettelsesredskaber paa en
smal Karre.

Med dette frygtelige Følge drog Kongen og
hans Selskab op mod Harrestrup Borg. Drost
Peder var taus og stille. Ridder Jon talte heller
intet Ord. Gamle Dorthe havde uden sin Herres
Vidende faaet en Uerreport opreist udenfor Borgpor-
ten; den var prydet med Krands af Buxbom, Tax-
grene, Vintergrønt og alle de Blomster, hun paa
denne Aarstid havde kunnet skaffe tilveie; selv stod
hun, i hvide Klæder og med en stor Urtekrans i Haan-
den, foran alle sine Fadeduurpiger og Malkepiger ved
Siden af Uerreporten, beredt til at modtage Kongen
paa en Maade, som hun meente skulde overraske og
behage baade Kongen og hendes kjære unge Herre.
Siden Kongen havde benaadet hende, dengang hun

for sin qvindelige Hæders Skyld skulde være levende begravet, havde hun ikke noksom kunnet berømme hans Mildhed og Naade; for nu at vise ham sin Hengivenhed og Taknemmelighed ved denne overordentlige Feilighed, havde hun over i to Maaneder øvet sig og alle Borgens Piger i en Vise, som de vel aldrig før havde hørt Nogen synge, men som til Nød kunde gaae paa en gammel Folkevise-tone. Sangen havde hun faaet af sin Skriftestader; det var en fri Oversættelse af den svabiske Mestersanger Hr. Reinmar von Zweters smigrende Hæderssang over Kongen, hvori dog enkelte sande kongelige Træk vare opfattede. Udenfor Wreporten stod, ligeoverfor Dorthe og hendes Piger, Tyge Borgfoged med en Deel af Borgens mandlige Besætning. Dorthe havde pyntet deres Hjelmhatte med Silkebaand og Grønt, og med deres blanke Hellebarder stode de i en ærbødig Stilling ubevægelige som Træmænd. Da Drost Peder saa disse festlige Tilberedelser, der saa lidet passede til hans egen Sindsstemning og til dette Indtogs barske Udseende, blev han heelt underlig og næsten ængstelig tilmode. Den fletbyggede Wreport var ikke ulig en Galge, og den gamle hvide flødte Amme erindrede ham om de saa kaldte Liigqvinder, der ved Begravelser i Kjøbstederne gjerne anførte Liigtogene. I Spidsen for de latterlig udpyntede Malskepiger, der skulde forestille fornemme

Damer, følste Dorthé sig, i sin huusmoderlige Værdighed, som en Dronning. I en mindre alvorlig Stemning vilde dette Syn maaskee have afnødt den unge livlige Drost et Smil. Nu forsøgede det skjærende og næsten pünlig hans mørke Forstemmelse. Kongen syntes ikke at lægge Mærke til disse Hyldestegn, som han i de smaa Kjøbsteder var saa vant til, selv hvor han vidste, at han var forhadet af de Fleste; som oftest skete slige konfledede Hylddinger paa Foranstaltning af den listige Kammersevend, der klogelig beregnede, at om de end ikke altid fandt Bisfald, mishagede de dog sjelden den smigrede Konge.

Uagtet det Smagløse og Farceagtige i dette Opstog, som Dorthes Kjøbsteds-Cultur var Skyld i, var det dog sand Verbødighed for Kongen og eenfoldig Belvillie, der yttrede sig, da den gamle Amme nu med sin falske klingende Sangstemme, ledsaget af de jydsk skallende Maltkepigestemmer, saaledes bragte Kongen den tydske Mestersangers Hyldding paa Dans:

”En Konning jeg priser foruden al Bram:
 Meer Kronen han pryder, end den pryder ham,
 Han frelser den fattige Enke af Nød,
 Han giver de faderløse Smaabørn Brød.
 Han hæger og freder om Folk og Land;
 I Hu er han kjær hos Kvinde og Mand.

I Hjerter og Mod er han giæv og snel;
 Hans Mund er os allestund vennetsæl.

Hans Haand er fuldrund mod Store og Smaa;
 Ei Guldet i Skrinet ham skimle maa.

Den Konning med Vre jeg nævne kan —
 Og det er Kong Erik af Danmarks Land.”

Nu først fæstede den gamle ivrige Forsangerinde sine fortsynede Dine paa Kongen, og da hun saae hans barske Ansigt og de blinkende Dine, blev hun dødbleg; hun sinrede paa ham som en Trolldødvinde, der har fremmanet en forfærdelig Aand og pludselig gruer ved at see den mægtige Ubekjendte, hun kaldte paa i sin Tryllesang. Hun korskede sig uvilkaarlig og vendte Dinene fra ham; men nu var det som Synet af Bødlen og de lurvede Rakkerknegte, der sluttede Toget, bragte hendes Forsærdelse til det Høieste og betog hende Sands og Samling; med et frampagtigt Skrig styrtede hun til Jorden, medens Kongen tumlede sin stye Hingst og reed rast ind ad Porten med sit Følge.

Drost Peder havde ikke mærket hvad der var hendes. Han hjalp hastig Kongen af Sadelen og førte ham op ad Steentrappen til den store Ridderisal. Her stod et prægtigt Taffel beredt, og her modtoges Kongen paa Dorthes Foranstaltning af en mere lystig, end velklingende Taffelmusik, som udførtes af de landlige Vigemænd og Skalmieblæsere, der

pleiede at stryge Fedelen ved Bondebryllupper. De gneed og blæste med den største Anstrengelse; Sveden stod dem paa Panden, og de bøiede sig ærbødigt, medens de, i deres Urefrygt og Iver for at behage Kongen, fremkaldte de meest skrigende og skjærende Mislyd. Drost Peder tyksede ad Spillemændene og gav dem Tegn til at bortfjerne sig, idet Kongen harmfuld holdt for Dreene, og Kammersevend Diane med et skadefro Smil beundrede Drost Høssels Opfindsomhed i behagelige Overraskelser for hans Majestæt.

”Det er mere velmeente, end heldige Indfald af min gamle Fostermoder, Herre Konge!” — sagde Drost Peder — ”Jeg haaber, I undskylder slige uskylde Feilgreb af mine Huusfolk; de forstaae sig ikke paa Hoffstikken.”

Kongen syntes at staae i dybe Tanker og svarede ikke.

”Jeg er just ikke blødhjertet — tog Ridder Jon nu Ordet — men jeg kan paa eders Vegne, min Konge, blive ganske om om Hjertet over slig Rattemusik, saasnart jeg blot mærker, det er godt og ærligt meent.” Kongen gav heller ikke Agt paa hans Tale; og Ridder Jon vendte sig til Drosten. ”Var det eders Amme, der sang for os derude? Drost Peder! jeg kjendte hende ikke i den Stads.”

”Jeg kunde neppe selv kjende hende; men det var rigtignok hende: hun har i sin Eensfoldighed ogsaa villet overraske mig ved det Optog.”

”Hun skreg som en Ugle; men det var dog ganske rørende” — sagde den gamle Ridder og søgte ved sin sædvanlige muntre og ligefremme Tone at bringe Kongen i bedre Lune og maaskee faae ham til at udsætte den saa pludselig besluttede Henrettelse. — ”De gode Qvinder besang eders Naade og Mildhed, min Herre og Konge! — vedblev han — men de tabte baade Mund og Mæle, da de saae Dragehalen i eders Følge. Vil I dog ikke sove paa eders Beslutning inat og lade os sende Fangerne til Viborg? var det nu ikke bedre, om vi fik en Hjertestyrkning her, end strax tænkte paa saa alvorlige Ting?”

Denne sidste Opfordring, som Drost Peder understøttede med en ærbødigt Henviisning til Hæderspladsen ved Bordet, syntes Kongen at billige; han taug, men tog Cæde ved Bordet, hvor han hastig vederqvægede sig med et Par Bøgere Viin. Gamle Ridder Jon søgte nu at bringe en munter Bordsamtale i Gang, men det vilde ikke dennegang lykkes ham at faae Kongen i godt Lune. I Gaarden lige udenfor Vinduerne holdt Bødlen paa sin Beenradhest og ventede med sine glubste Haandlangere paa Kongens Befalinger. Dorthe var bragt syg til Sengs, og det Syn, der havde virket saa voldsomt paa hende,

havde ogsaa gjort et besynderlig grueligt Indtryk paa alle Huusfolkene. Enge Borgfoged sørgede imidlertid for de kongelige Jægere saavel som for Falkedrengene og Diskvendene, som i tre forskjellige Stuer bleve prægtigt bebertede. Men der var dødsstille paa Borgen, som det var et Jordefærdsgilde der holdtes.

Nu reiste Kongen sig pludselig fra Bordet.

"Jeg vil see de Karle — sagde han bestemt — her stikker noget Andet under. Lad dem bringe hid, Drost! men i forsvarlige Lænker og under sikker Bevogtning."

Drost Peder gik strax ud for at iværksætte Kongens Befaling. Et Dieblis efter traadte han ind igjen i Ridder salen. Kongen gik med heftige Skridt frem og tilbage paa Elisegulvet. Ridder Jon og Kammer svenden stode tause og syntes begge med lige Opmærksomhed at give Agt paa de urolig veksellende Miner i Kongens Ansigt. Drost Peder blev ogsaa nogle Dieblis staaende taus, indtil Kongens Dine mødte hans. "De ere her paa Dieblisset" — sagde han derpaa og traadte nærmere — "Lillad mig endnu kun eet Ord, Herre Konge! Ingen af Fangerne er greben her i noget Nan. De har Intet berøvet mig af mit Gods, og Ridder Lave Rimaardson har ikke anfaldet mig, før jeg selv udæskede ham til ridderlig Enkamp. Sorend Sagen nærmere

oplyses, kan han ikke efter Landsloven dømmes som Røver."

"Tie! — svarede Kongen — en fredløs Mand har ingen Ret. Der har vi dem. Jeg vil selv forhøre dem."

Tyge Borgfoged traadte nu ind med de bevæbnede Huuskarle, der havde Niels Ulfred og tolv lænsfede Røvere imellem sig. Huuskarlene opstillede sig i tvende Rækker paa begge Sider af Fangerne. Niels Ulfred traadte med stolt Frækhed frem i Spidsen for sine Kammerater; men Lave Rimaardson syntes at blues ved det Selskab, han var kommen i, og blev staaende længst tilbage.

"Hvo er eders Formand?" — spurgte Kongen.

"Jeg" — svarede Niels Ulfred og saae ham saa dristigt i Øinene, at Kongen traadte et Skridt tilbage.

"Hvad er dit Navn?" — spurgte Kongen.

"Det kjender hver Dreng i Danmark — svarede den trodsige Røverhøvding — med det kan Mødrene faae deres Navneunger til at tie, om de saa har en Kniv i Halsen. Mit Navn kan skræmme alle Smaapiger og mange stornæsedede Karle i et Musehul. Havde jeg blot en Arm fri, Herre Konge! skulde I ikke give Jer Tid til at høre mit Navn til Ende. Niels Ulfred hedder jeg ellers til Tjeneste. Var I saa dygtig en Konge, som jeg er Røver, vilde det

see bedre ud med Land og Rige, og jeg havde maaskee da nu været eders høire Haand."

"Du tilstaaer altsaa selv, at du er Røver og at alle disse Karle ere dine Medskyldige?"

"Vilde vi negte det, vare vi Hallunker og lumpne Karle — svarede Niels Ufred — Løgn og Falskhed er J maaskee vant til ved Hove. Jeg og mine Lige ere dog ærlige i det Stykke."

"Godt! — sagde Kongen — saa veed J Alle hvad Straf Loven dømmer Jer til. Bered Jer paa at døe i denne Time!"

"Ligesaa godt først som sidst, Herre Konge! — vi skal dog Alle den Bei. Men vil J lade mig leve til imorgen, skal jeg fortælle Jer noget Nytt, som kan være Jer gavnligt og maaskee hindre, at vi ikke mødes alt for snart igjen paa et andet Sted."

Kongen gjorde store Dine og kastede et Blik til Kammerfvend Kane, som gav ham et lønligt Vink og pegede paa et Dolkhefte, der stak frem af Røvers høvdingens Brystlomme.

"Ja saa! — sagde nu Kongen og vendte sig til Røveren igjen — du vil gjøre mig bange og nysigen, Karl! for at faae Frist til at bryde ud og gjøre nye Ulykker imorgen. Det Kneb er gammelt og forslidt; kan du intet bedre hitte paa, lever du ikke denne Time til Ende."

”Nu vel da! saa lad mig gaae iforveien og skaffe Jer Plads! den Tjeneste vil jeg dog gjøre Jer endnu for godt Kammeratskabs Skyld. Nu, nu, det skal I ikke see saa storagtigt til, eders Naade! vi to ere snart lige høit paa Straa. Hvad I og eders Lige gjør i det Store, naar I duer dertil, det gjør jeg og mine Lige i det Smaa, seer I, det er hele Forskjellen. Vil I nu derfor gjøre mig til jer Herold i den anden Verden, saa saaer jeg finde mig deri; dertil har I endnu Magten idag; men I vil fortryde det, Herre Konge! Vi sees snart igjen; saa skal I dog tilstaae mig, at Niels Ufred meente Jer det bedre, end I selv.”

”Jor ham tilside! — bød Kongen — han skal være den sidste, som rettes. Tilstaaer han ikke hvad han vil indbilde os at vide, skal han pines dertil paa det Strengeste — hører I, Ridder Jon! paa det Strengeste.”

Ridder Jon besvarede det strenge Kongebud med et taust Buf; et smerteligt Udtryk var synligt i den gamle Herres Ansigt; men han foer hastig med Haanden over den rynkede Pande og syntes atter fold og rolig.

”Træd frem, Lave Rimaardsøn!” — bød nu Kongen, og den vilde fortvivlede Yngling fremtraadte med et Aasyn, som opvakte den dybeste Gru og Medlidenhed hos Alle, undtagen hos Kongen og

Kammersvend Rane, der begge syntes at betragte ham med en hemmelig Vengstelighed.

"Det var Eder, jeg slog til Ridder med dette Sværd for tre Aar siden — sagde Kongen — Du skal Bødslen i eders Hodebye knuse eders ridderlige Baaben og hænge eders Skjold med Spidsen i Beiret under Galgen. Tilstaaer J at have været i Ledtog med denne frække og berygtede Røver?"

"Ja, Kong Erik Christophersen! — svarede den unge Røver — og jeg tilstaaer end mere: vare vi to mødtes i Daugberg Gruber for en halv Time siden, skulde J ligesaa lidt see Solen gaae ned idag, som jeg nu venter det."

"Ha, et Mytterie — udbrød Kongen — J er ikke blot Røvere — Landsforrædere, Kongemordere er J — formastelige Stimænd! hvo har betalt Jer Kongen af Danmarks Liv?"

"Jeg er ingen leiet Stimand — svarede Lave Nimaardsen stolt — jeg er en Ridder af fyrsteligt Blod, og mig skal ingen Konge fornærme ustraffet. J den Stund, du gjorde mig fredløs, svor jeg dig Død og Undergang, Kong Erik! Var saasandt min høire Haand løs i denne Stund, jeg skulde endnu holde min Eed, og denne Time skulde være din sidste."

"Uffindige!" — udbrød Kongen og gif et Skridt tilbage — "tænker du med slig formastelig Tilstaaelse at vinde et Dieblis Grift, tager du feil; har du saa

tusinde Medskyldige, jeg skjænker dig ingen Time for at nævne mig dem."

"Deri gjør J' klogt, Kong Erik!" — svarede den bundne Ridder og loe haanligt — "spar paa de Timer, J' har at skjenke bort! J' har ikke Brev paa hvor mange de ere, og naar eders Regnskabs-time kommer, har J' meer at gjøre Rede for, end de Syndere, J' nu dommer til Hjul og Steile."

"Sie, Elendige!" — raabte Kongen forbittret, men han blinkede ængstelig, og der syntes pludselig at foregaae en Forandring i hans urolige Sind. — "Dit Liv er i min Haand — vedblev han — du er en fredløs Oprører — du er Røver og Morder — du har selv stræbt din Herre og Konge efter Livet; men Drost Hessel har vidnet, at der endnu er Rest af Ære og ridderligt Sind hos dig; din Broder Bent er mig en tro og vel fortjent Mand — din æreløse Død blandt disse Forbrydere vil selv kaste Skygge paa min Throne — troer du, Kong Erik Christopher's søn ikke endnu kunde benaade dig?"

"O ja, med evigt Fængsel paa det skjønne Sjøborg, ikke sandt? — svarede den trodsige Fange — thi jeg sælger ikke min Sjæl og Salighed ved en Meeneed og affværger Hevnen; den skal og maa komme, om ikke ved mig saa ved Andre. Naar Høsten er kommen, findes Meierne nok —"

"Satan, bekjend! hvem mener du?" — raabte Kongen i pünlig Uro — "Elendige Forbryder! troer du ikke, jeg har Pinebænke? — see ud af Vinduet! der holder en Mand, som vel kan løse dit Tungebaand."

"Det behøves ikke, Kong Erik!" — svarede den stolte Fange med dæmpet Røst, idet han hævede sit blege Ansigt og stirrede paa Kongen med et frygteligt Blik — Ederes Bødler behøve ikke at skjære mig for Tungebaand: Vil I høre Sandheden, skal jeg ikke fordølge Jer den i min Dødsstund. Hvor stor en Forbryder jeg end kan være — vedblev han og hævede sin Røst — saa staaer jeg dog høit over den Ridding, der sveg og forraadte sin bedste Ven og beskæmmede hans Hustru, medens den troe Ven blødte for Riddingens Væere i en berømmelig Kamp. Hvis den kjække Stig Andersen ikke blodig hevnser sin Hustrues Væere — hvis Fru Ingeborgs blinde vantro Fader ikke har saameget Syn og Vid tilbage, at han med sit Riddersværd finder Veien til dit falske Hjerter, Kong Erik! — saa er der ikke en ærlig Blodsdraabe meer i den danske Adels Hjerter, og saa fortjene de ingen bedre Konge, end du er."

Kongen var bleven bleeg som et Liig. Graaden stod ham for Munden af rasende Forbittrelse; han havde krummet Haanden frampagtig om sit store Sværdhefte. Nu foer Sværdet ham af Skeden, og

som affindig foer han ind paa den trodsige Fange, der blev staaende uroffelig og loe vildt. Da sprang Droft Peder til og stillede sig mellem Fangen og den forbittrede Konge. ”Her er intet Rettersted, Herre Konge! — sagde han heftig — og I er ingen Bøddel, som kan fælde en værgeløs Fange. Han er en formastelig Majestætsforbryder, og jeg beder ikke længer for hans Liv; men mit Huus skal ikke plettes med en Daad, som er Eder og Kronen uværdig. Vil og maa I strax see denne forvildede Ynglings Blod, saa har I jo selv bragt Bødlen med.”

Kongens rasende Forbittrelse gik nu pludselig over, og han beed sig harmfuld i Læben, idet han stødte Sværdet i Balgen og kastede et Blik til den dristige Droft, som tydelig nok sagde ham, at det var sidste Gang han lod sig styre af saa forvoven en Raadgiver.

”Vel, Droft Hessel! — sagde han kold — I har Ret: jeg var nær ved at forglemme min kongelige Værdighed over denne frække Forbryders Uforskammenhed. I har heller ikke været langt fra at glemme den Erbødighed, I skylder eders Konge. Dennegang skal jeg imidlertid endnu følge eders vise Raad. Bring Fangerne til Retterstedet, Ridder Jon! Lave Rimaardson er den første, som falder. Den Ære vil jeg forunde hans høie Byrd og Stand. Han skal henrettes med Sværdet; men hans Hoved

skal sættes paa Stage og hans Legeme fortæres af Ravnene paa Steilen. Paa Drost Peder's Forbøn skal af særdeles Naade hans ridderlige Skjold blive skaanet. De Andre skal steiles og radbrækkes levende. Nu bort!"

Ridder Jon gif og gav Borgfogden Bink til at føre Fangerne ud. Lave Nimaardsøn kastede et foragteligt Blik til Kongen. Han lagde sin høire saarede Haand paa Brystet, og med fravendt Ansyn trykte han med den venstre Haand Drost Peder taus i Haanden, idet han gif.

Niels Ufred gjorde ved Døren et uhyre Spring og raslede med sine Lænker. "Nu lystig, Kammerater! — raabte han med vild Latter — Lad mig nu see, I holder Jer som Karle og rækker Tungen brav langt ud til den er afbidt! See paa mig til det Sidste og gjør eders Hovding Vre! Naar jeg har seet dem alle paa Steilen, Herre Konge!" — raabte han spottende og vendte sig endnu engang trodsig om i Døren — "saa kommer Naden til de fornemme Folk. Kom saa selv og gif mig Naades stød, som en barmhjertig Bøddel! og jeg skal hviste Jer en Hemmelighed i Dret, som I ellers ikke faaer at vide før St. Cæcilie Dag er forbi." Med disse Ord var han ude af Døren.

Kongen vendte sig hastig om med en foragtelig Mine, men syntes dog urolig over den frække Røver:

høvdinges Afſkedsord — "hie!" raabte han — "dog nei, de ſkal ikke gjække mig, det liſtige Pak! jeg kjender deres Kneb; med ſlig forblommet Tale har mangen forſtokket Skjelm ſnakket ſig fra Galgen. Lad min Hest trække frem, Rane! Jeg vil i Fraſtand dog ſee, om de holde den Trods vedlige til det Sidſte."

Rane gif ud og kom ſtrax efter tilbage. "Heſtene ſtaaer for Døren, eders Naade!"

"Din vel ogſaa?"

"Det forſtaaer ſig, Herre Konge!"

"Jeg troer dog, jeg har betænkt mig. Man ſover ikke godt paa ſligt et Syn, og vi ſkal tidlig op imorgen. Alt er vel iſtand til Jagten? Droſt Heſſel!"

"Der ſkal Intet mangle, Herre Konge!" — ſvarede Droſt Peder og betragtede ham med et Blik, ſom ikke dulgte hans oprørte Følelſe.

"Jeg rider alligevel derhen — ſagde Kongen — det er dog en Udspredelſe. Man kan jo lukke Øinene for hvad man ikke gider ſeet. I maa nu ſelv tilſtaaer, min ſamvittighedsfulde Droſt, at jeg baade har været retfærdig og naadig."

Droſt Peder bukkede og taug.

"Min artige Bert ledsager mig vel?" — tilſvarede Kongen med venlig Tone og dulgt Harm.

”Jeg gjør det saare nødigt, min Konge! men hvis I befaler det, maa jeg adlyde. Her skeer ingen Uretfærdighed, det maa jeg nu tilstaae; men det er intet kongeligt Syn, og jeg ønskede Eder en værdigere Forlystelse ved dette Besøg, som jeg ikke længer tør falde naadigt.”

”Lad mig derom! I følger mig” — sagde Kongen og gik.

Kane smilede; og inderlig oprørt fulgte Drost Peder i den mørkeste Stemning sin kongelige Gjest.

Næste Morgen, da Solen stod op, skinnede den paa de tretten henrettede Rovers Liig paa Daugberg Daas. Nedenfor paa den dybe Huulvei hørtes lystig Larm af Jægerhorn og Hundeglam, og et stort prægtigt Jægertog drog forbi. I Spidsen reed Kongen i en statelig grøn Jægerdragt mellem gamle Ridder Jon og Drost Peder. Efter dem fulgte sex pynkelige Diskvende med Falke og Jagtredskaber, og blandt dem var den lille venlige Lage Johnsen, der bar Kongens Yndlingsfalk. I Spidsen for en Flok kongelige Jægere, der førte 30 Hunde i Kobbøl, reed dernæst Kammervend Kane, der ligesom Jægerne var let bevæbnet med Bue og Jagtkniv; desuden bar han en prægtig smal Kaarde, med glimrende Edelstene paa Solbhestet; dermed havde Kongen nylig givet denne sin fortrolige Yndling et iøjnefaldende Beviis paa sin Naade.

Bæbner Skirmen var ikke med i Jagtselskabet; han var endnu ikke kommen tilbage fra Besøget hos Herrer Friser i Skovhuset. Han havde Tilladelse til at blive borte til denne Dags Aften, og i hans Sted fulgte Lyge Borgfoged nu Drosken og sluttede Jagttoget med Skytten og nogle raske Jægere fra Harrestrup.

Da Kongen reed forbi Daugberg Daas, lukkede han det venstre Øie, for ikke at see Retterstedet, og sporede sin Jagthingst. Da de vare komne et Stykke fra Høien, vendte han sig til højre Side, hvor gamle Ridder Jon reed. "Nu, de holdt sig jo standhaftig i deres Trods? — sagde han — igaar Aftes vilde jeg ikke forstyrre min gode Nattesøvn med at høre eders Beretning til Ende, og jeg kom ikke selv saa nær til Stedet, at jeg kunde høre hvad de sagde. Vilde den forvovne Niels Ufred slet Intet bekjende!"

"Intet Ord, Herre Konge! — svarede Ridder Jon — men han loe affkøligt i Døden og lovede, inden otte Dage at fortælle Jer hvad han vidste."

Kongen blinkede urolig og blev bleeg. "Siig mig, min kjære Jon! — sagde han — troer I, alle de forblommede Trudsel og Advarsler, de Karle lode sig forlyde med, vare Andet, end listige Paafund, hvormed de vilde faae Galgefrist og Leilighed til at undvige?"

"Jeg veed det ikke, Herre Konge! men i eders Sted havde jeg dog ikke ilet saa meget med Fuldbyr: delsen af denne Dødsdom. Den Omstændighed, at en fredløs Ridder af saa høi Byrd var med blandt disse Røvere, syntes mig, ogsaa uden deres eget Udsagn, et sandsynligt Beviis for, at de har været her i et farligere og vigtigere Foretagende, end at plyndre Hadeburet eller Viintjælderen paa Harresstrup. De kunde maaskee have givet os vigtige Oplysninger."

Kongen var ved disse Ord bleven endnu mere urolig. "For Djæveln! — sagde han heftig — man maatte jo haste, for at gjøre dem ethvert farligt Foretagende umuligt. Hvorfor sagde I mig ikke eders Betænkeligheder medens de levede? nu kommer eders Klogskab for sildig, Ridder Jon!"

"J vilde intet Ord høre, Herre Konge! Naar jeg har et bestemt Kongebud for mig, maa jeg tie og adlyde; helst hvor det, som her, unegtelig var ret: færdigt og efter Lovens Bogstav."

"Nu, for Pokker! saa vil vi ikke tænke meer derpaa" — sagde Kongen og betvang sin Uro, idet han gav sin Jagthingst af Sporerne og lod Jægerne spille et lystigt Jagtspykke.

Drost Peder var alvorlig og stille. Kongen havde endnu ikke talt et Ord til ham den hele Morgen, og den skarpsynede Drost troede tydeligt at læse

saavel i Kongens som i den listige Kammerhvends Miner, at hans Fald var besluttet, men at man blot ikke vilde forstyrre disse Dages Forlystelser med at lade ham formelig vide, at hans Magt og Indflydelse var til Ende. Denne nedslaaende Forestilling overveiedes dog af andre ham langt vigtigere Betænkkeligheder angaaende Land og Rige, hvortil Jomfru Inges Naamindelse om Arvaagenhed og hvad der nylig var hendes med Stumændene gav ham tilstrækkelig Grund. Ridder Jon syntes nu derimod at have bortslaaet alle mørke og foruroligende Tanker. Han havde i sin Ungdom været en ras Jæger, men havde nu ikke i mange Aar deeltaget i denne Forlystelse. Klagen af Jægerhornene og den lystige Jagtlarm opvakte livlige Ungdomserindringer i hans Sind, og som Kongens Ledsager paa denne Lystfart ansaae han det for sin Pligt at være saa munter og underholdende som muligt. Saa snart det første Bildt var opjaget, var Kongen lidenskabelig beskæftiget med at forfølge og nedlægge det. I denne Færdighed kom Ingen ham nær; han foer afsted med vild Hestighed blandt Jægerne og de løsladte Hunde, og han blev som sædvanlig høilig beundret af de fremmede Jægere saavel for sin Hurtighed som for sine sikke Pilestød. Ikke uden Besværlighed fulgte gamle Ridder Jon ham; men han lod sig ikke mærke med, at det kostede ham Anstrengelse; han

satte sig livlig tilbage i sin Ungdom, gav sin fyrige Jagthingst Toilen og lod den gjøre de dristigste Spring over Grøfter og Gjærder. Drost Peder var vant til sliq heftig og voldsom Jagt, men følte sig dog ofte smertelig erindret om sine Saar. Den mørke Stemning, han var i, forøgedes snart ved hans Deeltagelse for gamle Ridder Jon, som han tydelig saae anstrengte sig over sine Kræfter; men det nyttede ikke at tale til den gamle Herre derom; hvor munter han end syntes, havde han dog meddeelt Drosten ved et Bink, at han deelte hans Betænkelighed og holdt det for høist nødvendigt, at Jagtselskabet var samlet. Hele Formiddagen gav Kongen kun Agt paa Jagten. Naar man af og til standsede ved et nedlagt Raadbyr, havde Kammerfvenden strax et nyt i Sigte, og Kongen foer afsted igjen med fornyet Jagtlyst. Endelig standsede man paa en smuk Skovflette for at lade Hestene puste og for at nyde et hastig beredt Middagsmaaltid. Nu var Kammerfvenden udtømmelig i at underholde Kongen med lystige Jagthistorier. Man havde taget Plads paa en fældet Eggestamme. Dugen laae udbredt paa det friske Mos; i nogen Grastrand havde Jægerne leiret sig; og Jagtbyttet laae opstablet i Nærheden. Distfvendene opvartede Kongen; han syntes oprømt og veltilfreds.

"Det er en ridderlig og kongelig Forlystelse" — sagde gamle Ridder Jon paa Kongens Spørgsmaal om han morede sig — "i min Ungdom var jeg ogsaa en vældig Jæger; men nu bliver jeg for stiv og gammel til den Spøg. En anden Gang, Herre Konge! gjør jeg dog bedst i at blive hjemme, som de gamle Jagthingste."

"J vilde jo endelig selv med denne Gang — sagde Kongen — og det undrede mig, J havde Lyst dertil."

"Det var just ikke for Jagtens Skyld, Herre Konge!" — svarede den Gamle alvorlig med et opmærksomt Blik til Rane — "denne Deel af Jylland kjender jeg kun lidet — tilføiede han hastig — jeg gad ogsaa nok seet vor gode Drost Hessel som Hunsbert."

"Saa har J da seet, han er Herre i sit Huns og vaager strengt over Gjestfriheden" — svarede Kongen med et bittert Smil. — "Selv Stimmænd og Mordere ere sikre under hans Tag."

"Gif han maaskee deri lidt for vidt, eders Naade! — sagde Ridder Jon — saa beder jeg Eder for min Skyld at holde ham det til Gode. Jeg ansaar heller ikke de Fanger for saa farlige."

"Jeg maa tilstaae, Herre Konge! — tog Drost Peder nu Ordet — det var en vigtigere Sag med de Forbrydere, end jeg havde troet; de ligge nu paa

deres Gjerninger. Har jeg ved denne Leilighed forseet mig og et Dieblif forglemt den Erbødighed, jeg skyldte min kongelige Gjest, saa lad denne Dags Sol ikke gaae ned over eders Brede, min Konge! Har jeg forspildt eders kongelige Naade derved, saa lad mig idetmindste" — —

"Nok derom!" — afbrød Kongen ham koldt — "jeg er kommen hid for at forlyste mig og ikke for at holde Dom hver Dag; mine Tanker er jeg selv Herre over, og mine Beslutninger skal I faae at vide, naar Tid er. Nu, hvorfor blæser Jægerne ikke?"

Kane gav hastig de kongelige Hornblæsere et Vink; de stode i nogen Graastand paa en Høi, og de blæste nu et rask og fjækt Jagtstykke, som de kaldte Kong Valdemar Seiers Jagt og som Kongen fortrinlig yndede.

En forstemt Tausshed var fulgt paa Kongens unaadige Ytringer mod Droft Peder. Kane smilede listig; han fyldte Kongens Bæger og søgte ved et Par Hofnarsstreges at bringe Lystigheden tilbage. Men Kongen lod Bægeret staae og faldt i dybe Tanker. Den raske Bevægelse og Følelsen af hans Jægerdygtighed saavel som hans Harm mod Droft Peder syntes at have betaget hans Ansyn det ubestemte og modsigende Udtryk, der saa ofte skæmmede det, og der var et Dieblif et Anstrøg af sand Kongeværdighed

og Storhed udbredt over hans Ansigt, medens han, med Haanden paa sit mægtige Sværd, betragtede sine tre vigtigste Raadgivere, som den, der havde Magt til, hvad Dieblif han vilde, at løsrive sig fra dem alle. Den eneste af dem, som han havde et Slags Fortrolighed til, var Kane; men ham foragtede han i sine bedre Dieblif, som et usfelt Middel til hans fletteste Morskab. Den Magt, gamle Jon udøvede med saa megen Klogskab og Besindighed, syntes ham i dette Dieblif et tilløstet Indgreb i Majestætsretten, og Drost Peder's kjække Overlegenhed var ham en utaalelig Annækselse. Det var ligesom de raske stolte Seierstøner, som Kongen kjendte fra sin Barndom, tilbagefaldte hans dristigste Ungdomsdrømme med Mindet om den Tid, da han ved sin kjække Moders Side allerede hilsedes med Kongens navn og sølte Baldemarernes Blod i et kjækt og ufordærvet Hjerter. Det var som hans hele forspildte Kongelig fløi ham forbi, og som han nu sad ene og forhadet midt i sit Rige uden en eneste Ven. En mægtig Beemod og Forsagthed syntes at ville overvælde ham; men han bekæmpede den ydmygende Følelse, og en vild Trods og Haardhed udtindrede af de blinkende Øine.

Drost Peder sad tankesfuld og stille; i hans aabne djærve Ansigt kunde man tydelig see hvor nær Kongens Unaade gik ham til Hjerter; hans hele

Fremtids Virksomhed laae i dette Dieblif knuust for hans Pine, og ved et eneste heftigt og uforsigtigt Ord. Han kunde ikke frikjende sig selv for et Anfald af Overmod midt i hiin Retfærdighedsfølelse, hvis alt for dristige Yttring havde vendt Kongens hele Harmen imod ham. Det var ham en bitter Følelse at have fornærmet sin Konge i det Dieblif, Majestæten traadte som Gjest i hans Huus. Det var ham i dette Dieblif næsten bittreere, end Tanken paa de sandsynlige Følger. Nu traf ham Kongens strenge Dommerblik; men den overdrevne Haardhed deri syntes næsten at forsoner ham med sig selv. Den Uforsagthed, hvormed han mødte dette Blik, var derimod lidet skikket til at forsoner Kongen, om den fornærmede Hersker end nødtes til at agte den faste Selvtillid og det rolige Mod, som intet ugunstigt Herskerhane kunde ydmyge.

Saavel Rane som gamle Ridder Jon vare opmærksomme Vidner til dette stumme men betydningsfulde Minespil, der under Musikken og den almindelige Tausshed erstattede den standsede Vordunderholdning. Den gamle kloge Statsmand syntes rolig og ligegyldig; men der glindsede ham en hastig tilbagestrængt Laare i Diet, idet han betragtede den Ræst af Høihed og Bærdighed, der endnu dog flygtig fremglimtede i det af vilde Lidenstaber forvanskede Kongeaasyn. Han saae med Bekymring, at den troe Drost

Peders Fald var bestemt, og at hans egen Indflydelse stod paa svage Fødder; men hvad der meest foruroligede ham var den Triumph, den forslagne Kammersvend forgjeves søgte at skjule, og den gestæftige Jver, hvormed Kane beredte Alt til Jagtens Fortsættelse. Nu bemærkede endogsaa den gamle Herre, at Kammersvenden gjorde en usædvanlig Bevægelse med Armen, og at Kongen nikkede til ham, som efter en hemmelig og fortrolig Aftale. Kongen gjorde Mine til at reise sig, men faldt atter i Tanker og blev siddende. Musikken vedblev endnu.

"Herregud!" — afbrød gamle Ridder Jon nu den lange Taushed — "det er Kong Baldemar Seiers Jagt, de der spille. Det er dog sært at tænke paa, Herre Konge! havde eders store Farfader, hoiselig Thukommelse, havt Grev Albert og den tro Carl af Rise ved sin Side, da man spillede det Stykke for ham ved Ulykke; Jagten paa Lyøe, saa havde sorte Grev Henrik neppe dengang faaet ham i sin Vold."

"En Kronhjort, en Kronhjort!" — raabte nu Kammersvend Kane og sprang op. Kongen reiste sig hastig. En Flok Dyr foer forbi med en Kronhjort i Spidsen. I et Dieblis vare alle Jægerne til Hest. Hornene lode vildt. — Hundene gave Hals.

"Uffted!" — bad Kongen og svang sig paa sin Hingst. Drost Peder og Ridder Jon fore hastig

frem ved hans Side. — Kammerfvenden reed forud; og nu begyndte Jagten igjen med fordoblet Iver og Voldsomhed. Man tabte ofte Vildtets Spor og fandt det igjen, og saaledes gik det fort nogle Timer uden mindste Ophold.

”Herre Konge!” — sagde endelig Droft Peder og reed tæt hen til Kongen, da han et Dieblif standfede for at give Agt paa Hundene og Sporet — ”Tillad os et lidet Ophold! Ridder Jons Alder gjør ham den voldsomme Bevægelse besværlig; og mine Saar have gjennemblødt Forbindingen.”

”Hvem der ikke kan følge med, maa blive tilbage — svarede Kongen — jeg har Jægere nok med mig; jeg behøver Eder ikke. Fort, Kane!”

Jagten fortsattes med Iver, og hverken Droft Peder eller Ridder Jon bleve tilbage. Endelig begyndte det at mørknes. Droft Peder reed atter ind imellem Kanes og Kongens Hest. ”Vil I tilbage til Harrestrup inden Natten, Herre Konge! — sagde han med synlig Uro — saa maa vi nu vende om og give Dyrene Fred for idag.”

”Jeg maa kun hvad jeg vil” — svarede Kongen fortørnet. Han havde nylig selv med en Piil anskudt Kronhjorten, som man med Hidsighed forfulgte. — ”Det kronede Dyr skal være mit — raabte han — skal jeg saa forfølge det til imorgen.”

Det gik nu fort i flyvende Gallop, over Stub og Steen, gennem Krat og Skov, med Hundeglam og lystig Hornklang. Drost Peder og Ridder Jon fulgte endnu Kongen og tabte ham intet Dieblit af Syne; men ved et farligt Spring styrtede Hesten med gamle Ridder Jon, og han fik saa voldsomt et Stød i Siden, at han et Dieblit blev liggende bevidstløs paa Jorden. Drost Peder sprang strax af Hesten og kom ham til Hjelp; han fandt med Forstrækkelse, at den gamle Herre havde brudt et Sidebeen. "Holdt, for Gud i Himlens Skyld, holdt!" — raabte han af alle Kræfter. Jægerne hørte Drostens mægtige Røst, som de vare vant til at adlyde, og de standsede. De kom ham hastig til Hjelp. Snart var en Baare af Grene gjort istand til at bære den gamle Herre paa. Alle viste ham den største Deeltagelse. Men under denne Forstyrrelse var Kongen og Kammersevend Nane tilligemed de to raskeste Drengene med Falkene komne dem af Syne.

Saa snart Ridder Jon var kommen til sig selv og saa sig paa Baaren, med Drost Peder og alle de bekymrede Jægere omkring sig, spurgte han bekymret og forfærdet om Kongen.

"Han vilde ikke standse — sagde Drost Peder — men han maa strax vende tilbage. — Det er umuligt at jage længer. — Det er næsten Nat."

"Efter ham, Droft Peder! — raabte den Gamle — for Gud i Himlens Skyld, efter ham! Hvad tænker I paa! — hvisttede han — han er jo ene med Kane. Eders Folk kan sørge for mig. Afsted!"

"Sørg vel for ham, Enge! han er Kongens vigtigste Mand" — sagde Droft Peder til sin Borgfoged, idet han hastig svang sig paa sin Hest — "Bær ham forsigtig til Harrestrup med vore Jægere! I andre følger mig! Gud være med Jer, ædle Herre!"

I et Dieblit var Droft Peder forsvunden i Skoven med de kongelige Jægere, medens Enge Borgfoged og hans Jægere langsomt og forsigtigt bare den gamle Ridder Jon til Harrestrup.

I et lille eenligt Skovhuus i Nærheden af Finnerup stod paa samme Tid i Aftenstumringen Claus Skirmen, med sin Væbnerhue i Haanden, for den gamle Henner Friser og den lille Aase. Den stærke kæmpehoie Olding syntes at have beredt sig paa Ufred. Han stod i sin frisiske Krigerdragt, med det Lærreds Pantser, Sælfskindshuen over det stride graae Haar, og lænede sig til et langt Snyd. Den lille nydelige Aase syntes at have langt fredeligere Tanker i Hovedet; hun bar den samme mørkeblaae Trøie, det foldede Skjort og det lyseblaae Forklæde, hvormed Skirmen førstegang havde seet hende, da

han var med at befrie hende paa Hegnæsgavl; hun holdt Skirmen fortrolig i Haanden og saae kjærlig paa ham med de sorte spillende Dine, medens han halv undseelig syntes at vente paa et vigtigt Ord af den gamle Henner.

"Tak for din Advarsel, brave Knøs!" — sagde den Gamle og rystede Bæbneren trofast i Haanden — "det var vel, du kom saa betids, at du kunde hjælpe os med vore smaa Forstandninger. Nu maae vore Forsølgere komme hvad Dieblif de vil. Ingen skal see os længer, end vi selv lystre. — Er det sandt hvad du siger — og jeg holder dig ikke for nogen Pralhals — saa er du en flink Knøs. De Røvere har ikke været at spøge med. Vil du saaledes blive ved, saa din Herre engang med god Samvittighed kan give dig Ridderslaget, saa har jeg Intet imod, at min lille Nase holder af dig og du af hende. Naar vi sees igjen, kan vi tale nærmere om den Sag."

Skirmen og Nase fløi sjæleglade i hinandens Arme og omfavnede den Gamle med stormende Glæde.

"Godt, godt, Børn! Gud og St. Christian velsigne Jer!" — vedblev den stærke Olding bevæget — "men det er ikke Tider til at tænke for længe paa Elskov og Kjæleneskab. Nu maa du affed, Skirmen, over Hals og Hoved og bringe din Herre Budskabet om hvad vi veed."

”Han har allerede Rys derom — svarede Skir-
men — Hvad de Ribe Borgere sagde i Kroen, veed
han; men han troer dog nok ikke, det har stort at
betyde.”

”Saa sig ham fra mig — sagde den Gamle —
at det vist ikke har mindre at betyde, end hvad Folt
sige de tre Sole skal betyde, vi saae her paa Himlen
St. Remesii Dag. Det var Dagen for alle Helgens
Fest. De lærde Klerker snakke Meget om en hedenst
Trolde-Gudiinde for Hevnen, der næsten har havt
samme Navn som den gode Helgen, vi den Dag
dyrke; vor Herre kjender den Hex, og jeg forstaaer
mig ikke paa de Tegn i Sol og Maane; men det
veed jeg: naar vrede Ridderesmænd krybe i Munkes
hætten, er det neppe en hellig Valfart, de har for.
Veed din Herre først og fremmest at vogte sig og
Kongen for Finnerup Lade. Og nu afsted! Giv ham
et Rys, Aase, og lad han saa rende! Din Nordbaf
er ivrigere, end du, i Kongens Tjeneste, Skirmen!
Hører du hvor utaalmelig den falder?”

”Farvel, Fader Henner! farvel, min velsignede
Aase! — sagde Skirmen nu hastig — Vær nu kun
forsigtig, Aase! gjælder du for Ellefruen, saa vær
ligesaa snild som hun og forsvind! forsvind for Guds
Skyld, saasnart du mærker Uraad!”

”Tag dig iagt, min unge Hr. Ridder! jeg er
virkelig Ellefruen — sagde Aase overgivet og omfav-

nede ham — "seer du ikke mit blaae Skjort og min brune tostykkede Hue — Det saa, see mig kun i Dinene, men ikke paa Ryggen! der er jeg huul som et Deigtrug. Nu, afsted! herud med dig! red din Herre og Konge! ellers fortjener du aldrig at blive Ridder i dine Dage, og jeg vil Intet vide af dig at sige."

Skirmen omfavnede hende hastig og ilede ud, ledsaget af Aase og den Gamle. Strax efter lod der et let Fjurspring gennem Skoven, og gamle Henner Friser kom tilbage i Hytten med sin Datterdatter. De vare begge tause. Han slog en Skodde for Døren, kastede sit Spyd hen i Krogen og satte sig alvorlig og betænkelig paa Sivhyndet i sin Bedstefaderstol. Det var nu ganske mørkt i Stuen. Aase tog sit Bindetoi frem og satte sig til Arbeid ved Gluggen.

"Tænd Lampen, Aase!" — afbrød den Gamle endelig Taussheden og reiste sig urolig — "Det er dog for tidligt til at gaae til Ro i Hulen derinde, og sidde i Mørke veed du nok jeg ikke kan udholde."

"Men var det dog ikke bedst iaften? kjære Bedstefader! — svarede Aase — om jeg ogsaa hænger mit Forklæde for Gluggen, skinner dog Lampen derigjennem; og vil vi holde os skjulte, var det nok raadeligst" — —

"Jeg er ingen Kjærling — sagde den Gamle — Jeg fryder ikke saaledes i Skjul af Menneskefrygt, at jeg derfor vil sidde i Mørke og pine af den Døde. De Levende frygter jeg ikke for; vilde kun de fordomte Døde unde mig Fred!"

"Tænker du nu igjen paa de Døde, kjære Bedstefader!" — sagde Aase med et let Suk og tændte hastig Lampen, som hun hængte i en Jernkrog under den lave Bjælke, efterat hun først havde hængt sit tynde lyseblaa Hørgarnsforklæde for Hornruden i Lugen, der vendte ud til Skoven — "Det er jo ikke de Døde, men de Levende, som forfølge os, kjære Bedstefader!" — vedblev hun og satte sig paa Gaasébænken ligeover for hans Stol, ved sit Haandarbeide — "Hvad du sommetider bliver urolig for om Natten, er vist kun Stormen, som river de tørre Grene af Træerne, og de vilde Ratsfugle, der tude sælt og flyve over Skoven."

"Det kommer altid histnede fra Gottorp" — mumlede den Gamle, der atter havde taget Plads i Armstolen — "der er det, han ligger med Pælen gjennem Hjertet i Sumpen, den fordomte Konge, som lod sin Broder kaste i Elven; ham er det, som jager her gjennem Skoven ved Natteride. Jeg har længe holdt det for Løgn og Overtro; men nu maa jeg vel troe det, siden jeg selv har seet det."

”Kors bevare os! har du selv seet det, Bedstefader! naar saae du det da?”

”Det var Natten efter St. Remesii Dag, da vi havde seet det forunderlige Syn paa Himlen — igaar Nat var det tre Ulger siden; det var Søndag, og vi havde været i Kirke. — Du husker nok hvor det tudede i Stormen. Du faldt dog tilsidst i Sovn der i Alkoven; men jeg kunde ikke lukke et Øie for den fordomte Hylen og Susen. Jeg stod endelig op og saae ud gennem Eugen i Skoven, og da saae jeg, det var ingen Løgn. Der reed en fulsort Herre gennem Skoven i Maaneskinnet; han reed i flyvende Tiir; spring paa en ravnescort Hest. Bæstet hvinede og fnyste, som det var besat, og det gnistrede efter den. En Karl, som støbt af Jern, foer efter ham, som det kunde være den lede Satan selv, og tre store Hunde kom bag efter; de glindsede i Maaneskinnet; men om de var gloende, som man siger, skal jeg dog ikke bande paa. Jeg havde Nok af hvad jeg havde seet; og nu skal Ingen indbilde mig, det er Snak og Overtro med Kong Abels vilde Jagt.”

”Jeg saae vist de samme to Ryttere i Mandags Aftes — svarede Aase — men du kan troe, Bedstefader! det har været levende Mennesker. Skovfogdens Maren havde ogsaa seet dem, og hun meente, det havde været den forfærdelige Marsk Stig fra Møllerup og den stærke Mads Jyde, der altid følger

ham. Det var fort for vi horte om de mange Graabrødre; Munke i Ribe og om Spøgeriet i Finserup Lade, og det troer du dog jo selv er Forrædere, der lure paa Kongen."

"Du kan have Ret, Barn! — sagde den Gamle roligere og nikkede betænksom med det graae Hoved — "jeg er en gammel Gjæk, at jeg kan sætte mig fligt Galskab i Hovedet. Var det ogsaa den fordomte Kong Abel selv" — vedblev han og reiste sig — "saa lad ham komme, naar han vil! jeg har ikke for været bange for at see den Karl under Dine; jeg har min gamle Staalbue endnu, og mit gode friske Spær skal endnu holde mig alle Niddinger fra Livet, enten de saa ere døde eller levende." Han blev staaende midt paa Gulvet, med Armene over Kors, og faldt i dybe Tanker. "Skulde det virkelig have været Stig Andersen?" — udbrød han nu pludselig — "Skulde han selv være her med og have Deel i Spøgeriet i Laden? — Hum, hum, saa er det farligere, end jeg troede; saa er det ikke Tid til at frygte i Skjul for sit eget Skind. Det var bedre, jeg var selv reden til Drosken. Skirmen er en rask Knos; men nu har du sat ham forelskede Griller i Hovedet, og saa kan man ikke lide paa den Bedste; har han ikke grebet saa bagvendt paa Alting idag, som han aldrig før havde havt Spade og Øxe i Haand" —

"Han er jo ogsaa en Ridderson, Bedstefader! og er ikke vant til det Slags Arbejde. Men du skal see, han er flink, naar det gjælder om at redde hans Herre og Konge."

"Snak du længe nok for din Bæbner! er han ikke bedre Bæbner, end Tomrer, bliver han aldrig Ridder i sine Dage. Siig mig, Aase! er du bange for at være her hjemme alene inat?"

"Bange? Bedstefader!" — svarede hun hastig og blev rød — "nei, det er jeg just ikke — naar du nu kun ikke havde talt om den fæle døde Konge — Men det har Intet at betyde" — vedblev hun munter, da hun saa en misfornøiet og urolig Bevægelse i den Gamles Ansigt — "Jeg er slet ikke bange, Bedstefader! jeg er jo Ellesruen, veed du nok, og naar jeg ikke vil sees, behøver jeg kun at gjøre mig usynlig."

"Det kan nu være godt nok, Barn!" — sagde den Gamle og betragtede hende med kjærlig Deeltagelse — "der løber kjæft friskt Blod i dine fine Arter, og du har nu længe været fri for Drømmesoten; for din Sikkerhed er her nogenlunde sørget; men er du ængstelig, vil jeg dog ikke forlade dig. Du er min Diesteen, Aase! den øvrige Verden kommer der nu ikke stort ud af at bekymre sig om; men naar det bryder paa Diget, kan ingen ægte Strandfriser sove, saa længe Vor Herre og St. Christian ikke lader os falde i Staver. Det er en vigtig Sag, som du nok

veed. Kongen selv giver jeg ikke en raad den Ende Loug for; men for Landets og Rigets Skyld er han dog en vigtig Mand, idetmindste til Droft Hessel har optugtet os en bedre Konge. Den flinke Droft har reddet din Ære og maaskee mit Liv; han er sin Konge tro, som en brav Karl, og jeg skylder ham at gjøre hvad jeg kan for ham og hans Herre. Lørd du være her alene, Barn, rider jeg strax ud og opsooger Droft Hessel og Kongen, hvor de saa er; naar jeg kommer i slikt Grinde, skulde jeg dog troe, jeg var sikker."

"Nid i Guds og den hellige Jomfrues Navn, Bedstefader! hvis du bør og maa! jeg er ikke bange og skal nok hytte mig" — svarede Aase kjæk. Den Gamle betænkte sig ikke længer. "Kom en Vid Brød i min Jagttaske, medens jeg sadler Høibeen" — sagde han og gik ud gennem Stegerset til Gaarden og Stalden.

Aase gik med ham ud i Stegerset og kom strax efter alene tilbage med nogle Fodemidler, som hun indpakkede i en Grævlingeskindstaske, der hang paa Hjortetaksknagen ved Arnen. Medens hun var beskæftiget hermed, faldt Forklædet ned fra den lille Hornrude; men hun mærkede det ikke. Hun stod med Tasken ved Bordet ligesom Lysen og vendte Rygen til Vinduet. Hvad der havde forårsaget Forklædets Fald var en tynd Kaardespids, som hastig

trak sig tilbage gennem Hornruden. Et listigt Ansigt med rødt Mundstjæg tittede nu ind igjennem Ruden. Det forsvandt strax igjen og gav Plads for et andet, som ligeledes strax forsvandt, idet Aase vendte sig. Nu mærkede hun først, at Forklædet var faldet fra Ruden. Hun gik rolig hen og hængte det op igjen, uden at bemærke den smalle Sprække i Hornruden.

Nu traadte hendes Bedstefader rejsesærdig ind ad Stegersdøren. "Jeg rider ud af Bagporten" — sagde han og kastede Jæbertasken over den brede Skulder — "Du er dog virkelig ikke bange? Barn! Naar du mærker det mindste, saa veed du hvad du har at gjøre. Lør du ikke have Lys, saa sluk Lampen!"

"Vær kun rolig for mig, Bedstefader!" — svarede Aase uden Tegn til nogen Frygt — "Siden du har talt saa meget om de Døde, vil jeg dog ikke slukke Lampen. Spøgelse kan jo ikke lide Lys. Levende Mennesker kan jeg nok hytte mig for. Naar kan jeg vente dig igjen?"

"Inden Dag — svarede den Gamle — Stæng for Stegersdøren efter mig! Du lukker Ingen op for du hører de ni Slag paa Døren. Gud velsigne dig!" Han omfavnede hende heftig og gik samme Vej ud, som han var kommen ad. Aase satte Stang for Døren efter ham og gik tilbage i den eenlige Stue.

Kort efter hørte hun Hestetrag i Skoven og kjendte Bedstefaderens stærke Ridt.

Omtrent et Bueskud fra det lille Skovhuus bag nogle tætte Hvidtjørnbuske stode tvende opsadlede Heste; de holdtes af to stadselige Dreng, der selv sad paa et Par smaa Jagtheste og tillige bare en Falk hver paa Armen. Men en halv Snees Skridt fra Skovhuset stode Kongen og Kammerseend Rane og hvistede hemmeligt sammen bag et tæt Krat af Ellebuske, der ganske skjulte dem.

"Det var den Gamle, der reed ud — hvistede Rane — Det kunde aldrig træffe beleiligere. Og hørte I, Herre! Ni Slag paa Døren aabner den."

"Hm, jeg havde jo opgivet den hele Spas" — mumlede Kongen urolig — "det var bedre, du havde passet paa Veien."

"Sandt at sige, Herre Konge! jeg vidste bedre Besked i Skoven, end jeg lod til; jeg vilde endog mod eders Villie overraske Jer og holde mit Løfte. Nu har I dog selv seet, hun er her, og det er Drost Hessel, der skjuler hende for Jer. Det er hans Skovhuus. Her har han nu siden ifjor hælet og huset baade Pigen og den gamle Kongemorder."

"Tys! — hvistede Kongen urolig — nævn ikke det fordommelige Ord! han er ikke langt borte endnu, og hvo veed, om her ikke er Forrædere? Det var uforsigtigt af dig, Rane! at lede mig vild her i

Skoven paa denne Tid for slige Narrestreger. Hvor let kunde du ikke have ført mig i Klørene paa den gamle Satan. Jeg vil nok have fat paa Glutten; men Stort vil jeg ikke vove for den Spas. Hvad den fordømte Niels Ufred og den forfærdelige Lave Rimaardsøn sagde mig igaar, kan jeg dog ikke glemme. Du ligge de deroppe paa Steilen; De vil grine slemt i Maanestinnen, naar vi siden skal ride dem forbi." — "Hør, sig mig, Rane!" — vedblev han efter et tankesuldt Ophold — "jeg har ikke længe været i Kirke og veed ingen stor Bæst med Helligdagene — naar har vi vel St. Cæcilie Dag?"

"Det veed jeg ikke, Herre! — svarede Rane — jeg er i det Stykke ikke helligere, end J; men der er nok længe til."

"Den Dag skulde være forbi, inden jeg fik hans Hemmelighed at vide, sagde den frække Satan. Det er ikke Tider at gaae paa Galsskab og Pigejagt i. — Natten falder paa, og jeg har intet Menneske om mig uden dig. — Du forraader dog ikke ogsaa din Herre og Konge, Rane! du er vel ikke saa gudsfor-gaaen at lede mig her i en Snare?"

"Kors bevare mig, eders Raade! hvor falder J derpaa?" — stammede Rane forskrækket.

De vare traadte nærmere til Huset. Et svagt Glimt fra Sprækken i den tildækte Rude oplyste Ranes Ansigt. Kongen betragtede den listige Kam-

mersvend med et uroligt forskende Blik og holdt bestandig Haanden paa sit Sværdhefte. "Jeg har mangengang troet dig for — vedblev han — og vi har haft mangt lystigt Eventyr sammen; men hvem i Verden skal jeg nu troe, naar selv Droft Hessel kan være en Forræder, som holder til med Konges mordere, og naar selv den gamle Ridder Jon ikke er at lide paa?"

"Jeg troer dem kun halvt, Herre Konge! — sagde Rane hastig — men det er jo muligt, jeg tager feil. Saalænge jeg er hos Jer, kan I være tryg. Naar jeg mærker mindste Uraad, skal jeg advare Jer. Havde jeg villet forraade Jer, Herre! vilde jeg vel have vogtet mig for at fortælle Jer hvad jeg sidst saae og hørte paa Møllerup."

"Men du lagde jo dog ogsaa Haand paa Bogen, Rane! du swoer jo ogsaa din Konges Undergang; hvad du sværede til hørte Ingen."

"Jeg var Jer en slet Speider, Herre Konge! hvis Gjenden ikke troede mig ligesaa godt som I. Men tænk nu ikke meer paa de Sager, naadigste Herre! her er I sikker. Jeg troede at have fortjent Tak af Jer iaften for denne behagelige Overraskelse, og i dets Sted faaer jeg Utaak, og I faaer Strupler, Herre! og forsommer maaskee det gunstige Dieblif. Nu sidder den deilige Nase alene derinde og keder sig.

Maaskee klæder hun sig allerede af og drømmer maaskee sødelig om Eder, naar I kommer.”

”Tael ikke om hendes Drømme, Kane! hun kan drømme forfærdeligt. Paa Hegnæssgavl havde hun nær gjort mig gal med sine Drømme. Men deilig er hun; det er sandt, og en lille klog Satan er hun. Man siger, hun virkelig skal forstaae sig paa at forudsige det Tilkommende, og jeg er selv nær ved at troe det. Var det sandt, var der nok Et og Andet, det kunde være godt at vide. Hørte du hvad Bonden sagde om de tre Sole?”

”Det er Tant og Overtro, Herre Konge! og jeg forstod ikke det Halve deraf. Men hvad han sagde om Ellefruen her i Skoven ved Ellemosen, forstod jeg nok. Efter Beskrivelsen var det jo vor lille Aase op ad Dage. Maaskee er hun snild nok til at benytte Bøndernes Overtro for at gjøre sig vigtig og drive lidt Smughandel med hemmelige Konster. Nu vel, Herre Konge! er I nu ogsaa bleven overtroisk og vil spaaes, saa har I nu den bedste Leilighed til at faae eders Videlyst tilfredsstillet; I har ikke ti Skridt til Ellefruen, og af saa deilig en lille Mund vil I vist ikke høre Andet, end Godt. Det kan i alt Fald være et artig Paaskud for eders uventede Besøg, og det kan gjøre Jer Eventyret endnu morsommere.”

”Nu vel, jeg besøger hende, Rane! men pas vel paa, at Ingen overrasker os! Du bliver i Nærheden og er paa Pletten saasnart jeg kalder.”

”J kan være fuldkommen tryg, Herre Konge!”

Nu nærmede den høie kongelige Jægersmand sig forsigtig og urolig Døren til det lille Skovhuus. Han saae først ind ad Hornruden; men Klædet hang for, og han kunde kun skimte Lampelyset og en ubestemt qvindelig Skikkelse, der syntes at hvile paa en Bænk. Han stod ved Døren og opløstede Haanden, men tog den tilbage igjen. Endelig syntes han bestemt og slog med sit Sværdhefte ni sagte Slag paa Døren. Han hørte en let men langsom Bevægelse i Stuen. Skodden blev skudt fra indvendig, og der blev stille igjen. Han tøvede endnu nogle Dieblif og syntes atter ubestemt, om han skulde aabne Døren. Endelig aabnede han den halvt og sagte og kigede ind. Lampen brændte dunkelt under Bjælken, og paa Bænken ved Bordet laae den lille nydelige Aase i en yndig Stilling og syntes at slumre. Han aabnede nu Døren heelt og traadte sagte ind. Først lukkede han Døren efter sig og slog Skodden for; derpaa nærmede han sig den sovende Pige og betragtede hende med de blinkende Øine. Aldrig syntes han at have seet nogen deiligere Qvinde. Hendes lille Hue laae paa Bordet ved Siden af et Breviar med fromme Aftenbønner, skrevne med

gothiske Bogstaver i den friske Mundart. Pigens forte Lokker vare opløste af deres Fletninger og nedrullede frit over den brunlige jomfruelige Hals og Skulder. For ikke at forkrække hende med sit lange Sværd, hang han det paa en lille Trækrog paa Væggen.

"Aase, lille Aase, vaagn op! — hviskede han — Du maa laane en god Ben Huus inat."

Den sovende Pige reiste sig langsomt; men hendes Dine vare lukte.

"Begynd nu ikke at gaae i Søvn igjen, lille Aase! — vedblev han — den Spas fik jeg Nok af sidst. Luk kun de smukke Dine op og see paa mig! Kjender du mig ikke?"

Hun aabnede Dinene, men fæstede dem ikke paa ham; de vare stift og livløst opspilede; det lille nydelige Ansigt var dødblegt og havde i høi Grad Søvnigjængerindens og den ubevidste Seerindes høitidelige og frygtelige Udtryk.

"Nu vel da!" — sagde Kongen og veeg forfærdet tilbage — "er du en Hex-og Spaaqvinde, saa vil jeg Intet have med dig at skaffe paa menneskelig Viis, saa skal du brændes engang, naar du falder i Klerfernes Klør. Dog nei, dertil er du endnu for smuk" — tilføiede han roligere og betragtede hende skarpt — "Ha! er det Alvor, Qvinde! og intet listigt Gjøglerie — vedblev han spændt —

kan du stirre ind i Himlen eller ned til de Fordømte, saa sig mig hvad den døde Røver hist paa Daugeberg Steile nu tager sig for! hvad var det han vilde sige Kong Erik Christopherson inden otte Dage?"

"Røveren paa Steilen" — gjentog Aase med sagte klangløs Stemme, uden at forandre Stilling eller Mine — "Han staaer nu i den sorte Hule og falder paa Kong Erik Christopherson."

Kongen foer sammen; han betragtede hende atter og blinkede mistænkelig, idet han saa sig urolig om i Stuen. — "Skuffer du mig, Gjøgler! Skal det koste dit Liv" — mumlede han med Haanden paa sit Dolkhefte; han gik et Skridt længer tilbage mod Døren. "Hvem seer du da i den Hule?" — spurgte han med dæmpet Røst, og han syntes nu ikke længer i Tvivl om, at hun jo virkelig var i en forunderlig Drømmetilstand, hvori hun kunde see det Forborgne og maaskee aabenbare ham den Fremtid, han gruede for.

Det var ligesom hun betænkte sig paa Svaret og som det kostede hende smertelig Anstrengelse at see, hvad hun dog syntes at fornemme med en ganske anden Sands, end med de ubevægelige stift opspilede Dine. "I Hulen seer jeg Røvere og Mordere og Qvindestændere" — sagde hun endelig med den samme hvistende tonløse Stemme — "der er Konger og Fyrster og Bisper iblandt dem. Og see! der

sidder han, Brodermorderen paa Thronen af Dødsningebeen med Hyndet af de gloende Slangar — han bereder Plads ved sin Side til sin Brodersøn — hører du” — —

”Qvinde Satan! hvad drømmer du for Djævelskab!” — udbrød Kongen som overvældet af en gruelig Angest — ”svar mig, svar mig! kan jeg frelses endnu? — hvorlænge har jeg Frist?”

”Spørg Sværdet, som flirrer paa Bæggen!” — svarede Drømmevandrerinden med stærkere Røst og pegede til Kongens Sværd, uden at vende Blikkene imod det — ”naar det falder, er din Time nær.”

Med en frampagtig Bevægelse famlede Kongen urolig efter Sværdet; men den tynde Træfrog, som bar det, knak — og Sværdet faldt flirrende paa Steengulvet.

”Det er et Kongesværd og intet Bøddelsværd” — sagde Kongen stolt og heftig, idet han hastig tog Sværdet op og syntes med det i Haanden at føle Kraft til at trodse sin egen Gru — ”Naar Bøddelsværdet flirrer paa Bæggen, veed jeg nok, det venter Blod — mumlede han — men dette skal drikke mine Fjenders. Ha, sig mig, forfærdelige Qvinde!” — vedblev han atter og saa sig ængstelig om — ”hvor ere de fordomte Forrædere, der lure paa mig? ere de mig nær? hvor mange ere de?”

"Vil du vide deres Tal, saa tæl paa dit Bælte! — svarede Aase — vogt dig for de Graamunkes Rapper! de skjule saa raske Helte. De ride med dragne Sværd gjennem Skoven. — Seer, den blinde skaldede Munk — han leer og hvæsser sine Negle paa Sværdet."

"Ha, Palle, Palle! er det dig?" — mumlede Kongen og stirrede vildt hen for sig som han ogsaa saa de frygtelige Drømmesyner — "Seer du fleer?"

"Jeg seer Fjernmanden med de luende Dine — han sporer den sorte Hest" — svarede Aase med svagere Stemme og syntes udmattet og nær ved at synke til Jorden — "hans store Sværd er draget — nu vil han hegne sin Hustrues Ære."

Kongen stirrede endnu vildt hen for sig — "Satan, Djevvelinde!" — raabte han nu som rasende — "staaer du i Forbund med mine Dødsfjender og Mordere, saa skal du nu ogsaa være den første, jeg knuser med dette Sværd." Han foer med voldsomt Raserie imod hende, og vilde gribe hende i Halsen; men han beholdt den løse Halsduk i sin venstre Haand; hans hævede Sværd flirrede mod Lampen under Bjælken, og Lampen faldt udslukt til Gulvet; han hørte idetsamme et Skrig og en huul Lyd som af et stort Kistelaag eller en Trælem. Pigen var pludselig forsvunden. Kongen huggede vildt

omkring sig og ravede om i Bælmørke. En gruelig Angest overvældede ham; han vilde raabe, men kunde ikke. Han ledte efter Døren, men kunde ikke finde den; han styrtede som rasende mod en Trævæg, og det var som den gav efter og som Huset styrtede sammen over ham. En kold Lust kom ham imøde; han snublede og troede, han var nedstødt i en forfærdelig Morderhule. Hans Sandser forvildedes, og han saa alle de Skrækbilleder for sig, som han meest gruede for. Det var ham som den blege Fru Ingeborg gik ham forbi med hævet Dolk og nikkede ad ham med et udtæret Dødningshoved; hendes vanvittige Fader saa han dandse med vild Latter og famle iblinde efter sit Bytte, og den forfærdelige Stig Andersen stod truende for ham, hvorhen han saa vendte sig, med det samme skræffelige Hevnblik, som da han undsagde ham paa Viborg Thing. Dødsangstens kolde Sved udsprang af hans Pande; det var ham som Jorden bevægede sig under hans Fod. Han tumlede frem som afjindig uden Bevidsthed, til han endelig styrtede over en Steen og forrev sit Ansigt paa Torne, og nu mærkede han, at han befandt sig midt i et vildt Krat i Skoven. Et svagt Stjernelys oplyste Krattet, og han saa sig fortvivlet om. Der var intet Huus at see, og Synet af Pigen i Skovhuset forekom ham som en forfærdelig Drøm.

"Du fik han først sin Stemme i sin Magt. "Er jeg bleven affindig eller forkoglet — raabte han — Kane, Kane! hvor er du?" Han hørte en Rasklen i Buskene, og Kane stod forskrækket for ham.

"Kors bevare os, Herre! — er det Eder — udbrød Kammerfvenden forundret — hvorledes er I kommen hid? — og hvor er Huset blevet af? Jeg syntes I kaldte inde i Krattet, og jeg sprang efter Lyden — men saa blev det stille paany; jeg soer vild i den fordømte Ellemose, og det var mig ikke muligt at finde Huset igjen."

"Det er Djævelskab og Koglerie — sagde Kongen — havde du ikke selv seet baade Pigen og Huset, vilde jeg forbande mig paa, jeg havde drømt eller været gal. Hvor ere Hestene?"

"Strax herved, Herre! jeg hører dem stampe og puste."

"Afsted! — raabte Kongen — bort fra dette forbandede Sted! — Jeg er bleven forkoglet eller affindig. — Jeg bliver aldrig Menneske meer, kommer jeg ikke strax herfra."

"Skal jeg hente Hestene? Herre!"

"Nei, forlad mig ikke! — følg mig til dem! — ræk mig din Haand, Kane!" Han greb frampagtig Kammerfvendens Haand. "Du er mig dog tro, Kane! du staaer dog ei ogsaa i Pagt med mine

Mordere? — du forraader dog ikke skammelig din Herres og Konges Liv?" — —

"Hvor kan J tale saaledes, Herre Konge! Jeg har været i den dødeligste Angest for Eder. — J maa dog have Ret. Det kan ikke være gaaet naturligt til. Saaledes kan et Huus da ikke pludselig synke i Jorden. — Hvor i al Verden kom J midt ind blandt disse Tjørne?"

"Jeg veed det ikke, Kane! hvor er Hestene?" —

"Vi ere strax ved dem, Herre! følg mig kun! frygt ikke! Vi finde vel en Udvei af denne forhexede Skov. Hei, Drengene! kom med Hestene!"

Su kom den lille Aage Johnsen og hans Kammerat med Hestene.

"Der er dog ingen Ulykke skeet? — spurgte Aage — det syntes mig, Kongen raabte?"

"Han havde forvildet sig i Krattet — svarede Kane — Her er eders Hest, Herre Konge! Lad mig hjælpe Eder op og trække Hestene gennem Tjørnene, til vi finde en Veie eller Sti!"

Kongen steg taus paa sin Hest og lod Kane lede den gennem de tætte Buske. Det varede længe, og de fandt hverken Veie eller Sti. Bag efter traf de smaa Drengene deres Heste. Den ene af dem græd: "vi komme aldrig ud af Skoven" — sagde han flynkende.

"Lie stille, Bent! — svarede Aage — lad ikke Kongen mærke, du er forsagt!"

"Saaer det da ingen Ende? — udbrød nu Kongen utaalsmodig — hvor fører du mig hen, Kane! det bliver jo længer, jo værre. Hvor er vi?"

"Vi maae snart være ved en Udgang af Skoven, Herre! — svarede Kane — jeg seer allerede aaben Mark; men hvor vi er, skal jeg ikke kunne sige, om det gjaldt mit Liv. — Dog jo, nu seer jeg Lys — der ligger en heel Bye. Det maa være Finnerup. Harrestrup naae vi dog ikke iasten, og I er træt, Herre Konge! — Lad os da drage til Finnerup og hvile, idetmindste til Maanen staaer op! I kan være rolig, Herre! der er brave Folk i Finnerup; der stæer Eder ingen Meen."

"I Guds og alle Helliges Navn da!" — sagde Kongen ængstelig — "Lad os kun komme under Tag og ud af denne Helvedes Skov!"

Det varede nu ikke længe, inden de vare paa fri Mark og paa en Wei, som førte lige til den lille Landsbye. De satte sig alle til Hest. Kongen følte sig lettere om Hjertet, da han saae Lys i Husene og Tegn til Mennesker igjen. De vare ikke langt fra Byen; men det var sildigt, og nu sluttes det ene Lys efter det andet.

"Det maa alt være Sengetid — sagde Kane — og vi skal have ondt ved at faae Hunslye saa silde,

hvis vi ikke vil give os tilkjende; men vil I tage til Takke med Leiligheden, Herre! kan vi altid komme ind i den store Finnerup Lade. Der er man jo forpligtet til at give Reisende Huuslye, og det skal være skikkelige Folk; der behøver I ikke at give Jer tilkjende."

"Det er ogsaa sikkest — sagde Kongen — men er der kun ingen farlige Reisende, som kunde kjende os."

"Jeg skal først gaae ind og eftersee Leiligheden, Herre! See, hist ligger Laden. Den staaer aaben, og den store Lygte lyser der endnu. Lad os skynde os, Herre, inden den ogsaa slukkes!"

De sporede nu Hestene og rede i stærkt Trav hen imod den lange sraatakte Bygning, der laae affides i en Udkant af Byen, ved Siden af en lille fattig Bondehytte, hvori Kromanden boede, men hvor kun Bønder og Fattigfolk søgte. Det lille smudsige Krohuus var mørkt og tillukket. Ved den aabne Ladeport saae de kun et Par Staldkarle, der vare isærd med at trække nogle Heste ud af Laden.

"Vie, Herre! jeg kommer strax igjen" — sagde Kane og reed i Forveien hen til Laden, hvor han saae sig nøie om og talte et Par Ord med Staldkarlene. Han kom strax tilbage.

"Der er ikke en Sjæl i Laden, og der er herligt reent Straa at hvile i — sagde han hastig —

Folkene kjende os ikke. Følg mig kun, eders Raade!"

Han reed foran, og Kongen fulgte ham ind i den lange skumle Lade, som kun svagt oplystes af en Hornlygte, der nedhang i et Tong fra den midterste Hanebjælke. Da Kongen reed Staldkarlene forbi, betragtede han dem med et skarpt forskende Blik. De lettede ligegyldige paa deres Geddeskindes Huer og syntes ikke at kjende ham.

"Luf Ladeporten, Rane, og stæng vel for den!" — sagde Kongen og steg af Hesten. Medens de to Smaadrenge nu modtog Kongens Hest og førte den tilligemed Kammersvendens og deres egne til den lange Krybbe, kastede Kongen sig udmattet paa et Halmknippe og saae efter Rane, der hastig lukkede Ladeporten og larmede med den store Stang foruden. Der var desuden en Pind til at sætte for temmelig høit oppe; ligesom for nemmere at naae den, kastede Rane et Halmknippe hen for Vorten og steg op paa det. — "See saa!" — sagde han og gif forpustet tilbage til Kongen — "nu har jeg sat baade Pind og Stang for. Det var alt det, jeg kunde magte Stangen; den er saa tyk som en Bjælke; den Mand er ikke født af Qvinde, som skal rykke den op med Hænder."

"Godt, min troe Rane! — sagde Kongen venlig — hvil du dig nu hos mig! du har døiet Ondt

nok med mig i aften. Naar vi huske paa hvad Marsk Stig sagde mig paa Viborg Thing, skulde vi lade slige Eventyr fare" — vedblev han fortrolig og ængstelig — "Her i Jylland vil vi aldrig meer ride ene om ved Nattetide. Hm, havde jeg gjort ham fredløs dengang, havde jeg maaskee gjort klogt. Men dengang meente gamle Jon, det var klogest at fare med Lempe. Den Marsk Stig er en heftig Mand og heelt underlig i sine Ord. Der har fleer, end Een, bragt mig ham ihu i disse Dage."

"Han sidder nu vist over sit Bord og drikker med sine gode Venner paa Møllerup" — svarede Rane og blev ærbødig staaende — "han drømmer vel mindst om, at Kongen af Danmark hviler paa Halm inat i en ussel Lade. Den Marsk Storpraler maa være glad, naar han kan have Fred for Jer — vedblev Rane — han bilder sig rigtignok ind, at det er ham, der værger hele Folket, siden han fik Jer til at erkjende Rigens Ret og Dele; men vilde I ham tillivs, Herre! var vel Møllerup ikke uindtagelig. Den dumdriftige Marsk skulde huske paa hvad der staaer i Bisen."

"Hvad staaer der da i Bisen?" — spurgte Kongen adspredt og tankesfuld.

"Jeg holder just ikke meget paa Biselærdom, Herre Konge! — svarede Rane — men det er dog et sandt Ord, naar man forstaaer det ret:

"Bibet vil værge for hver den Sted
 Som udi Marken mon staae;
 Hun kan ikke værge den lille Luc,
 Som hun kan bygge paa."

"Af ja, min troe Rane! — svarede Kongen
 veemodig — det kan nu jo ligesaagodt passe paa
 mig. Men stængede du ogsaa godt for Porten? mig
 synes den bevæger sig for Vinden."

"Den slutter ikke godt, Herre! men Bjælken
 holder den nok i den stærkeste Storm. Jeg er bange
 Lygten gaaer ud — vedblev han hastig — der er
 kommen en Lys i Lyset, troer jeg. Skal jeg tridse
 den ned og see den efter?"

"Ja nok, men vær forsigtig! her ligger saa
 megen Halm — og lad ikke Trækvinden blæse den
 ud! Kom, lad mig heller selv! — —"

Nedens de syslede med Lygten, hørte de stærk
 Hestetramp udenfor Laden.

"Der kommer mange Reisende, Herre!" —
 sagde Rane og tog Lygten i Haanden — "Vi lade
 dem vel ikke komme herind?"

"Nei, for Guds Skyld, nei — svarede Kongen
 ængstelig — vil de herind, saa siig, Laden er fuld
 og her er ingen Plads!"

Alle taug og lyttede med tilbageholdt Aande.
 Nu blev der stille igjen.

"De reed maaskee forbi" — hvistede Kongen og blev siddende halv opreist i Halmen, i den lyttende Stilling og med Haanden paa sit Sværdhefte.

Begge de smaae Drenge vare ængstelige løbne til. Alle lyttede endnu en Tidlang, og der var dødsstille.

"Hvad er dette for en Dag? — spurgte nu Kongen — jeg har ingen værre oplevet."

"Det er St. Cæcilie Nat, Herre Konge!" — svarede den lille Lage og saae med Forstrækkelse, at Kongen blev dødsbleg. "Ak, naadige Herre Konge! — vedblev Drengen — lader os bede til den hellige Cæcilie, at hun holder sin Haand over Eder i denne Nat!"

"Beed, beed du, Barn! jeg kan ikke — svarede Kongen — jeg leed aldrig Kirkesang og Messeslang: mig hjælper den hellige Cæcilie ikke."

Den lille Lage foldede sine Hænder og bad. Kane holdt endnu Lygten i Haanden. Han havde aabnet den, og et stærkere Lys faldt nu paa Kongen, der med en forunderlig Beemod i det blege Ansyn sad tankesuld paa Halmknippet og samlede paa sit Bælte. "Det var Ret, lys mig, og hjælp mig at tælle! — hvistede han — hvormange Knapper er det jeg har i mit Bælte?"

Kane holdt Lygten til. "Jeg tæller tolv — sagde han — men hvorfor vil J vide det?"

"Det var en forunderlig Ting med den Kvinde i Skovhuset, Kane! hun kunde see ind i Himlen og ned til de Fordømte. Hun bad mig tælle paa mit Bælte, hvis jeg vilde vide mine Forræderes Tal. Tolv talte du kun? mig syntes før, jeg talte fjorten. Tretten er der idetmindste."

"Hvem gaaer med ulige Knapper? Herre!" — svarede Kane forvirret — "Naar man ikke veed hvad man vil gjøre, har jeg nok hørt, man skal tælle paa sine Knapper; men det siger man kun til Børn, Herre!"

"Veed du da saa vist hvad du vil gjøre, Kane! Tæl om igjen! saa betænker du dig maaskee. — Ikke sandt? der er tretten?"

"Vel muligt!" — svarede Kane og lukkede Øgten — "Men tretten er intet godt Tal, Herre Konge!"

"Du har Ret! Tretten var Tallet i den Nat, da den falske Judas forraadte sin himmelske Herre og Konge. Hvi bliver du saa bleeg? Kane!"

"Jeg har fastet den hele Dag, eders Raade!" — sagde Kammerkvinden og saae til Porten — "det er intet Under, om jeg bliver lidt bleeg om Næsen. Men hør, hvad er dette?"

Der stødtes nu stærkt paa Ladeporten, som med Spyd og Stænger.

"Stat op, Hr. Kong Erik! og gaf hid ud til os!" lod en mægtig Røst udenfor.

"Jeg er forraadt!" — udbrød Kongen og foer op — "Det var den forfærdelige Stig Andersens Stemme." Kongen havde draget sit Sværd, men stod raadvild og forfærdet der, bleeg som en Dødsning. Kane løb med Lygten i Haanden til Porten. "Kong Erik er ikke herinde — det tør J aldrig troe" — raabte han. "Skjul Jer, Herre!" — hviskede han hastig og vendte tilbage til den raadvilde Konge. — "Læg Jer i Halmen! Jeg skal skjule Jer med Hø og Straa. Ingen skal see Jer." Han kastede idetsamme Lygten fra sig. Lyset sluktes, og de stode i Bælmørke.

"Kane, Kane! forraader du dog din Herre og Konge?" — hviskede den ængstede Herre.

"Skjul Jer, skjul Jer, Herre! Jeg skal forsvare Jer til min sidste Blodsdraabe."

"Det vil jeg ogsaa" — raabte den lille Aage Johnsen, der hidtil stille og angst havde knælet og bedet, men nu sprang op med Iver og Mod — "Ak, havde jeg kun et Sværd!"

Den lille Bent græd høit og jamrede, medens Larmen tiltog udenfor.

"Stille, stille Dreng! her nytter intet Forsvar — hviskede Kongen — forraad mig ikke med eders

Jamren! Skjul mig med Halmen, og sæt Jer stille hen i Krogen!"

De skjulte Kongen hastig med Halmen og gjorde som han befalede.

Larmen blev nu frygtelig udenfor. Der stødtes heftigt paa Ladedøren. Den tynde Pind foroven knak, og Porten sprang op saa let, som den ikke fornedden havde været spærret med Andet, end Halms knippet. Tolv tause Mænd i Maskehætter og graae Munkeskapper traadte ind med dragne Sværd. En af dem holdt en blussende Fakkel. De saae sig om allevegne og syntes forbausede ved ikke at finde hvad de søgte. "Hvor er han? hvor skjuler han sig, den feige Tyran?" — afbrød en mægtig Stemme blandt de Formummende Tausheden, medens man endnu forgjeves saae sig om allevegne. Rane stod med dragen Kaarde ved Halmdyngen.

"Red mit Liv, min troe Rane!" — hvisttede Kongen under Halmen — "og jeg giver dig min egen Søster tilægte."

"Min Herre og Konge er her ikke" — raabte Rane — "men jeg bevogter her hans Skat og Klenodier" — han pegede paa Stedet, hvor Kongen laae — "Den første af Jer, der kommer dem nær, knuser jeg Panden paa." Han svingede sin tynde Pragtkaarde og huggede vildt og heftigt mod en Vognstang og en Træflods, som laae paa Ladegulvet.

"Du værger din Konge som en Skalk og Fok: ræder — hvisttede Aage — giv mig dit Sværd, naar du ikke vil bruge det bedre!"

"Afveien, Dreng!" — raabte Rane som rasende og huggede efter hans Hoved, dog uden at træffe ham.

Blandt de bevæbnede Munkeskikkelse var der en lille froget Mand, der med vaklende Oldingskridt ravede frem som iblinde ved Siden af en mægtig Ræmpeskikkelse. Disse to Mænd trængte sig frem i Spidsen for den hele formummede Skare, og den Blinde holdt sig fast ved den høie Herres Rappeslig, indtil de kom til Stedet, Rane havde peget paa. Her standsede de begge ved den store Halmdynge, der skjulte Kongen.

"Her!" — lod en huul Røst, som gjennem et Hjelmgitter, fra Ræmpeskikkelsens Maskehætte, og en jernklædt Arm opløstede sig med et vældigt Sværd. I samme Dieblis vare alle tolv Sværd opløstede.

"Ha, ha!" — raabte den blinde Olding med vild affindig Latter og styrtede sig pludselig med sit lange Sværd dybt ind i Halmdynge.

Et dæmpet Forsærdelseskrig, blandet med den Affindiges halvvalte Latter, lod frygtelig under Halmen, der skjulte baade Kongen og hans rasende Morder. De kæmpende Skikkelser væltede sig derunder, og nu styrtede paa eengang hele den bevæbnede Munkskare hen over dem begge. Rane vedblev

at hugge vildt og som rasende omkring sig, dog uden at saare Nogen; han foer endelig hen og rev Faklen af Haanden paa den, der bar den. "Hjelp! Hjelp! — raabte han — De myrde min Herre og Konge." Han kastede Faklen i Halmen og foer som affindig ud af Laden.

Høit blusfede nu Halmdungen op og oplyste det grueligste Syn.

Kongens blodige Legeme var udslæbt af Halmen og laae midt i Laden, paa eengang gjennemboret af tolv lange Sværd. De tolv frygtelige Munkeskjæfeler stode tause rundt om Liget med de gjennemboende Sværd i Hænderne og stirrede gjennem Maskerhæfterne med stive spændte Dine paa den Myrdede, der fordreiede Ansigtet frampagtigt og nu først opgav Manden.

"Han er død. Lad nu Flammerne fortære ham!" — afbrød endelig Formandens Ræmperøst den gruelige Tausshed — "Afsted, til Hest!"

I et Dieblisk vare de Alle ude af Laden, undtagen den blinde affindige Olding, som endnu engang havde kastet sig over Liget med et Raserie, som om han vilde sonderkradse det med sine Negle.

De to Drenge havde hidindtil siddet skjulte under Krybben og grædt.

"Uhyre!" — raabte nu den lille Nage og foer til; han vristede Kongens Sværd ud af Ligets

knyttede Haand og stødte det i den rasende Oldings Hjerter.

"Godt, godt! Nu kan jeg døe — Betsignet være den Engel fra Himlen, der forløste mig!" — sagde den blinde lallende Olding og sank livløs tilbage ved Siden af den myrdede Konge.

Den halve Deel af Laden stod allerede i Brand. De fire Heste ved Krybben sprang vilde over Liget og fore ud af den brændende Port. Falkene fløi skrigende efter dem. Luen slog igjennem Straataget; en qvælende Røg opfyldte den frygtelige Morderhule, og udenfor lød Brandraab og Larm af tilslende Mennesker.

"Hjælp mig at redde Kongens Liig, Bent!" — sagde Lage til sin grædende Kammerat. Med stor Møie slæbte Drengene det svære Legeme til Udgangen; de vare næsten kvalte af Røg inden de naaede den. "Gud være hans Sjæl naadig, det gamle Uhyre derinde!" — sagde Lage og saae endnu engang tilbage til Palles Liig — "Han faaer nu brænde. — Skynd dig!"

De vare neppe komne heelt ud af Laden, før Taget faldt med et stort Brag og skjulte den sønderknuste Oldings Liig.

Mange Folk vare med Forfærdelse stimlede til. De bekymrede sig ikke om Branden, af Skræk og Gru over at see Kongens mishandlede Liig og høre

Hvad de jamrende Drenge fortalte. Udenfor Brand:
 siedet voxede siedse den larmende Folkeflynge om Kon:
 gens Liig og de grædende Drenge. Den Deeltas:
 gelse, dette gruelige Syn opvakte hos de Fleste,
 syntes dog at vidne om, at den myrdede Konge var
 mindre forhadet af Folket, end man i Almindelighed
 troede. Der var en skrækkelig Uorden og Forvirring.
 Den Ene skreg i Munden paa den Anden. "Sætter
 efter Morderne!" — raabte Nogle. — "Sørg dog
 for Kongens Liig!" — raabte Andre. "Send Bud
 til Harrestrup! hent Drosten! hent Ridder Jon!"
 skrege Nogle. — "Send Bud til Skanderborg!"
 — skrege Andre — "der er jo Dronningen og den
 unge Konge." Men der var Ingen, som rørte sig
 for at udføre noget af alle disse Forslag. Qvinder
 og Børn trængte sig frem til Liget. Børnene skrege;
 Qvinderne jamrede over det skrækkelige Syn; Mæn:
 dene bandede og støiede. Mange befalede og anord:
 nede; men Ingen adlød. Endelig hørtes midt i
 Forvirrelsen det Raab: "Plads, Plads! Drosten
 kommer —" og den larmende Folkehob adspredtes af
 tre uilsomme Ryttere, som fore midt ind iblandt dem
 paa deres forpustede Heste. Det var Drost Peder
 med Skirmen og gamle Henner Friser. Bag efter
 fulgte en Flok Jægere med Kane Kammerfvend bunn:
 Den imellem sig.

"Rolig her! Plads!" — raabte Drost Peder og sprang af Hesten. Alle vege ærbødig tilside, og der blev dødsstille i den store Folkeflynge. Med Gru og Forsærdelse betragtede Drossen Kongens Liig. Han undersøgte hastig hans Saar og saae, om der ikke var Livstegn endnu. Han talte 56 Saar, som alle vare dødelige. Under den Myrdedes Brystdug fandt han endogsaa en Daggert, som ikke var uddragen af Saaret. Han drog den ud og betragtede den nøie; den var prægtig og med megen Konst forarbejdet; Hestet var en forgyldt Løve. Han lod den besees af de nærmeste Vidner og forvarede den.

"Kong Erik Christopherson er død og skammelig myrdet" — raabte han nu med høi Røst, idet han reiste sig fra Liget og overskuede den store Folkeshob, hvis spændte og deeltagende Ansigter oplystes af Flammerne fra Laden — "Denne himmelraabende Ugjerning skal visseelig ikke blive ustraffet, saasandt der er en retfærdig Herre og Dommer over os Alle." Han holdt et Dieblif inde, og der herskede en dyb Taushed omkring ham. "Den unge Kong Erik Erikson er nu vor retmæssige Herre og Konge" — vedblev han derpaa roligere og hævede sin høire Haand — "Danmarks Folk har selv kaaret og hyllet ham. — Den hellige Kirke vil stadfæste hans Kongevalg; snart skal han sidde salvet og kronet paa sine Fædres Throne. Vær ham tro, brave

danſke Folk! han ſkal, vil Gud, blive en god og retfærdig Konge — han ſkal ſtrengelig ſtraffe ſin Faders grumme og formæſtelige Mordere. Den Almægtige give ham Styrke og holde ſin beſkjærmende Haand over ham og hans troe Folk!”

”Kong Erik Eriksen leve! vor unge Konge leve!” — raabte mange Stemmer. ”Hevn, Hevn over Kongemorderne!” — raabte enkelte.

Droſt Peder vinkede til Tausshed og vendte ſig til dem, der ſtode ham nærmest. ”Hvo har her den rafteſte Hæſt?” — ſpurgte han.

”Jeg, jeg” — raabte Skirmen og ſprang frem.

”Ret ſaa! Ingen kan flyve ſom du. Rid øiebliklig til Skanderborg, min troe Skirmen! Til og bring Dronningen dette Ulykkesbudſkab! Siig hvad du har hørt og ſeet! Siig Ridder Thorſtenſøn i mit Navn, at enhver Udgang til Slottet og vor unge Konge øiebliklig maa ſpærres! Imorgen kommer jeg ſelv med Ridder Jon — naar jeg har ſørgt for min Herre og Konges Liig. Afſted! Gud være med dig!”

Skirmen var i et Øieblik til Hæſt og foer pilsſnel afſted paa ſin lille rafte Nordbak.

”Du gamle troe Henner!” — vedblev Droſt Peder og vendte ſig til den alvorlige Olding, der holdt ubevægelig ved hans Side paa ſin høie Hæſt og med et forunderlig ſmerteligt Aſyn ſtirrede paa Kongeliget — ”ſæt du ſtrax efter Morderne med de

Kongelige Jægere! Tag Kane med! tving ham til at lede dig paa Sporet!"

Henner Friser nikkede og vendte sin Hest. Et Dieblit efter foer den kæmpehoie Olding, i Spidsen for Jægerne og med den bundne Kammersvend ved Siden, i fuldt Fiirspring forbi den blussende Lade.

"J gode danske Mænd!" — vedblev Drost Peder og vendte sig til nogle af de anseeligste Bønder, der stode ham nærmest og med meest Deeltagelse syntes at betragte det mishandlede Kongeliig — "J fører nu med mig vor myrdede Konges Liig til Viborg. Saa blodigt, som det der ligger, skal det stilles til Skue for Folket. Læg fire Hjælle over hin Høstvogn og spænd sex Heste for! tag de første de bedste! Bred min Kappe over Hjællene og læg Liget forsigtig derpaa!" — "J følger med, Børn!" — sagde han til de to grædende Dreng, der imidlertid havde fanget Kongens Jagthingst og den ene Falk — Bind Kongens Hest til Liigvognen, Alage, og lad den følge sin Herre! Giv mig Falken, Bent! Tænd et Par Vedfakler og sæt Jer ved Kongens Fodder! J skal inat bære Kerten for ham for sidstegang."

Drengene græd og adløde. Snart havde Bønderne ogsaa udført Drostens Befaling. Hans Skarlagenskappe var nu bleven Kongens Liigklæde. Selv sad han stille paa sin Hingst med Kongens Yndlingsfalk paa sin Arm og havde Die med, at Alt gik som

meligt til. Endnu stod der en stor Følkeskare omkring ham; men der var ingen larmende Uro: blandt Qvinderne hørtes kun enkelte Suk og dæmpede Meddynksudbrud; blandt Mændene syntes Forbauselsen over denne uhørte Gjerning større, end Sorgen eller Meddynken. Drost Peder saae det med dyb Beemød. "Kong Eriks sidste Vei er mørk — Løber Brande fra Læden og lyser os!" — sagde han med dæmpet Stemme til den talrige Følkeskare, blandt hvilke nogle Mænd fra Harrestrup strax adløde. — "Været den Døde for Kronen, han bar, og for den store Kongeslægts Skyld, hvoraf han er udgangen. Følger ham, saar mange, der kan! dog det er en frivillig Kjærlighedsgang. Ingen nødes dertil. Drager hvad Vei I vil! men gaaer stille herfra og beder idetmindste en Bøn for hans Sjæl! — Da Sol gik ned, var han en mægtig Mand og vor retmæssige Herre og Konge. — Lad Morderhulen der brænde!" — tilføiede han med Gru — "dens Grund skal oprives, og dens Spor skal udryddes af Jorden. Hvor den stod, skal intet Menneske meer hvile. Men om hundrede Aar skal der endnu bedes Nat og Dag for den myrdede Konges Sjæl. Den forbarmende Gud være ham og os Alle naadig!"

Bevæget foer han med Haanden over Pinen og vinkede. Langsomt skred nu Toget frem. Taus og stille adskiltes den store Følkehob. Kun tolv

Bønder fulgte med; de gik med brændende Bedfakler ved begge Sider af Liigvognen. Nærmest ved Kongens Hoved reed Drost Peder med Falken paa Armen. Kongens ledige Jagthingst gik ved hans Side. Toget drog forbi den flammende Lade. Et stærkt Lys faldt paa Drostens alvorlige Ansigt. Kongeliget laae høit og synligt for Alle. Ved Ligets Fodder sad de to Dreng med Faklerne i de foldede Hænder. Stille og langsomt forsvandt det mærkelige Liigtog i Natten, og længe stode endnu hist og her forbausede Bønder paa Stier og Markveie og stirrede betænkelige hen ad Veien til Viborg.

Paa Skanderborg laae Dronningen saavelstomt de unge Prindsen endnu i dyb Søvn henad Morgensstunden, da Claus Skirmen kom farende ind i Slotsgaarden paa sin forpustede Nordbak, der i sex Timer havde rendt over ni Mil med sin lette Rytter.

Landseknegtene, som holdt Vagt ved Borgporten og ved Slotsstrappen, kjendte Drostens Væbner og gave ham Plads. De undrede sig over hans Hast. "Træk Vindebroen op og luk Porten! — raabte Skirmen — Fjenden er mig i Hælene." De alvorlige Landseknegte studsede: de kunde i den taagede Morgendæmring ingen Fjende sene og vare ikke vant til at modtage Befalinger af en Væbner. Medens de nølede og betænkte sig, sprang Skirmen

af Sadlen og ilede op ad Slotstrappen til Dronningens store Forsal, hvor Ridder Thorstensøn selv holdt Nattevagt med de kongelige Drabanter.

"Kongen er myrdet" — sagde Skirmen fast aandeløs. Alle de rolige Riddersmænd i Hallen fore op; de stode som lynslagene og forstenede.

"Myrdet!" — udbrød Ridder Thorstensøn — "Raser du, Skirmen!"

"Myrdet — gjentog Skirmen — Morderne ere ingen halv Misl herfra; de komme med en stor Flok Ryttere. — Vil I ikke overrumple, Herre! saa lad Slottet strax spærre!"

"Vil du gjøre os gale, Skirmen! — Spærre Slottet, Drabanter! Alle Mand i Baaben! — Ret færdige Gud! — myrdet! —"

Drabanterne forlode hastig Salen, blege af Skræk, og havde neppe Samling til at udføre deres Høvdings Befaling.

"Nu for Satan, Skirmen! tael" — udbrød den heftige Thorstensøn og stampede — "Hvo har vovet sliig formastelig Gjerning? Ha, er det Algreven? den fordømte Algreve — —"

"Nei, strenge Herre! er det ikke Djævelen og hans Slægt, saa er det Marsk Stig og hans Frender. I Finnerup Lade er Ulykken skeet" — og nu fortalte han hvad han selv havde hørt og seet og hvad Drosten havde paalagt ham at sige. "Og min

Herre havde Ret — tilføiede han — havde han ikke sendt mig strax afsted, havde Morderne maaskee selv bragt Jer Budskabet først. For en Time siden holdt de Raad paa Heden ved Tulsstrup. De holdt i Jern og Staal paa deres Heste; jeg var nær reden midt ind iblandt dem i Taagen; men saa stod Maanen frem over deres Hoveder og viste mig deres blodige Sværd. — Jeg skyndte mig forbi; men de satte efter mig lige til Skoven. Der var vist over 70 Mand, og der var formummene Graabrødre iblandt dem. De kan være her paa Diebliffet.

"Lad dem komme! — sagde Thorstensøn — de skal finde os vaagne. — Ha, det turde Ingen vove uden Marst Stig; har han nu holdt sin Fed og fældet Kong Erik — saa gjælder det visseelig ogsaa Prindsens Liv — men nei, hertil skal Hævneren komme — ikke videre. Er Alt i Orden? Drabbanter!"

Rogle af Drabanterne traadte atter ind i Forsalen og berettede hvad der var foretaget til Borgens Forsvar. Rogle af dem bortsendtes igjen med nye Befalinger, og Alle vare i den største Virksomhed og Bevægelse paa Slottet.

Ved den pludselige Larm var Dronningen vaagnet. Hun ringede paa sine Terner og spurgte hvad den Uro og Vaabenlarm betydede. Alle vare forfækkede; men Ingen vidste endnu hvad der var

skæet. Dronningen stod op og flædte sig hastig paa, for selv at ile til Drabantsalen. Larmen tiltog paa Slottet. Folk løb forvirrede mellem hverandre; det var som et Lyn var slaaet ned iblandt dem, men dog Ingen vidste hvor. — En stor Ulykke maatte være skæet, det saae enhver, men hvad det var, vovede fast ingen Læbe at nævne. I Drabantsalen stode Ridderne betænkelige i fuld Rustning og ventede paa Drabanthøvdingens Befalinger. Salen vendte ud til Slotsgaarden og havde tillige en høi Altan eller saakaldet Høienloftssvale med Udsigt til Landeveien. Ridder Thorstensøn og Skirmen stode paa den aabne Svale og betragtede en stor Stovskj, som i det frembrydende Morgenlys saaes paa Veien til Slottet, og som nu først tydelig adskilte sig fra Morgentaagen.

"Du har Ret, Skirmen!" — sagde Thorstensøn og nikkede — "Det er en stor Flok Ryttere — de vil virkelig gjesse os her paa fastende Hjerte. Nu vel, de skal faae Dødre for vi." — "Ere Bueskytterne paa Taarnet?" — spurgte han en Drabant.

"Ja, Hr. Ridder! — svarede Drabanten — de har besat alle Skydehullerne; de staae Alle med Pilen paa Strængen, som J har befalet."

"Godt! men Ingen skyder, før jeg svinger dette Banner over Svale". Med disse Ord greb han det store kongelige Banner med de to Løver, som stod

opstillet i Enden af Galen. "Jo længer vi kan vinde Tid, jo bedre — tilføiede han — gjælder det en Storm, maae vi kunne bruge vore Skudvogne: varm Dobre har de Karle fortjent; lad fyre brav under Stenene, at de snart kan blive røde! De pantsrede Steenhjerner skal vi smelte."

Drabanten gif.

I dette Dieblif traadte Dronningen ind, ledsaget af sine Damer og Terner. "Hvad er her paa Færde?" — spurgte hun og saae sig urolig om, idet hun dog med sædvanlig Værdighed besvarede Drabanternes Hilsen med deres Hellebarder.

"Gud og vor Frue styrke Eder, min ædle Dronning!" — sagde Ridder Thorstensen og traadte hende ærbødig imøde, idet han hviende Banneret for hende — "Jeg troede ikke, eders Naade var vaagen, og jeg vilde ikke lade Eder vække med et Ulykkesbudskab. Bered Eder paa at høre det med Fatning, min høi hjertede Dronning! Dette Tilbud sender Drost Hessel os; i Rattens Farve burde han og vi Alle her staae; thi det Budskab, han bringer, er mørkt som Ratten og Graven."

"Saa er det da skeet, hvad jeg længe befrygtede" — sagde Dronningen og blegnede — "Min Herre og Konge er død? — Tael, unge Menneske!" — vedblev hun og vendte sig til Skirmen — "hvad Ulykkesbudskab bringer du mig om min ulykkelige

Gemal? — tael! — Dronningen af Danmark skal ikke knuses af et Ord, om end den blotte Tanke jager mig Blodet af Kinderne — min Herre og Konge er død?”

”J har sagt det, ædle Dronning!” — svarede Skirmen og traadte ærbødigt nærmere, idet Thorstens søn traadte tilbage og saae med spændt Opmærksomhed ud over Svalen — ”Forrædere har overrasket ham inat — vedblev Skirmen — det skete i et ulykkeligt Dieblif, da han havde forvildet sig i Skoven ved Finnerup og hans troe Mænd ikke vare ved hans Side.”

”Myrdet altsaa, ynkelig snigmyrdet, som nu alle Konger i Danmark?” — udbrød Dronningen og styttede sig ved en af sine Terner.

”Desværre! min ædle Dronning!” — svarede Skirmen med inderlig Deeltagelse, skjøndt det smertelige Udtryk i Dronningens Ansigt mere syntes ham at røbe bitter Harm, end dyb Hjertesorg. ”Droft Hessel fandt først eders ulykkelige Gemal, da den skrækkelige Gjerning var skeet og Morderne vare undvegne” — vedblev Skirmen — ”Han undersøgte strax Saarene — de vare mange og alle dødelige. Han vilde ikke forlade det kongelige Liig før det var i Fred for videre Mishandling. Men for eders og Prindsens Sikkerheds Skyld bød han mig ile. Jeg har ileet det bedste jeg kunde, og Herren skee

Tak! jeg kom førend Forræderne. Gud bevare Eder og den unge Herre, som nu skal styre Danmarks Rige!”

”Hvor er han?” — spurgte Dronningen og saa sig ængstelig om — ”hvor er Prindsen? — hvor er min Erik? — Komme Morderne ogsaa hid? ere de nær?”

”Vær rolig, min ædle Dronning!” — tog nu Thorstensøn atter Ordet — ”en Flok bevæbnede Ryttere ride vel imod Slottet, med nogle formummede Herrer i Spidsen; men saalænge jeg og en eneste dansk Mand er her ilive, skal ingen Forræder sætte sin Fod inden disse Mure. Prindserne har jeg Bud efter; de vil være her paa Diebliffet.”

”Kan Slottet forsvares? — spurgte Dronningen hastig — ere Forræderne blot udenfor? er her ingen midt iblandt os? var det ikke Danske, som myrdede Danmarks Konge?” Som overvældet af Gru og Forsærdelse saa Dronningen med disse Ord paa de mørke bevæbnede Mænd, der opfyldte Salen, og blandt hvem hun ikke saa en eneste, som havde været Kongen af Hjertet hengiven.

”Forsvares kan og skal Slottet saalænge her er Steen paa Steen tilbage” — svarede Thorstensøn med blussende Kinder — ”Forræderne ere os nær; men I har troe Mænd omkring Eder. Vækslem ikke alle Danske med saa vanærende en Mistillid, høie

Dronning! I dette blodige Forræderie har det troe danske Folk ingen Deel. Ederes kongelige Gemal var ikke elsket — min Mand var han ei heller; — det baader ikke at dølge hvad sandt er — men derfor ere vi ikke Meenedere og Forrædere. Marsk Stig er Ophavsmanden for denne gruelige Hevndaad, og selv han er ingen Meeneder: han har frygtelig holdt hvad han lovede; men han er nu min og alle Danskes Dødsfjende. Kongehuset vil vi beskytte, og eders kongelige Søn skal ligesaa sikkert bære Danmarks Krone, som han er kaaret og hylidet dertil af et frit og trofast Folk."

"Kongehuset skal vi beskytte" — gjentog de alvorlige Riddere og Drabanter — "Dronningen og vor unge Konge leve!"

"Hvor ere Forræderne?" — spurgte nu Dronningen og fattede sig — "kan vi see dem?" Hun gik hastig til Svalen og saa nu selv den store mørke Rytterstare nærme sig Slottet med de graae forummmede Hættemænd i Spidsen. De ere mange" — vedblev hun — "de lade ikke til at frygte mine Beskyttere. De nærme sig jo Slottet som i den dybeste Fred."

"Lad dem kun komme lige til Muren, ædle Dronning! de maae ikke troe, vi frygte for at see dem under Vine. De har ingen Vueskytter eller Stormstiger med. Har de Noget at sige os, kan vi

sikkert tale med dem her fra Svalen. Det Dieblif, de gjøre Mine til Angreb, sender jeg dem en Piles hilsen fra Taarnet."

"Godt, Ridder Thorstensøn!" — svarede Dronningen og hævede sit Hoved med stolt Harm — "de skal see Danmarks Dronning — de skal see deres unge Herre og Konge — de skal see, at Retsfærdigheden ikke sover, og at Danmarks Krone, selv paa den Umyndiges Hoved, endnu har Magt til at trodse en Flok Mordere."

Nu traadte begge de unge Prindsler ind i Drabantensalen, ledsagede af et Par Riddere. Den tolv-aarige Thronarving var bleeg af Gru over den forfærdelige Tidende, han alt havde hørt. Den yngre Prinds, Christopher, var blussende rød og høist urolig. Dronningen vendte sig fra Svalen og gik dem imøde. "Mine Sønner! — sagde hun — eders kongelige Fader er død. — Bærer den Sorg, som det sommer sig hans Sønner og Hevnere! De, der voldte hans Død, tørste ogsaa efter mit og eders Blod. De nærme sig i fræk Formastelse dette Slot; men ere I mine Sønner, skræmmer dette Budskab Eder ikke."

Den heftige og urolige Prinds Christopher blev nu bleeg; han saae forfærdet ud over Svalen og gik hastig tilbage. Men i den lille Kong Eriks Kinder kom Blodet ved denne Tidende tilbage. "Mit Sværd

og min Kronhjem!" — bød han en Drabant — "Jeg er nu eders Herre og Konge. Det er nu min Sag at forsvare Land og Rige. Jeg vil forkynde min Faders ugudelige Mordere Død og Undergang. Er Slottet sat i Forsvarsstand? Ridder Thorstensøn!"

Den fjætte Ridder saae forbauset paa Prindsen, som for første Gang talte til ham med en Hovdings og Konges Myndighed; han bøiede sig ærbødig for sin unge Konge og underrettede ham hastig om Alt, hvad der var skeet og anordnet til Slottets Forsvar, medens han tillige holdt Die med de fjendtlige Rytters Bevægelser.

"Godt, godt!" — sagde Erik og nikkede.

En Drabant havde imidlertid bragt den unge Konge et lidet Sværd med forgyldt Hefte og en lille forgyldt Hjem med Krone og høi Hjørneste. Erik bandt Sværdet ved sin Side, satte Hjelmen paa sit Hoved og gik med sin Moder hen paa Svalen.

I nogen Fristand fra Slottet holdt den store Rytterfære stille, og de munkelædte Hovdinger syntes at raadslaae.

Endelig reed en høie Kæmpeskikkelse i graa Munkesappe og Maskehætte, ledsaget af tvende mindre Herrer i samme Mummedragt, langsomt hen imod den ydre Slotsgrav og Høienloftssvalen, hvor Dronningen og den unge Konge stode høit over Fæstningsmuren, tæt omgivne af Drabanterne, der paa

deres Høvdinges Vink dannede en Skjoldborg om de kongelige Personer. Solen stod just op og oplyste den ædle Dronningskikkelse med det skønne blege Ansyn og den ridderlige Tolvaars-Konge ved hendes høire Side.

Dette Syn lod til at gjøre et forunderligt Indtryk paa den kæmpehøie fjendtlige Skikkelse; han standsede Hesten et Par Gange, men lod den atter gaae frem; endelig holdt han stille ligesom Evalen. Han kastede Hætten af sit Hoved og Munkeskappen af sine Skuldre; i sort anlobet Staalharnisk og med tillukket Hjelm sad han nu som en Malmstøtte paa den høie sorte Hingst og betragtede Dronningen og Kongesønnen med funklende Bine gjennem Hjelmgitteret. "Dronning!" — sagde den dybe Kæmpestemme — "J har kaldet den Mand en affindig Storpraler, som undsagde Kong Erik Christopherson paa Viborg Thing. J meente, den Mand var ikke i Danmark fød, som vovede at holde saa dristigt et Ord. Her seer J den danske Mand, der holdt hvad han lovede Kongen. Nu er der Jld i Spotterens Huus. Her seer J Haanden, som udkastede Brænden. Her seer J det Ansigt, hvorfor eders feige Egteherre skjulte sit kongelige Ansyn i Staldhalmen." Med disse Ord slog han Gitteret fra sin Hjelm. Dronningen veeg med Gru et Skridt tilbage for det frygtelig hevnønsfrende Blik og det jernfaste Kæmpe-

aaften; men hun fattede sig hastig og traadte med stolt Harne frem igjen paa Svalen, medens den lille Konge ved hendes Side knugede Haanden om sit Sværdhefte.

"Kommer I selv, Marsk Stig Andersen, selvgjorte Konge!" — sagde nu Dronningen med stolt Høihed — "kommer I selv for at høre eders Dom? saa viid, den er fældet histoppe i denne blodige Midnatsstunde, og her staaer nu eders Herre og Konge. Under Gud ham Livet, skal et Bink af hans Barnehaand fuldbyrde Guds Dom over Eder."

"En selvgjort Konge er jeg ikke" — svarede Marsken med dæmpet Røst — "slig fordommelig Tanke opstod aldrig i min Sjæl; men hvis der nu skal være Danmarks Konge, skal Folkets mægtige Aand og dette Sværd afgjøre. Dog dertil er Timen ikke kommen. Jeg kom ikke hid for at kæmpe med Børn og Qvinder. Jeg kom hid for at see hvad jeg nu seer. Hvis der var en selvgjort Konge i Danmark veed I vist bedst selv. Jeg har ikke gjort Eder til Enke inat; jeg har ikke bragt Eder Sorg og Hjerteqvide, Dronning Agnes! jeg har bragt Eder et kjærkomment Budskab."

Det var et Dieblif som Dronningen skulde synke i Jorden ved disse Ord, og som den forfærdelige Hevner havde givet et lønligt Tankebilled Liv, som hun engang med Gru havde skintet i Drømme.

Hun blev rød som hendes Skarlagens; Kjortel og bleeg igjen som Liinkraven om hendes skjønn Hals; men hun samlede al sin Styrke, og i Følelsen af sin dybt frænkede Værelse udbød hun med Værdighed og Stolthed: "Paa det Ord, Stig Andersen! skal jeg svare Eder, naar vi mødes for den alvidende Guds Domstol. Her staaer J dybt under Dronningen af Danmarks Brede" — —

"Lad mig nu tale, Moder!" — afbrød den lille Erik hende — "her er jeg hans Dommer og Herre." "Du blodbestænkte Kongemorder!" — raabte han med en besynderlig Fasthed og Kraft og betragtede Kæmpen med et Blik, hvorfor den mægtige Feltherre blinkede — "har du myrdet min kongelige Fader og forhaanet Dronningen min Moder, skal du visseelig døe. Fra denne Stund er du fredløs, saasandt jeg skal bære Danmarks Krone."

Nu lod ogsaa Prinds Christopher sig see paa Svalen: "Hjul og Steile skal worde din Løn, forbandede Morder!" — raabte han vild og harmfuld og knyttede Haanden frampagtig.

Det besynderlige Indtryk, den lille Konges Ord og Blik havde gjort paa Marsken, udplettedes ved Synet af den hidfige Broder. "Barnetrudslær skræmme mig ikke" — svarede Kæmperidderen — "Men det vil jeg dog sige dig, du unge Faderhever med Barnekronen! skal jeg rømme Land og Rige

paa dit Bud, skal der fleer blive Enker i Landet, end din Moder; skal Marsk Stig ligge fredløs i Skov og Skjul, skal Danmark dog føde mig og mine Mænd, og det baade Vinter og Sommer. — Afsted!” — raabte han til sine ledsagere og slog op med den høire Haand — ”Lad ikke Barneblod besmitte vore Hænder! Land og Rige kan frelses endda.” Derpaa vendte han sin stolte Hingst.

Ridder Thorstensøn kunde nu ikke længer holde sin dæmpede Harmen tilbage. ”Styrt, Forræder!” — raabte han og svingede det kongelige Banner over Evalen. Paa dette Tegn foer en Pileregn fra Skjødeshullerne paa Slotstaarnet mod de forbovne Kongemordere. Marsken vendte sin Hest og loe høit ad de afmægtige Pile, der formedelst Trastanden sprang matte tilbage fra hans Staalpantser og bleve hængende i Rapperne paa hans formummende Følge. Som for at trodse dette frugtesløse Angreb, blev han rolig holdende et Dieblif og modtog med haanlig Latter endnu en Pileregn, der havde samme svage Virkning; men idet han nu vilde vende sin Hest, udfoer der en gloende Steen fra en af Skudvognene paa Muren og oprev Bugen paa hans stolte Hingst, der med et forfærdeligt Spring styrtede under ham. I samme Dieblif nedrulledes Vindebroen, og en stor Flok Jægere styrtede ud med spændte Buer. Feltsherren svang sig hastig paa en ledig Hest, og foer

bort med sin pantsrede Rytterskare med en besynderlig Jil, der syntes at modsigge den Trods, hvormed han lod til at foragte Vileregnet, der susede om ham, og de gloende Steenfugler fra Barnekongens Slot.

Fire og tyve Timer efter Kongens Mord, var Rygtet om hans Død næsten udbredt over hele Riget; men Beretningerne om hans Dødsmaade vare høist forskjellige.

Paa Kiels Slot havde Grev Gerhard fornemme Gjester. Hertug Baldemar og hans Drost, Ridder Lufso Abildgaard, vare sildig om Aftenen ankomne dertil fra en Reise gjennem det Brandenburgske, og begge Dronning Agnes's Brødre, Markgreverne Otto og Conrad af Brandenburg, vare i Hertugens Følge. Med disse kjække Herrer havde Hertug Baldemar paa denne Reise gjort et nyt Bekjendtskab, som han syntes at sætte megen Priis paa, og han havde indbudet dem til at følge ham til Slesvig. Markgreverne vare fortrolige Venner af den gjæve godmodige Grev Gerhard. De havde derfor foreslaaet Hertugen at hvile nogle Timer paa det gæstfrie Kieler Slot, og han havde ikke kunnet modsætte sig dette Ønske, uden at opvække billig Forundring over den Jil, hvormed han hastede mod Hjemmet.

Hertugen havde ikke seet Grev Gerhard siden hiin Aften hos Ridder Jon ved Danehoffet i Nyborg,

fort før han selv blev fængslet. Den Deeltagelse, hvormed Greven siden havde medvirket til hans Befrielse og Forlig med Kongen, havde gjort et næsten bestemmende Indtryk paa Hertugen, der ved mange Leiligheder havde overseet den jævne lystige Herre og gjort sig tilgode over hans noget firskaarne Skikkelse, saavel som over hans Forlegenhed og Mangel paa let fyrstelig Omgangstone, naar han skulde underholde Damer. At den fjæffe ærlige Herre desuagtet ved sin stormende og konfløse Dands med Dronningen hiin Aften havde vaft langt større Deeltagelse, end hans fine Medbeiler til Dronningens Bisald, var en Lykke den stolte ærgjerrige Hertug aldrig havde funnet tilgive ham. Grev Gerhard havde modtaget sine Gjester med sin sædvanlige jævne og muntre Hjertelighed. Rygterne om de vigtige danske Begivenheder vare endnu ikke komne til Kiel. Reiseselskabet sad muntert ved Drifkebordet og underholdt sig ved lystige Sange. Markgrev Otto var en midaldrende Herre med et roligt og besindigt Ansigt; han var en tapper og artig Ridder, dertil en agtet Feltherre og en Fyrste, der yndede Videnskaber og Konster. Han var en Ynder af de tyske Minnesange, og sang adskillige af disse Sange med sin rene og dybe Basstemme. For at vise de danske Herrer hvorledes hans kongelige Svoger Kong Erik Christopherson var mere agtet i Tydskland, end

blandt sit eget Folk, sang han tilsidst ogsaa Reinmar von Zweters bekjendte Hæderssang over Kongen, der i den swabiske Mundart begyndte saaledes:

"Ein künig der wol gekroenet gat

Und das sin crone verre has

geküniget stat

Da ziert der künig die crone

Was dan in diu crone gezieren muge

Ein wol geküniget crone trage." *)

Det var forresten den samme Sang, hvormed Kongen var bleven modtagen paa Harrestrup, og hvori han rostes for, at han stillede Enkers og Faders løses Klage, at han holdt Fred, og at hans Hjerte og Mod var sjelden ledigt.

"Pofker i Vold med jer bekronede Konge og befongede Krone, min gode Ven!" — sagde Grev Gerhard og loe, da Markgrev Otto gjentog Begynderlessententsen som Omkvæd — "Jer gode Mester Reinmar er mig noget for boglærd og smører for tykt paa; ellers vilde jeg ønske, den Vise var danst, og at Folket kunde synge den af Hjertens Grund.

- *) En Konge, der vel bekronet gaaer,
Saa Kronen fuldtvel befonget staaer,
Den Konge smykker sin Krone.
Og pryder Kongen sin Krone saa,
Den velbefonget ham pryde maa —
Saa prydes Konge og Krone.

De Folfefange, der ſkal hentes udenlands fra, giver jeg ikke Meget for.”

”Nu, nu, min kjære Grev Gerhard! — ſagde Markgreven — det ſkal jo heller ingen Folfefang være, men et Hædersdrapa. Hvorledes vil J da beſynges, naar det ſkal være Jer tilpas?”

”Eigefrem, ſaa Folk kan kjende mig, eller ſlet ikke. Naar ſlige Viſer ſkulde due til Noget — vedblev han munter — maatte de ikke være ærbødige Berømmelſer og Strabad fra forſt til ſidſt, men give os et lyſteligt og tro Billede af den hele Karl, ſaavel med hans Feil og Naragtigheder, ſom med hans Dyder og Fortjenelſter, ſaa man kunde ſee ham heel og holden deri, ſom i et blankt Skjold. Nei, da priſer jeg min Langbeen Gammelmands Konſt: han kan gjøre Mere med ſit Anſigt, end alle vore lærde Meſtersangere med deres Virumlarum. Hans fornøielige Gaver maa jeg dog viſe Eder, mine Herrer!”

Paa ſin Herres Opfordring traadte nu den lange gravitetiſke Hofnar frem og gjorde ſig al Glid for at underholde Gjeſterne ved ſin ſjeldne Færdighed i at efterligne ethvert mærkeligt Menneſkes Miner og Udfærd, ſom han blot engang havde ſeet. Denne Spøg morede Grev Gerhard ſelv koſtelig. Han loe ſaa hans Dine randt, medens Hofnarren med den ſtorſte Alvorlighed foreſtillede en lærd Ordſtrid mellem tvende geiſtlige Herrer, hvis Stemme, Miner

og Udfærd han vovelviis efterabede, og i hvis pudsefulde Brængebilleder man strax gjengjendte den lærde, noget pedantiske og adspredte Mester Martinus de Dacia og hans ivrige Modstander, den stolte og hidrige Mester Grand, der med Rette gjorde ham Rangen stridig som Dialectiker og lærd Theolog. Domprovstens magre Stikkelse og myndige Mine kunde Hofnarren i Særdeleshed paa en høist træffende Maade fremstille.

Hertugen og Ridder Abildgaard saavel som de høflige Markgrever vare blevne oprømte af den gode Viin og loe ligeledes hjertelig over denne Spøg.

”Det er fortræffeligt — sagde Hertugen — det er vor kjække Mester Grand op ad Dage; men vidste vor strenge Hr. Domprovst, at vi her saaledes morede os over hans Ivrighed og hans ærværdige Person, vilde han ansee det som en ryggesløs og utilgivelig Fornærmelse mod ham selv og den hele hellige Kirke.”

”Han er jo ikke Pave endnu, veed jeg” — svarede Grev Gerhard — ”og flere useilbare Klerker har vi jo ikke nødig at troe paa. Den lærde Domprovsts Kjæthed og Dygtighed har jeg al Respect for; men han er dog ogsaa et skrøbeligt Menneske, og han maa som en god Christen finde sig i, at selv hans gode Venner ikke ere blinde for hans Skrøbeligheder. For at vise Eder, mine Herrer, at vi her ingen

Forstjæl gjør paa Følk, naar vi har Lyst til at see dem her iblandt os i et lystigt Lag, uden at gjøre dem Uleilighed med Reisen, saa skal Langbeen Gammelmand endnu give os en Efterligning af Naturen, som I selv maae see om I kan kjende."

Han hvisttede Hofnarren et Par Ord i Øret, hvorpaa den lange Mimiker nikkede og gik ud af Drifkestuen. Han kom strax efter tilbage, iført en fyrstelig Purpurkaabe og med en forgyldt Pergamentskrone paa Hovedet over en Tot tyndt udkæmmet Hør. Hans Miner udtrykte en besynderlig Blanding af Majestæt og raa Haardhed, af vild Kraft og blødagtig Svaghed; han syntes baade at true og smile paa eengang, medens han bestandig blinkede med Øinene. Han skreed langsomt frem og standsede undertiden, som han betænkte sig, idet han støttede sig paa et langt Træsværd.

Med dette Syn blev Hertug Valdemar dødbleeg, medens Grev Gerhard loe umaadeligt, og de ridderlige Markgrever syntes forlegne.

"Lad den alt for dristige Spøg fare, ædle Grev Gerhard!" — sagde Markgrev Otto alvorlig — "det sømmer sig ikke for os her at see vor kongelige Svoger saaledes gjort latterlig."

"Hvad, den Pøkker! mine kjække Herrer! ere I bange for et Skyggebillede af eders kongelige Svoger?" — sagde Grev Gerhard og loe — "I agte nu

jo dog at besøge ham selv. "J har godt af at vænne Jer til at see ham djærvt under Dine, uden at forvirres af hans Blinken eller skræmmes af hans Brede; den har dog ikke stort at betyde."

Hofnarren havde trukket sig tilbage til den yderste Ende af Galen, hvor han stod i Halvmørke og betragtede Virkningen af sit træffende Minespil. Idetsamme aabnedes Døren, og tvende unge noget berusede Riddere tumlede ind. "Ryt, Ryt!" — raabte de i Munden paa hinanden — "der er Oprør i Danmark — Kongen er ihjelslagen."

Alle fore forbausede op, undtagen Hertug Valdemar, som var afmægtig sjunken tilbage paa Stolen. I den almindelige Forvirring bemærkedes dette kun strax af Ridder Abildgaard, som hastig kom ham til Hjælp og gneed ham med Viin i Lindingen, uden at gjøre Larm, idet han tillige stillede sig for ham og skjulte ham for de Andre med sin Kappe.

Alle stirrede forfærdede paa de unge Riddere, der bragte den forbausende Nyhed. Men Ingen blev saa forfærdet over denne Tidende som Hofnarren: uagtet hans lystige Gjøglertalent nagedes han af en dyb Tungfindighed, der undertiden grændsede til Banvid. En forfærdelig Gru havde overvældet ham, og det var ham som den myrdede Konges Aand nu virkelig var faret i ham, for at hegne den Spot, der her dreves med den Døde. Langbeen var bleven

bleeg som en Dødning og stod ubevægelig som en Støtte; saaledes lignede han nu virkelig et forfærdeligt Gjenfærd af den myrdede Konge, hvis Maske han i spottende Spøg havde paataget.

Grev Gerhard var bleven pludselig alvorlig; men de unge Riddere, som bragte Dødsbudskabet, syntes i deres halve Ruus ikke at bemærke hvad Virkning deres Beretning frembragte; de vidste ikke, at de to fremmede Herrer vare Markgreverne af Brandenburg og den myrdede Konges Svogre. De fortalte nu i ligegyldig og næsten overgiven Tone hvad de havde hørt om Kongemordet. "Der er ingen Tvivl om, Hr. Greve!" — sagde den unge letfærdige Ridder, der stod Greven nærmest — "han er faldet paa en værdig Maade ved et lystigt Elfskovs-eventyr i Skoven ved Tinnerup; han kunde aldrig ønske sig en skønnere og fornøieligere Død. Lad os nu drikke paa hans lykkelige Reise og ønske hans smukke Dronning en bedre og trofastere Egtemand. Lystig, mine Herrer! Kong Erik Christophersons Skaal hvor han er!"

Grev Gerhard stod som paa Gløder over denne usømmelige og letfærdige Yttring i Markgrevernes Nærværelse; han vilde irettesætte den ubetænksomme Ridder; men Hofnarren forekom ham, idet han i den kongelige Maskedragt som rasende foer frem og greb et Naabukkebeen af et Sølvfad paa Bordet.

"Kong Erik Christopherson takker Jer for Skaalen" — raabte han frygtelig med den døde Konges Stemme — "han sender Jer og alle sine lystige Venner her en Hilsen." Med disse Ord slyngede han det store Kællebeen efter den unge Ridders Pande; men det traf Grev Gerhard i Ansigtet. Greven tumlede til Jorden, og Blodet strømmede ham ud af det venstre Øie, som var knuust af Venet.

Alle fore forfærdede til. Ved den almindelige Larm kom Hertugen til Besindelse; han kastede et ængsteligt Blik hen i Baggrunden af Salen, hvor Hofnarren havde staaet med Kongens fordreiede Ansigt, og da han ikke længer saa den truende Kongeskikkelse, syntes han fuldkommen fattet og beroliget.

I det Dieblik, Ulykken med Beenkastet var skeet, havde Hofnarren kastet Purpurkaaben tilligemed Hørstotten og Pergamentskronen og havde med et Jammerøst skrig styrtet sig over sin saarede Herre. Nu reiste Grev Gerhard sig og holdt Haanden for sit blodende Øie. "Vor utidige Spas har kostet mig et Øie — sagde han med Fatning — men det er nu en ringe Ting. Er det sandt, hvad vi har hørt, er Land og Rige og vor ædle Dronning i en skræffelig Forfatning. Iher, mine Herrer! og staaer hende bi med Raad og Daad! Saasnart det er mig muligt, er jeg til Kronens og Rigets Tjeneste."

Medens den saarede Grev Gerhard nu forlod Driftestuen for at overlade sig til sin Saarlæges Omhu, forlode hans Gjester sieblig Kieler Slot og ilede bort ad Veien til Skanderborg.

Samme Aften var der paa Møllerup en taus og ængstelig Forventning. Borgherren var for otte Dage siden dragen bort om Natten med en Deel af Borgens Besætning. Borgporten var lukket og Bindebroen opdragen som sædvanlig. De fire Bogtere stode paa Taarnet, og der var dødsstille paa den mørke faste Borg.

I Fruerstuen sad henimod Midnat den høie tilfløede Fru Ingeborg i sin sorte Sørgedragt, med en Lampe for sig, ved Sømmebordet og syede paa et langt hvidt Liinflæde. Den lille urolige Ulrica havde hun faaet til Sengs; men den stille Margrethe sad ved Moderens Side og arbeidede flittig paa hiint fromme Billede, som hun med Guldtraad og Silke udsyede og hvis Bestemmelse var at pryde et helligt Altarklæde i Møllerup Borgkapel.

”Nu er jeg snart færdig, Moder! — sagde Datteren — see dog engang! — ved Lys skinner det ret smukt: det er mig ligesom de smaa Englebilleder smilede og som der virkelig kom Lys fra Jesusbarnets og den kiære Gudsmoders Ansigter.”

"Godt, godt, mit fromme Barn!" — svarede Moderen og klappede hende paa den hvide Kind, idet hun kastede et flygtigt Blik gjennem Sløret paa hendes Arbeide. — "Jeg er nu ogsaa snart færdig" — tilføiede hun med et dæmpet Suk.

"Men hvad skal det lange Liinflæde bruges til? kjære Moder! det er jo hverken en Dug eller et rigtigt Lagen."

"Naar jeg er død, mit Barn! — svarede Moderen — saa skal du takke den forbarmende Gud og tilhylle mit Legeme og mit Ansigt med dette Liinflæde; saa vil jeg aflægge Sorgens sorte Dragt og iføres hvide Klæder. Den hvide Farve betyder Ufskyldighed og Reenhed, Barn!" — —

"Alf, Moder! kan vi da ikke bære det Klædebon, medens vi leve? Vor Herre og Frelser har jo dog taget al vor Skyld paa sig, da han døde for os paa Korset; ved hans Grav kom jo Englene i hvide Klæder, og naar vi blive som Børn, hører Guds Rige os jo til ligesom Englene."

"Tag din hvide Kjortel paa imorgen, Barn!" — svarede Moderen.

"Alf, Moder, Moder! — sukkede Margrethe — naar skal jeg dog see dit kjære Ansigt igjen og dine smukke kjærlige Dine? — Jeg husker dem godt fra jeg var ganske lille, — men det er længe, længe

siden. Den lille stakkels Rike har jo aldrig seet dit Ansigt, og hun er dog ogsaa dit Barn?"

"Snart, snart skal I begge see mig Ansigt til Ansigt, haaber jeg" — svarede Moderen med bæsvende Stemme — "See paa Sanduhret, Barn! er det ikke snart Midnat?"

"Det er over Midnat, Moder! — Venter du Fader hjem inat?"

"Han lovede at være her eller sende Bud, inden denne Midnatstime — svarede Moderen urolig — Han pleier ikke at glemme hvad han lover. Men han har et større Løfte at opfylde; førend det er opfyldt, hører jeg ikke fra ham — og før saaer Ingen af os Fred."

"Al hvorfor ikke? Moder! — husker du ikke hvad der staaer i den hellige Læst om den Fred, som er høiere, end al Menneskeforstand? den har Herren jo dog givet os Alle."

"Ja visseelig, Barn! den Fred skal de Retfærdige finde; de skal gaae ind med Fred — de skal hvile sig i deres Sovesamre, staaer der; men Alt har sin Tid: først Strid — saa Fred."

Der hørtes Hundetuden i Borggaarden.

"Hør, Moder, hør! — sagde Margrethe — Hundene larme. De vente vist Fader; men de pleie dog aldrig at tude saa fælt."

"Det betyder et Dødsbudskab — sagde Moderen — Stille, Barn! mig syntes, jeg hørte din Faders Jagthorn — og hør, nu klinger Luren fra Laarnet — han kommer."

Der lød nu ogsaa Godtrín i Gaarden. I den stille Nat kunde man høre hvorledes Vindebroen nedtridsedes og Borgporten bevægedes paa de knirkende Hængsler. Kort efter lød der Hestetrav og Larm af en stor Mængde Ryttere i Gaarden. Margrethe løb til Vinduet. "Det er Fader og hans Mænd — sagde Barnet — men hvad er det? der er graae Munk imellem dem med Fakler; nu staaer Fader af ved Stenen. Han gaaer strax her op til os."

Fru Ingeborg gjorde en hastig Bevægelse, som hun vilde reise sig, men sank magtesløs tilbage paa Sømmestolen. "Seer du ogsaa Bedstefader? — seer du min gamle ullykkelige Fader?" — spurgte hun.

"Nei, den stakkels Bedstefader seer jeg ikke, Moder! — Jeg kan see dem Allesammen; men Bedstefader er ikke iblandt dem."

Nu aabnedes Døren til Fruerstuen, og den høie Borgherre stod i sin Staalrustning paa Lærskelen. Hjelmgitteret var opslaget; hans strenge alvorlige Ansyn var blegt. Han blev staaende paa Dørtærskelen uden at sige et Ord, men gav med et Vink til Kjende, at Barnet skulde bortffjernes.

"Gak ud i Ammestuen, mit Barn!" — sagde Moderen, idet hun reiste sig langsomt og bævende — "Hvad Fader har at sige mig skal du ikke høre."

Margrethe havde nærmet sig Faderen for at hilse ham og kysse hans Haand; men hun saae levret Blod paa den jernpantfredede Haand og foer forfærdet tilbage; hun foldede sine Hænder og gik grædende ud af Stuen.

Du traadte Marfken over Tærskelen. "Det er skeet — sagde han — tag Beskæmmelsens Slør fra dit Ansigt, min Hustru! — omfavn nu endelig din Egtemand og din Hevner igjen! din Skjændsel er aftvættet med Tyrannens Blod — du skal ikke læn-
ger blues ved at nævnes Stig Andersens Hustru."

Med en heftig fast frampagtig Bevægelse rev den høie Fru Ingeborg nu Sløret fra sit Ansigt, og Lampelyset faldt paa et dødningsblegt udtæret Ansigt, som endnu dog bar Spor af en sjelden undergaaet Skjønhed. De mørkeblaae tindrende Dine laae dybt indfaldne i de store Dienhulinger; hun udbredte de magre Arme og nærmede sig Ridderen. Han traadte forfærdet et Skridt tilbage; men i samme Dieblif styrtede han med voldsom Hestighed i hendes udbredte Arme, og to store Taarer nedrullede ad hans jernfaste Kinder.

"Min Ingeborg! min ulykkelige Ingeborg! skal jeg saaledes favne dig igjen — udbrød han — er

en Menneſkealder da henfaret over vore Hoveder, og ere vi begge blevne udlevede og gamle, ſiden jeg ſiſt ſaae dit Aſſyn og holdt dig i diſſe Arme? Lev, lev nu, min ulykkelige Huſtru, og bliv ung paany! al din Jammer er forbi: dit Ungdomsliv og din Ære er hevet — frygtelig hevet. Ingen Qvindeſkænd i Verden er ſtraffet haardere, end han, der myrdede din Fred. Din Fader var den forſte, der gjenemborede hans troløſe Bryſt."

"Ak, Fader, Fader! hvor er han?" — ſpurgte nu Fru Ingeborg og foer forſærdet af ſin Ægtemands blodige Arme — "og du bløder — er du ſaaet?"

"Det er Tyrannens Blod; jeg ſvoer jo, du ſkulde ſee det. Jeg ſelv er karſk, min Huſtru! men din Fader, min Ingeborg! din arme affindige Fader — han fulgte os ikke ud af den brændende Lade — Jeg ilede tilbage for at udrive ham af Luen — men forſildigt" — —

"Brændt — levende brændt!" — ſkreeg Fru Ingeborg — "retfærdige Gud! — ſaa knuſer dog den almægtige Dommer os for vor Hevn!" Hun ſtyrtede afmægtig til Gulvet paa ſit Liigklæde.

Da hun opſlog ſine Dine igjen, ſad hun i en Stol og hendes Ægtemand ſtod endnu alene i det blodige Harniſk for hende. "Fat dig, min Huſtru! — ſagde Marſken — din ulykkelige Fader leed ikke

længe i Flammen; hans Sjæl har svunget sig freidig gennem Luerne til Frihedens forjættede Land, som han saalænge sukede efter forgjeves. Sat dig, Hustru! hør hvad jeg har at sige dig! Det gjælder nu vort eget Liv. Paa vor store Plan med Land og Rige er der ikke at tænke endnu. En forunderlig Skræk har slaget alle vore Venner. Enhver tænker kun paa sig selv og sin Frelse. Folket vil ikke slutte sig til os; man skriger og raser som Ussindige over Kongedrabet — jeg selv er fredløs. Den unge Konge har forkyndt mig det, skjøndt uden Lov og Dom — Jeg loe derad; men det slog mine Mænd med Rædsel — og Barnets Ord lod mig selv heelt underlige: Man sige hvad man vil — Barnet er nu dog en Konge. Hertug Baldemar stoler jeg ikke paa. — Vi maae rømme.”

”Aldrig, aldrig! — Jeg bliver her” — sagde Fru Ingeborg bestemt og hævede sit Hoved.

”Det er en Nødvendighed, min Hustru! du maa troe mig: jeg gjør intet Skridt tilbage, hvor det er muligt at gaae frem. Vil du nu følge en arm og fredløs Mand, min Ingeborg! eller blive tilbage med Hadingsnavnet blandt vore mægtige Fiender?”

Ved disse Marskens Ord vendte Livskræfterne et Dieblisk med spændt Styrke tilbage hos Fru Ingeborg; hun reiste sig rolig og betragtede sin Ægte-mand med et forundret Blik.

"Herdingsnavnet har jeg baaret længe nok — sagde hun — det vil jeg ikke bære længere i Verden, om jeg ogsaa nu i Sandhed kunde blive Dronning i Danmark. Hav Tak, at J borttog min Skjændsel! for mig skal Ingen meer sørge. Men er jeg Marss Stigs Egtehustru igjen, saa hør det sidste Ord, jeg har at sige dig i denne Verden! Mine Timer ere talte. De Timers Vre, jeg vandt, vare ikke ni Mars Qvaler og saa gruelig en Mordbrandsnat værd. Har den Skræk, der slog vore Venner, da ogsaa slaget den mægtige Marss Stig? Er J den Mand, der ræddes for et Barn og rømmer af Landet paa et Drengesbud? Nei, nei, min kjække Hevner! det er kun den skumle Blodnats Aage, der er faldet dig for Diet og betynger din Sjæl — det er kun Kongebloodet paa dine Armskinner, der lammer din Arm. Bliv her til det dages! tvæt Bloodet af dit Harnisk, og kom ihu hvad det randt for! — det var ikke blot for at du skulde see dette Dødsningeaasyn — jeg staaer kun som et Gjenfærd for dig i denne Nat, for at huske dig paa, hvi du tovede saa længe, og for at gaae med Vre i min Grav; men naar du har lukket disse Dine" — —

"Lev, lev, min kjække Hustru! — afbrød Marssken hende bevæget — og du skal see, jeg skal handle som ingen Mand i Danmark endnu har handlet;

men ene kan ikke den stærkeste Mand omstyrte Danmarks Throne."

"Naar blev du da ene? har du ikke Grever og Riddere til Slægt? staaer du ikke i Pagt med Fyrster og Konger? lever Hertug Baldemar og Grev Jacob da ikke endnu? er Dve Dyre og Jacob Blaafod da ikke til? Vore mægtige Frender vil ikke svige dig, det veed jeg — Kong Erik i Norge er dig en fuldtro Ven; han er riig paa Folk og paa Skibe — paa ham kan du lide. Bliv i Landet! Lad ikke vor Slægt udryddes og Landet forgaae! Byg en Borg paa Hjelms! den skal staae fast for Pile og Skud og alle Blidekast. Tag ikke din mægtige Haand fra Danmark, min kjække stolte Stig Andersen! sæt Kronen paa et Hoved, som kan bære den, og lad ikke Tokes og Skjalm Hvides Slægt være landsflygtig, saalænge dine Dine ere aabne! giv mig derpaa din Haand, hvis du har min Fred og min Salighed kjær!"

"Vel, vel, min Hustru! jeg lover dig det" — sagde Marsken og rakte hende sin jernpantfredes Haand — "vil Gud, det skee!" Han tang og faldt i dybe Tanker.

De stode saaledes nogle Dieblis Haand i Haand. Da var det som Ilden udsluftes i den blege Trues Dine og der ligesom foer en Skygge over hendes Ansigt. "Laf, Laf! nu er jeg rolig" — sagde hun langsomt og høitideligt — "Nu skal jeg ligge stille i

min Grav og ikke jamre over mit sønderrevne Liv og over det Blod, der blev udøst for min Qvindecære — jeg skal ikke høre mine forladte Døttre græde — jeg skal ikke høre min Faders Dødsstrøg i Flammerne. Det sortner sidstegang for mine Dine” — hviskede hun mat og vaklede — ”god Nat, min Høvner! hav Tak! du har bragt mig det sidste Budskab fra Verden, jeg faaer at høre — det var et Seiersbudskab, men forfærdeligt — din Egtehustru er jeg igjen — men først paa hiin Side Skjærsilden er jeg den, jeg var for ni Aar siden — —”

”Ingeborg, kjæreste Ingeborg! tael ikke saa forvildet! — udbrød Marsken ængstelig — gik til Ro! du er syg.”

”Jeg gaaer til Ro” — hviskede hun og stirrede vildt hen i Luften — ”Fader, Fader! brænd ikke længer for din Datter! nu vil hun gaae med dig gennem Flammerne — Godnat!” — med disse Ord trykte hun Marskens Haand heftigt og styrkede pludselig til Steengulvet, som ramt af et indvortes Slag.

Forfærdet raabte Marsken paa Hjælp; men inden Tjenerskabet var samlet, laae deres ulykkelige Frue uden Livstegn i sin Egttemands blodige Arme.

Før Hertug Baldemar med Markgreverne af Brandenburg naaede Skanderborg Slot, stod Drost Peder og Ridder Bent Rimaardsøn i Spidsen for en anseelig Hob Krigsfolk udenfor Slottet, hvor en Leir var opslagen, medens en talrig Folkeskare strømmede til for at hylde den unge Konge. Gamle Ridder Jon var paa en Bærestol bragt til Slottet, og de strengeste Forholdsregler vare tagne. Ingen Oprørsstemme vovede at yttre sig. Hertug Baldemar og hans Følge havde uden Ophold redet Dag og Nat. De saae nu anden Gang Solen opstaae siden de forlode Kiel, og den viste dem Leiren ved Skanderborg i nogen Graastand. Hertugen standsede. "Vi komme dog for silde — sagde han — tøv et Dieblif, mine Herrer! seer jeg ret, er her alt en Leir."

"En Leir til en syv otte hundrede Mand" — svarede Markgrev Otto, og hans Blik paa Leiren røbede den fryndige Feltherre.

"Drost Hessel og Ridder Jon har altsaa ileet med Hyldingen — vedblev Hertugen — og det uden at vente paa Landets vigtigste Mænd og Kongehusets næste Frender. Der seer I de Herrer's Anmasselse og Selvraadighed. For Diebliffet har de Magten, og vi maae tie. Drengen bliver nu erklæret for Danmarks Konge, og eders vise ophøiede Søster, ædle Herrer, maa for det Første nøies med at forestaae Formynderskabet tilligemed mig. Dog selv

dermed maae vi tie endnu. Saalænge den første Uro opfylder alle Sind, er der ingen Tillid at vente og intet fornuftigt Raad at tænke paa."

De holdt alle tause og betænkelige paa Beien.

"Ederes Forslag, min ædle Hertug! forekommer mig nu ogsaa noget overilet" — tog Markgrev Otto endelig Ordet — "Ederes Betsalenhed har kun et Dødsblik i denne Forvirrelse forrykket mig Synspunktet. Kongevalget er jo allerede for længe siden lovlig bestemt; enhver Forandring deri vilde være et anmassende Indgreb i Folkets Rettigheder. Min Søster Dronningen vilde vist ogsaa høilig betænke sig paa, at spærre sin egen Søn Beien til Thronen, for den Forsængelighed, at kunne nævnes regjerende Dronning. I Virkeligheden maa hun desuden jo blive det, saalænge den unge Konge er mindreaarig."

"Deri er jeg enig med min Broder" — sagde Markgrev Conrad. Han lod til at være en Deel yngre, end sin Broder, hvis Mening han som oftest var af, uagtet han syntes at røbe en vis Kraft og Selvstændighed i Miner og Udfærd. "Ederes Deeltagelse for vor ulykkelige Søster, ædle Hertug! — vedblev Markgrev Conrad — ere vi Eder forbundne for, men den har misledet Eder. Lader os ikke tale til hende om et saa farligt og forførende Ønske, som vist aldrig er opstaaet i hendes Sind!"

”J har Ret, ædle Herrer! det var en overilet Flyvetanke” — sagde Hertugen hastig. — ”Vi lade Tingene gaae deres nødvendige Gang! Hvad jeg af Erbødighed for eders høie Søsters Klogskab og sjældne Egenheder har tænkt mig som et Redningsmiddel for Danmark, og hvad jeg i denne Forvirring har yttret derom, bliver en Hemmelighed mellem os paa Ridderære og Tro.”

”Det forstaaer sig” — svarede Markgreve Otto og betragtede Hertugen med et forskende Blik — ”J har i den sidste Uge angrebet Eder særdeles og fast forstyrret os Hovederne med eders eventyrlige Statsklogt. Jeg skulde næsten sværge paa, J har haft en Anelse om hvad her vilde skee.”

Hertugen skiftede Farve, og Ridder Lupo Abildgaard, der paa hele Reisen havde været taus og stille, vendte hastig sin Hingst og syntes kun beskæftiget med at styre den.

”Desværre! — sagde Hertugen hastig — Hvo har givet Agt paa den uhyggelige Forsætning i Danmark — og paa den Spænding, her længe har været mellem Kongen og den mægtige Adels, uden at ane og befrygte det Værste? — Der var en Tid — vedblev han — da jeg, som J vide, tog virksom Deel i de danske Statsanliggender; i Ungdoms Ubesindighed haabede jeg selv ved et dristigt Foretagende og med væbnet Haand at bringe indvortes Fred og

en retfærdig Statsbestyrelse tilbeie. Mit Forsøg mislykkedes, og nu glæder det mig, at jeg ved mit Forlig med Kongen og min Afsigelseseed drog mig tilbage itide og undgik selv den fjerneste Mistanke om Deelagtighed i denne gruelige og oprørende Begivenhed. Selv mit Ophold hos Eder, ædle Herrer, i denne forfærdelige Tid anseer jeg for et af de lykkeligste Tilfælde i mit Liv. I Forening med Eder og eders ædle Søster kan jeg nu maaskee dog umistænkt bidrage til at bringe Fred og Orden i dette forvirrede Land og tugte disse selvraadige og formastelige Adelsmænd, der nu alle ville være Herrer i Landet. Vi har desværre seet, at de ikke frygte for de voldsomste og blodigste Foretagender, for at hævede deres egne smaalige Fordringer og tilfredsstille et usfelt indskrænket Privathad" — —

"Der er min Haand, ædle Hertug Baldemar!" — udbrød Markgreve Otto og rakte ham trohjærtig Haanden — "J mener det godt og ærligt med Folket og dette ulykkelige Kongehuus — og vi skal fremdeles staae Eder bi med Raad og Daad i at bringe Fred og Orden i Landet. — Lader os nu ikke dvæle længer! Jeg længes efter at see min ædle Søster og bringe hende Trøst i denne Nød og Forvirring."

De sporede Alle deres Heste og rede raske imod Leiren ved Skanderborg. Her bleve de stand-

sede og maatte nævne deres Navne for Bagterne, der dog strax ærbødige vege tilside og gave dem Plads, saasnart de hørte, det var Hertugen og Dronningens Brødre. Da de kom til Skanderborg Slot, saae de den nedladte Bindebro besat med en stærk Vagt af Landsknekte; her maatte de stige af Hestene for den myldrende Folkeskare, der spærrede Veien. Belæeg man af og til ærbødig tilside for de trende fyrstelige Herrer, hvis prægtige Dragt og guldbroderede Purpurkaaber betegnede deres høie Værdighed; men de bleve dog ofte standsede af Trængselen, og deres Bæbnere maatte blive tilbage med Hestene. Bedslige Standsninger hørtes mange Utttringer af Folket, som Hertugen og Ridder Ubildgaard især lagde Mærke til.

"Har de faaet fat paa Kongemorderne?" — sagde en Borgermand.

"Fanden heller" — svarede en Unden — "de Karle hytte sig nok, og hvo kjender dem? de vare jo krøbne i Munkelhætten. De kan gjerne være her midt iblandt os. Ingen kan skue Hunden paa Haarene."

"Skov har Dre og Mark har Dine — hvad der skjules i Sne, kommer op i Lys" — sagde en gammel Kvinde med en Krykkestav — "faaer Ridder Jon eller Drost Hessel dem fat, blive de visseelig hængte."

"Hængte? — raabte en ung Karl — hvor vil I hen? Dorthes Ridders! De Karle maatte sliffe Fingre efter Galgen og tage mod Strikken med frys Haand strax, naar de kunde slippe dermed; nei radbrækkes skal de Hunde, og ligge paa Hjul og Steile. Kongen var en haard Mand, det er sandt, og slem var han efter Piger og Koner; men derfor skulde man dog ikke have Lov til at slagte ham som en gal Bøttr i en Lade."

"Naar vor unge Konge bliver stor, vil han nok hegne sin Fader, som en god Christen" — sagde en stærk Bonde.

"Men hvor bliver han af? faae vi ham ikke at see? — sagde en Anden — de har dog aldrig slaaet ham ihjel med?"

"Nei, det satte vor Herre Pind for — svarede Bonden — de var her jo den samme Morgen aarle før Fanden havde Skoe paa, og vilde havt Fingre paa den unge Konge; men han var ligesaa tidlig oppe som de; da de saae ham paa Svalen bleve de blege om Næsen og turde ikke krumme et Haar paa ham. Om det saa var den drabelige Marsk, blev han ræd, der han hørte han var fredløs, og Fanden tog ved dem Allesammen inden de fik banket paa Porten."

"Hjul og Steiler blev dem lovet, og gloende Stene fik de med paa Reisen" — sagde den unge Karl.

"Det var brav" — "det vil blive en dygtig Konge" — sagde Mange i Munden paa hverandre — "han vil blive en anderledes Karl, end hans Fader."

"Der er han, der er han" — raabte nu mange Stemmer, og paa den med Purpurtæpper beklædte Høienloftssvale saae man den unge Konge, med sin lille Kronhjelm og i sort Ridderdragt, ved Siden af sin Moder Dronningen, der stod i sort Fløiel med Kronen over de dunkle Fletninger og betragtede Folket med et blegt men roligt Ansyn og et stille forstøvet Blik. Ved den lille Konges venstre Side frembares gamle Ridder Jon i en Armstol, og bag ved ham saae man Ridder Thorstensøn og en heel Deel kongelige Drabanter med Vaaben og Skjolde.

"Kong Erik Erikson leve!" — lød nu en kraftig Stemme fra Svalen og den gamle Ridder Jon reiste sig med Noie og svingede sin Hat. Dette Hyldingsraab blev gjentaget med stor Larm af mange hundrede Stemmer. Den lille Konge hilste Folket med ridderlig Anstand og sagde nogle Ord, som dog kun hørtes af de Nærmeste, men bleve besvarede af hele Folket med et tusindstemmigt Hyldingsraab.

"See hvor Pogen kroer sig" — hvisttede Ridder Abildgaard — "han har tidlig lært at lege Ridder og Konge."

Hertug Baldemar beed sig harmløst i Underlæben og gav Ridder Tuko et hemmeligt Vink. Ridderen gik tilside. Kort efter hørtes en Stemme midt i Folkeskaren, som raabte: "Ingen Erik meer paa Danmarks Throne! en Baldemar vil vi have til Konge." Dette Raab, som Ingen vidste hvor kom fra, istemtes af flere, og der begyndte en urolig Mumløi i Folkeslyngen. Men da reiste gamle Ridder Jon sig atter, og uagtet den voldsomme Smerte, denne Stilling syntes at koste ham, oplæste han med høi og kraftig Røst et af Visperne og alle Rigets Stænder undertegnet og beseglet Document, som stadfæstede den lille Kong Eriks lovmæssige Kongevalg, saaledes som det allerede for ti Aar siden i hans 2det Aar var vedtaget og for sex Aar siden, Aar 1280, var fornyet af Folket. Derefter gjentog han Hyldingsraabet, og enhver oprørsf modsigende Stemme overdøvedes af de overvægtige Udraab: "Kong Erik Erikson leve! vor retmæssige Konge skal leve! ned, ned med Forræderne!"

Hertug Baldemar skyndte sig nu at komme ud af den larmende Trængsel og befrygtede med Rette at blive anholdt og sønderrevet af Almue, som deelsagtig i hiint Oprørsraab. Han istemte høirøstet Hyldingsraabet for Kong Erik og kom lykkelig ind gennem Slotsporten tilligemed Markgreverne af Brandenburg.

Hylningen var forbi. De kongelige Personer havde forladt Svalen. Folket adspredtes efterhaanden, og Dronningen modtog i Riddersalen med heftig Bevægelse sine fyrstelige Brødre, idet hun hilste Hertug Baldemar med en Kulde, der syntes at være ham aldeles uventet.

Drost Peder havde imidlertid taget Krigsfolket i Eed for den unge Konge, og saa Timer efter ledsagede han med en talrig Bedækning den hele kongelige Familie paa Veien til Viborg. Dronningens Karm drog langsomt foran med den lille Prindsesse Merete og hendes Hofmesterinde og blev undertiden benyttet af Dronningen selv, naar hun blev træt eller fed af at ride.

Det var et prægtigt og høitideligt Sørgetog. I en sort Fløielskaabe med Ravnefjær i den prægtige Perlehat reed Dronningen gennem Byerne paa en sneehvid Pasgjænger mellem begge sine Sønner. Prinds Christopher var ligeledes iført en prægtig Sørgedragt; men den unge Konge tildrog sig fornemmelig Alles Opmærksomhed. Han reed en hvidfulsort Hingst; under den sorte Fløielskappe, der var prydet med Maarskind og gyldne Kroner, bar han en fuld ridderlig Staalrustning, ifølge Drost Peders og Ridder Jons forsigtige Raad. I hans lille Kronhjelm vaiede en Busk af Ravnefjær; hans Hjelm-dækkener vare blaae og forgylde, og paa Armen bar

han et lidet Skjold. Paa Skjoldet var der afbildet en Hjelms med to forgylde Drexhorn, paa hvis yderste Bøininger tvende Paafuglehaler vare heftede. Den lille Konge var for sin Alders Skjold endnu ikke slagen til Ridder; men uagtet han allerede fra sit 2det Aar havde hørt sig nævne med Kongenavnet, satte han dog langt større Priis paa at gjælde for en Ridder og vise sig i Baaben. I denne barnlige Lyst til Ridderpomp havde han saaledes selv ladet det Skjold male, han nu førstegang lod sig offentlig see med. Han bar det med saa mandig og alvorlig en Mine, som om han med en forunderlig Tillid følte, at han nu var kaldet til at beskytte Land og Rige med sit Barnefjold.

Nærmest ved de kongelige Personer rede Markgreverne af Brandenburg tilligemed Hertug Baldeemar og hans Drost. Efter dem fulgte Cantzleren, den lærde Mester Martinus, i sin geistlige Ordensdragt, tilligemed Hofmarsken, Rigets Hofmester, Undermarsken og alle Rigets Raader, paa den gamle Jon Litle nær, der havde været nødt til at blive tilbage paa Skanderborg, hvor der med Omhu sørgedes for hans Helbredelse. Dernæst fulgte de kongelige Drabanter og tolv Distsvende med Fakler. I Spidsen for Toget reed Ridder Thorstensøn med en talrig Flok Landseknegte, og Drost Peder Hessel med Ridder Bent Rimaardsøn omsluttede Toget og

de kongelige Personer paa begge Sider med deres troe kjække Rytttere.

Toget drog langsomt og stille mod Viborg, som man efter adskillige Dphold først nærmede sig den næste Dags Aften.

I Viborg store Domkirke havde den myrdede Konges Liig siden St. Cæcilie Nat staaet offentlig til Skue for Folket. Denne Aften var bestemt til Kongeligets Skrinlægning og Jordefærd.

Da Toget nærmede sig Viborg, begyndte først Mester Martinus at afbryde den lange høitidelige Taushed, han paa hele Reisen havde iagttaget. Uagtet den dybe Sorg over Landets Ulykke, der nedbøiede ham, folte den lærde fædrenelandskjendende Herre dog her saa stor Eyst til at meddele sig, at han selv for et Dieblif forglemte den Mistanke, han hemmelig nærede til Hertug Baldemar, som Kongemordernes lønlige Hoved og Beskytter. De vare komne til at ride jævnsides, og Cantzleren henvendte sig til Hertugen med en antiqvarisk Bemærkning om den gamle Stad Viborgs Navn og dets Oprindelse, som han meente kunde udledes af en Dronning Bebeca, eller af det gothiske Folk Viti, eller maaskee rettere af Stedets Hvide og ældgamle Brug til Offringer, samt af den hedenske Krigsafgud Vig, saa at Staden altsaa oprindelig havde hedt Vigbjerg.

”Meget muligt, Hr. Cantsler!” — svarede Hertugen adspredt — ”det maa J som en lærd Mand bedst forstaae.”

Cantsleren vedblev og nævnede endnu et Par Hypotheser om Odins Tilnavn Vigner og om Skjoldmoen Bebjorg, som nævnes i Stærkodders sangen om Bravallaslaget.

”Meget muligt, Hr. Cantsler!” — svarede Hertugen fortrædelig — ”jeg forstaaer mig ikke paa flige sprænglærde Ting og bekymrer mig ikke derom.”

”See vi hen paa Byens Baaben” — vedblev Cantsleren ivrig, uden at bemærke Hertugens Utaalmodighed — ”saa kunde det maaskee bestyrke deres Mening, der antage, at Byen først hed Vigletsborg, hvis vi antage de tvende Skikkelser i Baabnet for Kong Viglet og hans Dronning. Kogle Lærde have derudi fundet Adam og Eva med Kundskabens dyre Træ paa Godt og Ondt imellem sig; men sammenligne vi det med Stadsseglet (*sigillum Senatorum Vibergensis civitatis*) saa opdage vi, at bemeldte Adam og Eva eller Kong Viglet og hans Dronning ere tvende virkelige Mandspersoner, en gammel og en ung, som unegtelig betegne tvende Dommere; og dette finder jeg særdeles klogt og rigtigt, at den unge Dommer har den gamle og erfarne ved Siden, lige som vor unge Konge nu maa prise sig lykkelig i al

sin Ulykke, at han dog har sin Faders gamle troe og prøvede Venner ved sin Side."

"Eders Lærdom, værdige Hr. Cantsler! kan isærdeleshed være ham gavnlig" — svarede Hertugen spottende — "og kunde I hjælpe ham til at udfinde den rette Oprindelse til Navnet Danmark, vilde det vist være ham en stor Hjælp til at styre Land og Rige viselig."

"Udledede vi ikke vort kjære Fædrelands Navn af Dana i s, som den aqvitaniske Historieskriver Dudo mener, men af den gamle Kong Dan, som Fader Saxo antager" — svarede Cantsleren rolig, uagtet han vel mærkede Spotten — "saa maa det vistnok kunne vække store kongelige Tanker i vor unge Herres Sjæl, at han kan regne sin Byrd og Herkomst fra hiin ældgamle Konge, der gav Folket og Landet Navn, og sliq Kundskab er ingenlunde at ringeagte." Han taug nu noget utilfreds og faldt i dybe Tanker; derpaa nikkede han, som han selv billigede en Tanke, der var falden ham ind.

"Naar jeg seer denne store skjønnne Stad med sine høie Volde" — begyndte han nu Samtalen igjen — "da bestrykes mit Haab til den almægtige Gud, at han fremdeles vil holde sin Haand over Folket og dets retmæssige Konge. Herfra udbredtes Christendommens store Lys over Folket ved den hellige Biskop Popos naaderige Ferteegn. Paa Dannerz

lyngen hist bleve vore gamle Konger hyldede. Her fandt den hellige Martyr Kong Knud trofast Bistand af de brave Viborgere mod Landsforræderne og Oprørerne. Her blev den store Kong Baldemar først udraabt til Konge, og her fandt han Hjelp og Tilflugt hos de troe Borgere efter det forræderiske og himmelraabende roskildske Blodbad. Ak, og her blev, for 33 Aar siden, den samme ulykkelige Konge hyldet, som et uskyldigt Barn, hvis blodige Liig vi nu skal see og bringe til Hvile. Forbandet være hans Mordere og de, der har anstiftet denne Ulykke! — Gid de vare tilstede midt iblandt os, at vor myrdede Herre og Konge kunde opslaae sine brustne Dine imod dem og vise os dem!”

Med disse Ord betragtede han Hertugen nøie. Det begyndte at mørknes; men han syntes dog tydelig at see en urolig Bevægelse i hans Ansigt. ”Deler I ikke dette mit Ønske? hoibaarne Herre!” — spurgte han — ”og troer I, Nogen af Kongemorderne eller nogen Medskyldig i saa gruelig en Ugjerning kunde være saa fræk og gudsforgaaen, at han ikke maatte blegne og røbe sin Brøde for sin myrdede Herres og Konges Ansigt?”

Hertugen tumlede sin Hest, og først da han havde bragt den i et roligt Skridt igjen, gav han Cantsleren Svar paa hiint Spørgsmaal, dog uden at vende sit Ansigt imod ham. ”J dner ikke til

Inquisitor, Hr. Cantsler! — svarede han rast — hvis I troer paa den Maade at komme paa Spor efter Forbryderne. Det maa I lade mig om, ærverdige Herre! jeg søger dem allevegne; men her venter jeg mindst at træffe dem; de formastelige Mordere vil vist vogte sig for at komme hid ved slig Leilighed, hvor de saa let kunde røbes. Alt Marst Stig er Hovedmanden veed vi jo. Vilde vi ansee alle de Mennesker for deelagtige i saa gruelig en Handling, som her blegne eller bevæges ved denne sorgelige Fest — vedblev han — saa maatte vi vel først fordømme os selv med alle Landets og Kongehusets hengivneste Benner; thi hvo kan blot tænke paa saa forfærdelig en Handling, uden at bevæges og oprøres? Da jeg og Markgreverne hørte det første Rygte derom hos Grev Gerhard i Kiel, blev det fast fort for vore Dine. Den forvovne Marst har sagtens Medskyldige. — Jeg har sendt Speidere rundt om i Landet. Kan I opdage Morderne før jeg, Hr. Cantsler! vil jeg vide Jer Tak. Som vor unge Konges næste Frende og naturlige Bærge, anseer jeg mig nærmest forpligtet til at forfølge og straffe dem.”

Den lærde Cantsler taug og faldt atter i dybe Tanker.

Nu laae Byen tydelig for dem med sine mangfoldige Kirker og Kapeller, hvorfra over 20 høie Taarne og Spiir ragede i Beiret.

"Hør, nu ringer alt Liigkloffen fra Spiret paa vor Frue Kirke — sagde den alvorlige Cantſler — nu vil det snart ringe ſaaledes fra alle Kirke-taarne i Danmark, og mener I da ikke, hoibaarne Herre! det vil ringe ſom med Dommedagsklokker for Morderneſ Dren, hvor de ſaa ere?" Som han ſaaledes talede fordobledes Liigkloffeſlangen; den blev ſtærkere og ſtærkere og lyd ſnart fra alle de tyve Kirketaarne i Staden og fra alle Landsbykirker i Omegnen. Mørket var faldet paa, og Diſkſvendenes Fakler oplyſte Sørgetoget. Hertug Baldemars Heſt tumlede ſig vild og ubændig mellem de gniſtrende Fakler og syntes at være bleven ſky over Kloffeſlangen.

"Nei, hør engang til den lille Klokke paa Graabrodrer-Kirkens Gavl hiſt bag Domkirken — hvor den flinger flart og fiint fremfor alle de andre, ſkjøndt den intet Taarn har at flinge i!" — ſagde nu Meſter Martinus til Hertugen, ſom var forpuſtet og ophidſet af at ſyre den vilde Ganger. — "De arme Graabrodre! — vedblev Cantſleren — de ringe ret ibrigt iaften; de vil maafkee lade os vide, at de ingen Deel havde i hvad deres Rapper maatte ſkjule i Finnerup Lade."

Hertugen ſvarede ikke, men vendte ſig til ſin Droſt. "Komme vi ikke ind ad St. Mogens Port?" — ſpurgte han i ligegyldig Tone.

"Nei, høibaarne Herre! den kommer man ind ad fra Halsborgveien — svarede Ridder Abildgaard — her har vi jo Søen og Borrevold paa Høire; vi maae ind ad St. Michels Port og gjennem St. Michels Gade til Domkirken."

"Du har Ret, Lurk! den fordomte Larm har fortunlet mig. Er det ikke St. Mogens Port, man har det dumme Eventyr om?"

"Jo, rigtig, Herre!" — svarede Ridderen og loe — "om Kobberhesten, der skal klinge under Jorden, hvergang vi faae Krig i Landet. Den Snak hørte jeg i Sløtjolen af min Amme."

"Den skjulte Hest under St. Mogens Port er Stadens Palladium fra de ældste Tider, mine Herrer!" — tog Mester Martinus alvorlig Ordet — "man siger, ingen Forræder og Fædrelandets Fjende har hørt den klinge og overlevet det."

"Det var som Pokker" — sagde Ridder Abildgaard med tvungen Lystighed — "det er Skade, at den gode St. Mikkel ikke ogsaa har sli en Mirakkelhest under sin Port; saa kunde vi dog nu strax faae et sikkert Beviis for, om vi Alle ere ligesaa gode Patrioter som vor lærde Hr. Cantsler."

"Den hellige Michael varsler ikke — svarede Cantsleren — han slynger Flammesværdet mod de

Fordømte. — Det er hans Billede I see hift over Porten, mine Herrer!"

Toget drog allerede ind ad den hvælvede Port, og Faklerne oplyste en ridderlig Malmstøtte, der stod over Porten med Foden paa en Drage og et langt flammedannet Sværd i Haanden. Sværdet var lueforgylt og blinkede just stærkt i Fakkelskinnet over Hertugens Hoved. Han saae derop, og det var ham som Støtten bevægede sig og blev dobbelt. Han sporede sin Hest og foer ind i Portens mørke Hvælving.

"Vidste jeg ikke det var en Malmstøtte" — hviskede han til sin Drost — "vilde jeg have svoret, den var levende og havde Marst Stig til Skygge."

Toget drog nu langsomt gennem den brede St. Michelsgade til Domkirken. Der var Lys i alle Vinduer, og Gaderne vare opfyldte med Mennesker af alle Folkelasser; men der herskede en Tausshed og Stilhed, som det var livløse Skikkelse, der betragtede Sørgetoget. Man nærmede sig den store oplyste Kirke, hvis mægtige Malmklokker med deres dybe hule Klang overdøvede alle de andre. Paa den store Plads omkring Kirken steeg Sørgefæren af Hestene udenfor Domhuset, og nu bevægede Toget sig i samme Orden, som det var kommet, men tilføds over en Vei af sort Klæde op imod den aabnede Kirkeport.

Kirken stod endnu høi og majestætisk med sine tvende Spiir og sine fire prægtige Kapeller, saaledes som den i det tolvte Aarhundrede var udvidet af Kong Niels og fuldført af Biskop Nicolaus. Man traadte ind i Kirken og drog gjennem Hovedgangen forbi alle fire Kapeller, hvori der brændte Lys paa fjorten Altære. Stadens Skytshelgens St. Kields Kapel, paa venstre Haand ved Kirkens nordlige Side, var isærdeleshed prægtigt oplyst; her brændte bestandig Lys Nat og Dag under St. Kields forgyldte Arf, der hang i lueforgyldte Lænker under Hvælvingen, og her saae man i Forbigaaende den myrdede Svend Grathe's Liigkiste. Toget standsede, og de Sidste af Følget vare endnu ikke komne ind ad Kirkeporten, da de Forreste stode ved Høialteret. Af tolv store Bøxlys oplystes her den myrdede Konges Baaben, med de to Løber og de tvende Kroner, der var halv skjult af et langt sort Sørgeflor; her stod Kannikcollegiets Præpositus i sin Ordensdragt med tvende andre Prælater, en Archidiaconus, en Cantor og tolv Kanniker. Med Fakler i Hænderne sang de et høitideligt Requiem over en stor med Bly overtrukken Egekiste, hvorover der paa Laaget laae Kong Erik Christophersøns store Sværd, ved Siden af en Sølvvæske med Sacramentet, som skulde følge ham i Graven, da han ikke havde kunnet nyde det før sin bratte og voldsomme Død. Paa Vesten stod den

latinske Indskrift: "Panis adest veræ domini sponsalia vitæ." *)

Da Sjælemessen var sjungen og Kannikcollegiets Præpositus havde holdet en kort Tale, opløstede han Kistelaaget og lagde Kisten med Sacramentet mellem Ligets foldede Hænder. Enhver, som vilde see det kongelige Liig, kunde nu træde til. Kun Faa traadte saa nær, at de kunde see det, og blandt dem var den unge Kong Erik; han bøiede sig stille over sin Faders Liig, lagde sin Haand paa hans blodige Bryst og sagde et Par Ord, som Ingen hørte; derpaa traadte han tilbage og skjulte sit grædende Ansigt i sin Sørgekappe. Da ingen Flere nærmede sig for at see Liget, tillukkede Prælaten atter Kistelaaget og lagde Sværdet derover igjen; derpaa opløstede Kannikerne Kisten og bare den i Spidsen for Sørgetoget om bag Høialteret, hvor de hensatte den i en hvælvet og en Allen over Jorden ophøiet Grav, medens der fra den underjordiske Kraftkirke ligeunder Graven lød en dyb høitidelig Sørgefang. Nu kastede Prælaten tre Skuffer Sand paa Kisten og fremsagde med høi Røst den christne Kirkes sædvanlige Begravelsesformel. Derpaa forkyndte han for Folket, at den forraadte og myrdede Konge fem Aar før sin bratte Død, ligesom dreven af en vidunderlig Spaadomsaand, havde

*) Her er det sande Livs Brød, Herrens Fæstensgave.
Anden Deel.

Skænket Guds og Sjælegave til denne Domkirke, for at der her skulde holdes Messer og Vigilier for hans Sjæl til den yderste Dag. "Den Sørgefang, her nu toner, skal aldrig forstumme — sagde han — hver Nat skal Vaadesangen her opstige fra Jordens Dyb til den Allmægtiges Throne. Vi skal Dag og Nat her bede for vor myrdede Konges Sjæl og paa: falde Kongernes Konge, at Kong Erik Christopherson maa være den sidste danske Konge, der falder for Forræderes og Morderes Haand. Herren forbarne sig over sin Salvedes Sjæl! — Bee, Bee over Kongemorderne!"

Dette Veeraab gjentoges af alle Kannikerne og af Mange blandt Følget, hvoriblandt den unge Kong Eriks Stemme lød med en Kraft, som forbausede; og tre Gange gjentoges Veeraabet af det usynlige Sørgechor i den underjordiske Kirke under Graven.

Mester Martinus betragtede under hele Høitideligheden alle Ansigter omkring sig med et skarpt og forskende Blik, medens han selv var inderlig bevæget og holdt de foldede Hænder mod sit Bryst. Han saae dyb Bevægelse i Nogles Ansyn; men Mange stode kolde og ligegyldige, og selv i Nogles Miner saae han en hoverende Trods, som forfærdede ham. Hertugen og hans Drost vendte deres Ansigter fra ham og syntes at have deres Opmærksomhed henvendt paa St. Kields Kapel. Men da Sangen fra

Kraftkirken lød under deres Fodder og det dybe Beer-
raab gjennemtonede Kirkens Hvælbinger, støttede
Hertugen sig ved sit Sværd og foer med Haanden til
Pandens, medens Ridder Abildgaard hastig hvistede
ham et Ord i Øret. I samme Dieblif høstes der et
dæmpet Skrig, og der opstod et Dieblifs Uro mellem
Folket ved Kirkeporten, hvor man bar et Menneske
ud, der var falden i Afmagt.

Nu gik Sørgetoget langsomt ud af Kirken.
Droft Peder havde under Begravelses-; Høitidelighe-
den staaet stille ved en Pille ved Choret, med Hæn-
derne foldede om Hefstet paa sit blottede Sværd, som
han holdt med Spidsen i Beiret, ligesom naar Evan-
geliet læstes; i denne ridderlige Andagtsstilling, som
betegnede, at Ridderen var beredt til at beskytte den
sande hellige Tro, havde han lønlig bedet for sin
myrdede Konges Sjæl, saavelsom for Danmarks og
den unge Konges Fremtid. Da Toget gik tilbage
fra Kirken, bemærkede han en høi qvindelig Skif-
kelse, der, i simpel sort Borgerpigedragt og med en
sort Hoveddug over Ansigtet, laae knælende med fol-
dede Hænder nær ved Høialteret, hvor hun med
heftig Andagt syntes at bede, uden at bemærke hvad
der foregik omkring hende. Den skønne ædle Skif-
kelse erindrede ham om den af alle danske Qvinder,
der var ham kjærest, og uagtet den borgerlige Dragt

og det Usandsynlige i, at Jomfru Inge her kunde være tilstede, blev han dog staaende, som hængslet i Drømme; han bemærkede først, at Sørgetoget havde forladt Kirken og at Alterlysene vare slukte, da den høie Borgerpige ogsaa reiste sig for at gaae. Han stødte Sværdet i Skeden og traadte hende langsomt imøde. Da han stod ligesom hende i den øde Kirkegang, der endnu kun svagt oplystes af Lysene fra St. Kields Kapel, gjorde hun en Bevægelse, som hun ved dette Møde var bleven forbauset og vilde undvige ham.

"Inge, ædle Jomfru Inge! er det Eder — sagde han — o! saa undviig mig ikke, men sig mig hvad vigtig Grund der bringer Eder hid! — Skulde vore Bønner her forene sig mellem Kongegraven og Guds Altar paa denne Fædrelandets store Sørgedag!"

"Droft Peder Hessel!" — svarede den høie Jomfru og blev staaende — "her maatte vi da mødes — maaskee for sidste Gang i denne Verden! — Velan! jeg vil ikke skjule mit Usyn for Eder; I kan ikke mis kjende mig, om jeg end i denne Stund er Jer en Gaade." Hun slog Hoveddugen tilside, og han saa hvad allerede den kjære velbekjendte Stemme havde sagt ham: den kjække Jomfru Inge stod for ham. Hun betragtede ham med et Usyn, hvori en stille dyb Rummer var afpræget; men dette Udtryk var

dog mildnet af et fromt tillidsfuldt Blik og af en rolig Mine, der forkyndte en fast og mægtig Villie.

"For Gud i Himlens Skyld! hvad er der hendes Eder?" — udbrød Drost Peder forfærdet — "for sidste Gang seer jeg Eder, siger I? — Hvad har I for? ædle Jomfru Inge! hvad gjør I her ene? hvor er eders Fader?"

"Spørg ikke, Drost Peder! jeg kan, jeg tør ikke svare Eder. Giv mig eders ridderlige Væresord paa, at I ikke vil følge mig ti Skridt fra dette hellige Sted og ikke udforske mine Veie i de første 24 Timer!"

"Min Gud! hvor kan I troe — skulde jeg forfølge Eder?"

"Husk paa hvem jeg er! og I vil forstaae mig. Saameget kan jeg kun sige Eder: jeg opfylder en tung men nødvendig Pligt. Jeg forlader dette ulykkelige Land; Gud veed, naar jeg seer det igjen; men her er mit Hjerte og min Sjæl dog kun hjemme. Endnu Eet maa jeg sige Eder" — vedblev hun med bævende Stemme — "til min egen Retsfærdiggjørelse og til eders Beroligelse maa jeg sige Eder det — at det er Sandhed maa I troe paa mit Ord: min ulykkelige Fader var paa Glynderborg St. Cæcilie Kat."

Drost Peder saae hvad dette Ord kostede hende at udsige; han hørte det med Gru over den skrækelige Tanke, det skjulte, men tillige med en Yttring af Glæde. — "Den forbarmende Gud være prisat!

— udbrød han — modtag mit Ridderord, ædle Jomfru Inge! hvorhen I farer, følger min hele Sjæl Eder; men mit Die skal ikke udspeide eders Veie, hvo der saa følger Eder. — Vi staae her paa en underlig Skillevei” — vedblev han dybt bevæget — og jeg seer vel, vi maae adskilles for en Tid; men ved den Gud og Frelser, for hvis Alsyn vi her staae! jeg opgiver ikke Haabet om at gjensee Eder. I var min Barndomsbrud, Jomfru Inge! Vore Engle for Guds Throne have forenet vore Barnesjæle, før de saa og kjendte hinanden. — Kan eller vil I ikke worde min virkelige Brud engang, naar Jordrystelsen ophører, der nu adskiller os, og naar Danmarks Throne atter staaer fast — nu, saa lover jeg Gud og alle Hellige, at Drost Peder Hessel skal gaae som en enlig Ugersvend i sin Grav, men aldrig glemme sin Barndomsbrud. Svar mig ikke, ædle høihjertede Inge! knuus ikke med et Ord mit Livs skønneste Haab! — Jeg har en vigtig Gjerning at udøve i Verden; jeg føler, Gud være lovet, Mod og Kraft til at fuldende den tro, ogsaa med det største Savn — men med Eder bortfarer Blomstret af mit Liv, og den umodne Frugt staaer kold og prydløs tilbage. Betag mig ikke mit skønne Haab! men kan I oplive det med et Ord, o! saa gør det! siig det mægtige Ord! og mit Mod skal være tifold stort og min Kraft tifold stærk og freidig til at udføre den Tanke, hvori vore Sjæle

dog først ere mødtes — Inge, kjæreste Inge! kunde du elske mig engang?" Med disse Ord greb han hendes Haand og betragtede hende med et Blik, hvoraf den mægtigste Kjærlighed udtindrede.

Hun drog ikke Haanden tilbage. "Jeg kan det, min Barndomsbrudgom! — svarede hun inderlig bevæget — ja hvad mere er, jeg kan elske dig saa høit, at jeg, selv uden at see dig meer med disse Dine, kan bevare dit Billede i min Sjæl til vi mødes i det større Fædreland, hvor der ingen Strid og Forblindelse hersker og hvor ingen Magt kan adskille de Forenede. — Men jeg er Datter, Drost Peder!" — vedblev hun og traadte tilbage — "jeg er en uheldig Datter. — J maa — J maa være en Fjende af den Mand, der gav mig Livet. — Gjør i Guds Navn hvad J maa og bør! Lad ingen Tanke paa mig lede eders Dø fra Sandhed og Ret. — Lad den Almægtige raade for, om vi skal sees meer i denne Verden eller ikke."

"Det skal, det maa skee, ædle kjæreste Inge! den forbarmende Gud vil ikke adskille os."

"Det veed Ingen, uden han, der veed Alt. Farvel, min Barndomsbrudgom, farvel! — Gud og alle hans Hellige være med dig og Fædrelandet! Den store Forbarmer være os Alle naadig! farvel!" —

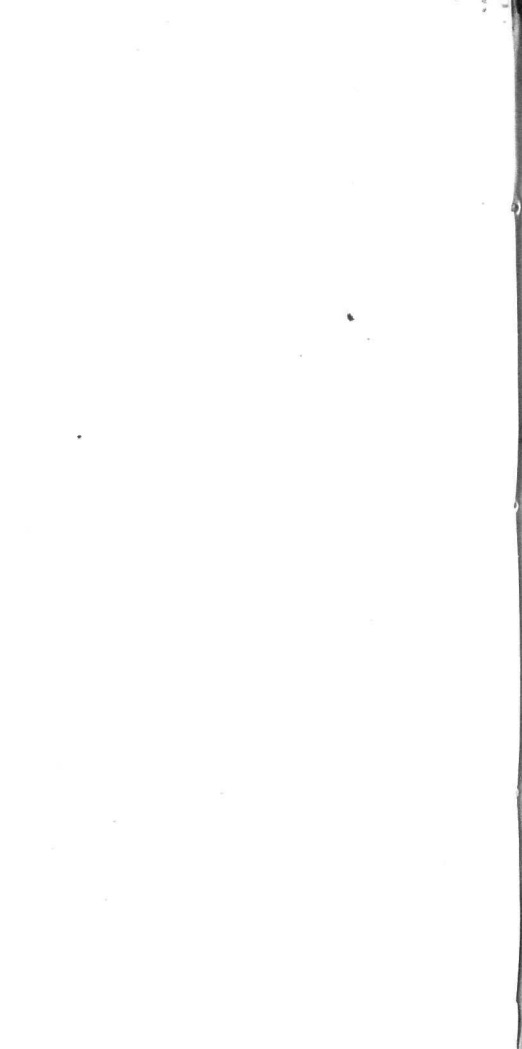
Med disse Ord skjulte hun sit Ansigt i sit Slør og var forsvunden i den dunkle Kirkegang.

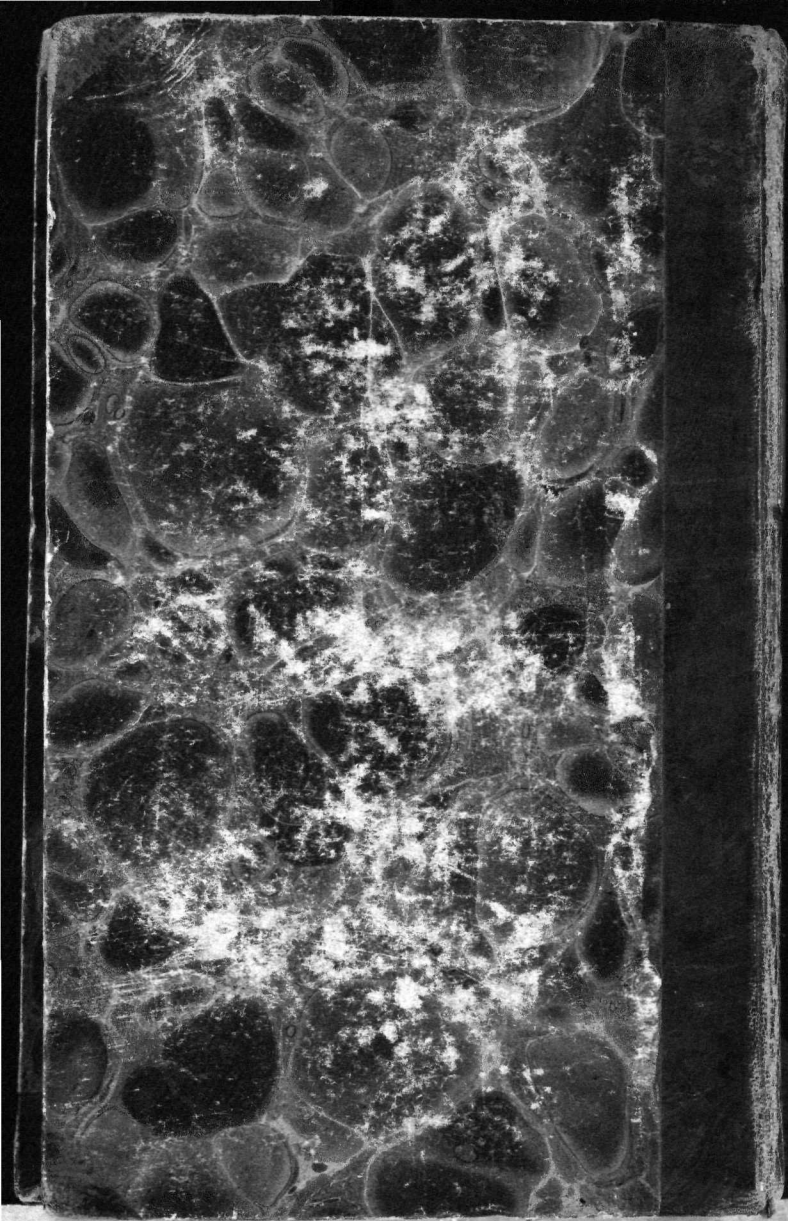
Drost Peder vovede ikke at følge hende. Han stod som fastnaglet til Kirkegulvet, og det var ham som den mørke forfærdelige Aand, der foer over Fædrenelandet, nu ogsaa havde bortrevet al Lyst og Glæde af hans Liv; men han folte dog tillige med en besynderlig veemodig Glæde, at denne Afskedsstund havde viist ham Glimtet af en Salighed, som ingen Skilsmisse og ingen Verdens Magt kunde berøve ham. Han havde staaet en Tidlang og stirret paa en Liigsteen paa Kirkegulvet; nu hævede han sit Hoved mod den Korsfæstede's Billede over Chorsdøren, og det var ham som det nedbøiede Frelserhoved ved skinnede forklaret i Lysstraalerne fra St. Kjelds Kapel. Da folte han et mægtigt Slag paa sin venstre Skulder, som af en Jernhaand; han vendte sig om mod det oplyste Gravkapel, og en hoi jernpantstret Mand stod med lukket Hjelmgitter for ham.

"Vi mødes, Drost Peder Hessel! vi mødes" — lød en dyb og mægtig Stemme i hans Øren — "Er I den Ridder, der er sat til Vagt ved Barne-thronen — Nu vel, forsvar den da, om I kan! I har seet den Mand, der svoer at styrte den eller lade sit Liv."

"Ha! Marst Stig, Kongemorder!" — raabte Drost Peder og uddrog sit Sværd; men i samme Dieblit udslyktes paa een Gang alle Lysene i St. Kjelds Kapel, som ene havde oplyst Kirken. Den mægtige Kæmpestikkelse var forsvunden, og Drost Peder ravede ene om, med sit dragne Sværd, blandt Gravene i den bælmørke Kirke.

Læs mere om projektet på:

www.kb.dk/EOD

www.books2ebooks.eu

Om EOD-projektet

“eBooks on Demand” (EOD) – på dansk “eBøger on Demand” – er et europæisk samarbejdsprojektet, der blev indledt i 2006. Det omfatter 14 national- og universitetsbiblioteker fra hele Europa og finansieringen sker bl.a. via EU.

Projektet har gjort det muligt for brugere af Det Kongelige Bibliotek at bestille ældre bøger som eBøger på nettet via REX. På længere sigt vil brugere på denne måde få adgang til millioner af bøger på nettet fra europæiske biblioteker leveret i digital form som søgbare PDF-filer – såkaldte eBøger.